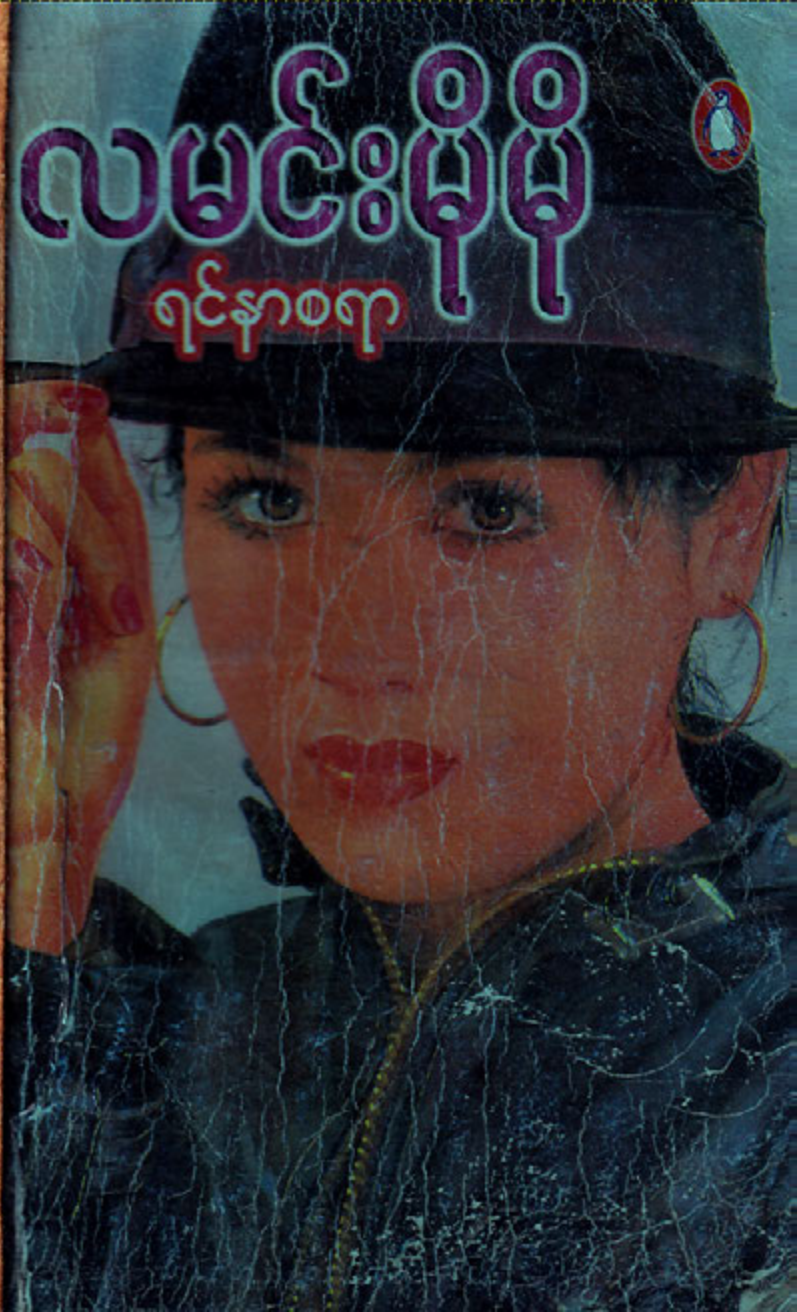

လမင်းပုပု

ရင်နှာစရာ

လမင်းမိုမို

ရင်နှာစရာ

• အမှုခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၄၈၃၀၆၀၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၀၂၃၀၁၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး	-	၃၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

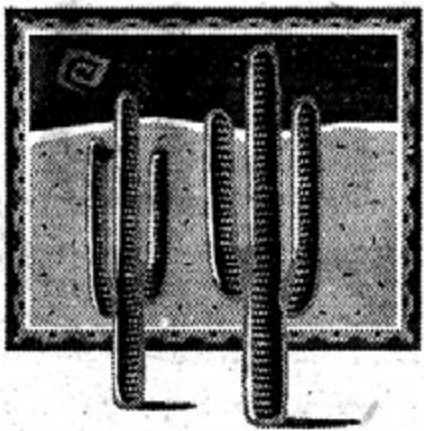
ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း

လမင်းမိုမို

ရင်နှာစရာ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

၆ - ၆

မင်းနရီက ဟိုတယ်ရဲ့ ရိုဆက်ပီရှင်ကို ခပ်မတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်ကာ သူ့ကို ပြုံးပြုံးချိုချို ဆီးကြိုနေတဲ့ ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတို့ကို ...

“ထွန်းကျော်စွာကို ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်လို့ ... တစ်ဆိတ်”

“ဪ ... ဆရာက ပြောထားပါတယ်။ သူ့ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာမယ်ဆိုတာ၊ ခုလေးတင် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ ဆရာ ခဏပြန်တက်သွားရတာပါ။ ဆရာက အောက်ဆင်းစောင့်နေတာပေါ့။ ဦးမင်းနရီ ထင်ပါတယ်”

ကောင်မလေးက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရှင်းလင်းပြလိုက်မှ မင်းနရီ မျက်နှာထားက ပြန်ကြည်လင်လာ ပါသည်။ သူ သေသေချာချာ ချိန်းထား ပြောထားရက်နဲ့ထွန်း

ကျော်စွာ အသင့်စောင့်မနေဘူးရယ်လို့ မျက်နှာညိုချင်နေတာ။ မင်းနရီ ဆိုတဲ့သူဟာ အဆင်မပြေတာတွေ၊ ထစ်ငေါ့တာတွေ၊ ကြန့်ကြာတာတွေ၊ အမှားအယွင်းတွေကို သည်းညည်းခံ လက်သင့် ခံနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ဟာ ကြီးစားတဲ့သူတစ်ယောက်၊ တက်ကြွတဲ့သူတစ်ယောက်၊ တော်ဖို့ ကောင်းဖို့ အမြဲအားထုတ်နေသူ တစ်ယောက်။ သူ့ဘဝဟာလည်း အမြဲပဲ သူများတကာရဲ့ ဟိုး အပေါ်နားထိပ်ဘက်ဆီမှာ အကောင်းဆုံး အရာတွေ ပိုင်ဆိုင် ထုံမွမ်း အဆင်ပြေလျက် ရှိလေသည်။

ငယ်ဘဝကတည်းက မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်မှာမည် သတင်းကြောင့် မင်းနရီက သူတကာရဲ့ ထိပ်နားမှာ ရပ်တည်ခဲ့ ရသည်။ ဒီအဖြစ်ကို သဘောလည်းကျ၊ ကျေလည်းနပ်၊ မက်လည်း မက်မောကာ ကိုယ်တိုင် အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း လူတကာ လေးစားအားကျပြေး မော့ကြည့်ရတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာပဲ ရှိနေ နိုင်အောင် အဘက်ဘက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြည့်ဆည်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပညာရေးအရာမှာ ကြည့်လိုက်လျှင် မင်းနရီဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အတော်ဆုံး အမှတ်အများဆုံး လူတွေသာ တက် ရောက်ခွင့်ရတဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်က အမ်ဘီဘီအက်စ် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ကို ရရှိခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဘယ်နေရာကို ရောက်သွား ရောက်သွား မိန်းမလှ ဆေးတွေရဲ့ မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး ခိုးဝှက် ဆေးမာခြင်းကို ခံယူရမြဲဖြစ်တဲ့ ရှင်းသန့်ကြည်လင် ချောမော မြေညားသောရုပ်ကို မင်းနရီက ပိုင်ဆိုင်ပါသေးသည်။ မြန်မာဆန် ဆန်ပဲဝတ်ဝတ်၊ ဘိုဆန်ဆန်ပဲဝတ်ဝတ် ဘာနဲ့မဆို လိုက်ဖက်ပွဲ ဆီးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဥပစိရုပ်ဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ ထူးခြားသည်။

ကျောင်းပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ့် ဘဝ ရပ်တည်မည် ဆိုတော့ မင်းနရီက စီးပွားရေးလောကထဲ ခြံပစ်ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဖခင်က စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဖခင်ရဲ့လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပူးပေါင်းဝင်ရောက်လိုက်တာ မဟုတ်။ ကိုယ့်အစွမ်းအစ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ့်အဖေနဲ့ အမျိုး အမည်မတူတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးကို ထူထောင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီတော့လည်း သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေက တရိပ်ရိပ်ပင် ခပ်မြန်မြန် အဲဒီတက်ပြန်ကာ ငါးနှစ်အတွင်း ဦးမင်းနရီရယ်လို့ စီးပွားရေးသမား လောက၌ ခေါင်းမောနိုင်ပြန်လေသည်။

ခုတော့ မင်းနရီဟာ အသက်နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် အဝေအရာရာ အောင်မြင်ထွန်းတောက်နေတဲ့ အရွယ်ကောင်းကြယ် တစ်ပွင့် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မှာ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူ ရှိသင့်ရှိထိုက် တဲ့ ပြည့်စုံအောင်မြင်မှု အလုံးစုံနှင့်။ တစ်ခုပဲ လိုအပ်နေခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့ ဘဝကြင်ဖော်။ လက်တွဲဖော်။ အိမ်ထောင်ဖက်။

ဒါဟာလည်း မပြည့်စုံသေးတာသာ ရှိပြီး အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ ပြီးပြည့်စုံဖို့ အဆင်သင့် ရွေးချယ်လျာထားသေးတာ။ သူ လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးကို မင်းနရီက တက္ကသိုလ်ရောက်ကာစကတည်းက စတင်ရှာဖွေခဲ့သည်။ သူ့မိန်းကလေးကို သူဟာ အဘယ်သို့သော အချက်အလက်များနှင့် ရှာဖွေလိမ့်မည် ဆိုတာကို အထူးပြောနေဖို့ လိုမည်မထင်။ သူ့ပေတံ သူ့စံနှုန်းဟာ ဟာကွက်၊ ပြစ်ချက် ရှိလိမ့်မှာ မဟုတ်။

တက္ကသိုလ်သက်တမ်း ခုနစ်နှစ်၊ အလုပ်ခွင်သက်တမ်း သုံးနှစ်။ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်။ ဆယ်နှစ်မျှသော အချိန်အတိုင်းအတာအထိအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ဆန်ခါတိုက်ကာ စိမ်ပြေနပြေ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သူ့ဆန်ခါကွက်က ကျွဲလွန်၍ ထောင့်တန်ရုံ ဂုဏ်ပုဒ်ဆေးဆေးမျှလောက်တို့ဟာ ဆန်ခါပေါက်မှ ပလုံ ပလုံနှင့် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ယိုဆင်းကျကြသည်။

သူ့ဆန်ခါ အပေါက်ကျပေါ်မှာ တင်ကျန်နေနိုင်တဲ့ သူဆိုတာ ရှာမှရှား။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အပေါက်ကျကျ ကုန်၍ ကျန်မှ ကျန်ပါမလားပင် သူ ထင်ခဲ့မိသည်။ မကျန်လည်း နေပါစေ။ မင်းနရီကတော့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရာကိုသာ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့သူမို့ အကောင်းဆုံး မဖြစ်ရင်တော့ ရှိပါစေတော့ လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်ရ ဖြစ်ရ။

သို့သော် သူ တွေ့ခဲ့ပါသည်။

“နန္ဒာနေခြည်”

နန္ဒာကို ကျောင်းတုန်းကတည်းက စသိခဲ့တာ ဖြစ်ပါလျက် ကျောင်းအပြီး သုံးနှစ်အကြာကျမှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ။ ဒီကြားထဲမှာတော့ အဆက်ပြတ်နေတယ် မရှိအောင် ကြီးကလေး တစ်ချောင်းတော့ အမျှင်တန်းထားခဲ့ပါသည်။

လောလောဆယ် ဒပ်ဖရင့်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ “ဒေါက်တာနန္ဒာနေခြည်” ဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူသည် ရုတ်တရက် အတွေ့တွင် မူးမေ့ပါးစပ်အဟောင်းသား ဟာရလောက်အောင် လှပတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဖရက်ရှာကလေး အဖြစ် ဆေးကျောင်းရောက်လာကတည်းက သူကလေးကို ပိုးပန်းရဖို့ အရေး အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ်၊ အကျောင်းကျောင်း၊ အဌာနဌာန၊ လောကမျိုးစုံမှ ပုရိသများ ကျောင်းမှာ ခြေချင်းလိမ်လိုက်ကြတာ ဆိုတာ။

ပါသွားတော့မလားလို့လည်း မင်းနရီက မပူပါ။ သူလည်း ချစ်နေမိသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ စောင့်ကြည့်ရင်းက ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ စာမှ စာ အလုပ်မှအလုပ်၊ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းမှ ကိုယ့်လမ်းကြောင်း မသွေမဖီ ဦးတည်ရည်မှန်းချက် ကြီးမားတာနဲ့အမျှ လူ့ခြေသိက္ခာလည်း ကြီးမားလှသေးတဲ့ နန္ဒာကို တစ်စထက်တစ်စ အမှတ်တွေ ပိုပိုပေးလာမိခဲ့တာ။

စာမှစာလည်းဖြစ် ဣန္ဒြေသိက္ခာလည်းကြီး ဆိုသဖြင့် မျက်မှန်ကြီးထူထူ၊ ရုပ်ကြီးတည်တည်နှင့် မာရေကျောရေ ပေါင်းရောင်းရခက် အုပ်စုမျိုးတွင် လည်း နန္ဒာက မပါပေ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးတာက တစ်ပိုင်း၊ မျက်နှာလေးချိုကာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ရည်မှန်ယဉ်ကျေး နူးညံ့သိမ်မွေ့တာက တစ်ပိုင်း။ ကျားကျားမမ နန္ဒာထံမှာ လူချစ်လူခင် ပေါများလှပါသည်။

နန္ဒာအဖေက သမားတော်ကြီး။ အမေက တက္ကသိုလ်က ဒုတိယပါမောက္ခ။ ငွေကြေးအရရော၊ စုဏ်ဒြပ်အရပါ ကြွယ်ဝပြည့်စုံတဲ့ မိသားစု။ တစ်မိသားစုလုံးဟာ အမည်းစွန်း အမည်းစက် နာမည်ပျက် မရှိဖူးတဲ့ တကယ့် အထက်တန်းစား လူကောင်း လူတော်များ။ မိသားစုတင်မက သူတို့ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးဟာ နာမည်ဂုဏ်သတင်းရော ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်း၌ရော ဆွေထူမျိုးထူနှင့်ချီ၍ ပြိုင်ဘက်ကင်းကြတဲ့သူတွေ။

အဲဒါအပြင် နန္ဒာဟာ မကြာခင် အိမ်အက်စီစီအိုဂျီ ဖြေတော့မည်။ အောင်မှာလည်း သေချာသည်။ အောင်ပြီး MRC OG ဘွဲ့ယူဖို့ အင်္ဂလန်ကို ထွက်ခွာမည်။ ပြီးလျှင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာကာ အောင်မြင်သော သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူ ဆရာဝန်မကြီးအဖြစ် ရပ်တည်မည်။ သူ့ရည်မှန်းချက်အတိုင်းလည်း ကြီးစားသည်။

အဲဒါတွေထက် အရေးတကြီးဖြစ်တဲ့ အချက်ကတော့ အဲဒီ နန္ဒာနေခြည်က မင်းနရီကို နှစ်သက် လိုလားလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြားက တစ်ဦးကဲ့တစ်ဦး အထင်ကြီး လေးစားမှု ဆီလားနှစ်သက်မှုတို့က တခြား ဘယ်စုံတွဲနှင့်မှ မတူနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ အသည်းနှလုံးဆိုတဲ့ ကိစ္စဘာစုံထက် ကိုယ်ဆုံတွေ့ နှုတ်ဖတ်ရမဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ငြည်နှိုးနှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ကျေနပ်နှစ်မြို့ခြင်းတို့နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး လက်လွတ်မခံနိုင်၊ လမ်းခွဲမခံနိုင်၊ အဝေးမခံနိုင်အောင် လိုအပ်ကြပါသည်။ မင်းနရီရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံတဲ့ပြန်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ နန္ဒာ မိဘတွေရော၊ မင်းနရီ မိဘတွေရော နှစ်ဖက်လုံးကလည်း သဘောတူထားပြီးဖြစ်၍ နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပဖို့ရာ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။

အဲဒီရဲ့နောက် သိပ်မကြာခင် နန္ဒာရဲ့ အိမ်အက်စီစီစာမေးပွဲနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမည်။ လက်ထပ်ပြီးမှ နန္ဒာက အင်္ဂလန်ကို ထွက်ခွာမှာ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထပ်ရမည့် သူ့ချစ်သူ၊ သူ့ဇနီးလောင်း အတွက်လည်း မင်းနရီ ထာဝစဉ် ဂုဏ်ယူကျေနပ်ပါသည်။ ပြောစရာမရှိတဲ့ ချစ်သူလေး။ ထောက်ပြစရာ ဘာဖြစ်ချက်မှ မရှိတဲ့ ဇနီးလောင်းလေး။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းနရီလောက် အဘက်ဘက်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကံကောင်းတဲ့သူ၊ အဆင်ပြေတဲ့သူ ဆိုတာမျိုးဟာ အလွန်ရှားမှာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချက်မဟုတ် တစ်ချက်၊ တစ်ဖက် မဟုတ် တစ်ဖက်က လူဆိုတာ အားနည်းသွားနိုင်တာပဲ။ သူ့က တော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သူ့ဘဝ သူ့အနေအထားကို ထာဝစဉ် ကျေနပ်ရုဏ်ယူနေသော မင်းနရီသည် လမ်းလျှောက်လျှင်ပင် ရင်ကော့၍ မတ်နေသူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်ရဲ့ လေ့ဘိက မေဒါခုံဝိုင်းဝိုင်းကြီး တစ်ခု မှာ ခြေကိုချိတ်ကာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသော မင်းနရီ ရဲ့ စတိုင်လ်ဟာ သူတကာနဲ့ကိုမတူ ထူးခြားထည်ဝါလို့ နေပါ သည်။ မင်းနရီက ထွန်းကျော်စွာကို စောင့်ရင်း ဖုန်းခလုတ်တစ်ချို့ ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... အန်တီ၊ ကျွန်တော် မင်းနရီပါ”

“ဪ ... အေး ... သား၊ ပြော”

“နန္ဒာ နိုးပြီလား၊ အန်တီ၊ လန်းဆန်းပြီလား၊ မနေ့က သူ တွမ်တီဖိုးအာဝါ ဂျူတီယူရမှန်းသိလို့ ကျွန်တော် နန္ဒာကို ဟိုတယ်ကို မခေါ်တော့တာ၊ နန္ဒာ နိုးပြီဆိုရင် စကားပြော ချင်လို့ပါ။ အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဒီနေ့ ငွေချေတော့မှာမို့ နန္ဒာ ဘာထပ်ပြောချင်တာ ရှိသေးလဲ မေးဖို့ပါ”

နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ ကျင်းပမည့် သူတို့ရဲ့ ဆုစပ်ပွဲအတွက် ကျသင့်ငွေမှ ကြိုတင်ငွေအချို့ကို ဒီနေ့ ပေးချေ ရမှာဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ပိဏ္ဍိစာလည်းရွေးပြီ။ စေ့စပ် ခိုပေမဲ့ ဖိတ်စာတစ်ရာ ရိုက်ကာ လူနှစ်ရာ နှစ်ရာငါးဆယ် လောက် ကြွရောက်ဖို့ ခန့်မှန်းထားတဲ့ပွဲ ဖြစ်သည်။

“ဪ ... အေးပေါ့၊ သား မသိသေးဘူးကိုး၊ နန္ဒာ အိပ် ဖို့နေနေသာသာ ခုထိ ဆေးရုံက ပြန်မလာရသေးဘူး သားရေ”

“ခင်ဗျာ”

“တွမ်တီဖိုးအာဝါမကဘဲ သာတီစစ်စ်အာဝါ အထိ ဖြစ် သွားမယ် ထင်တယ်”

“ဟာ ... ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အန်တီ၊ နန္ဒာ တအား ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ အန်တီတောင် ခုနတစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက် သေးတယ်၊ အမယ်လေး ... သားရဲ့နန္ဒာက အလုပ်ပိလို့ များတော့ ညှိုးနွမ်းတယ် မရှိပါဘူး၊ သွက်သွက်လက်လက် ပဲ ဖျိုသေးတယ်”

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဂျူတီတွေ ဆက်ယူရတာနဲ့ ဆင်တူသေး”

“သူ့မေ ရှိစလင်းက မနေ့က ချော်လဲတယ်၊ ပေါင်ရိုးကျိပ်တယ်၊ လုံးဝ Completely bed rest ယူနေရတယ်၊ ဒေါက်တာခင်စောမူက မနေ့ညကပဲ သူ့အမေ ဆုံးသွားတာလို့ ခွင့်ယူတယ်၊ လဲ့လဲ့လေးက သူ့အမေဆီ သုံးရက်ခွင့်ပြန်တာက ဒီညနေမှ ပြန်ရောက်မှာ သားရေ၊ ကံ ... ဖြစ်ပုံကို ကြည့်ဦး၊ လူမှ မရှိဘဲနဲ့၊ လူအင်အား နည်းပါတယ် ဆိုမှ ဗိုက်အင်အားက ပြိုကျလာတာ မနည်းမနောတဲ့၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးတဲ့၊ OT (ခွဲခန်း)ဝင်လိုက်ရတဲ့ Case က နှစ်ခုတဲ့။ တစ်ခုက ဘာဖြစ်လို့ဆိုလျှင် စောင့်ကြည့်နေရတုန်းတဲ့၊ ဒေါက်တာလဲ့လဲ့ အိမ်ကိုတော့ ရောက်တာနဲ့ လာဖို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားပြီး ဒီညနေ ဒေါက်တာပယ်ဝင်းလည်း လာမယ်ဆိုတော့ စောစောလိုက်ပြီး သူ ခဏနေ ပြန်မယ်တော့ ပြောပါတယ်”

“အား ... အရမ်းပင်ပန်းနေပြီပေါ့၊ နန္ဒာ ပြန်နားမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ၊ ပြန်ဖို့ နည်းနည်း လောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး၊ ပြောလိုက်ဦး သား”

“ဒါဖြင့် ... ဘါပါပဲ အန်တီ”

“အေး ... အေး၊ ကောင်းပြီ”

မင်းနရီ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဖုန်းပိတ်လိုက် ခဲ့ သူ့ရှေ့ကို ထွန်းကျော်စွာ ရောက်လာပါသည်။

“ဆောရီးကွာ ... နရီရာ၊ ငါ အောက်ဆင်းစောင့်နေပြီကွ၊ လူတစ်ယောက်လာတာနဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခု စီစဉ်ပေးနေတာ”

“အေးကွ ... မင်း မအားရင်တောင် ငါက အောက်က ငွေသွင်းရမဲ့နေရာမှာပဲ ငွေသွင်းပြီး ပြန်လိုက်တော့မယ်လို့ မင်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့မလို့”

“ဟာ ... ငါ လိုက်သွင်းပေးပါ့မယ်၊ မနန္ဒာရော မပါဘူးလား”

“ဂျူတီကွာ၊ ခုပဲ သူ့အမေနဲ့ ပြောနေတာ၊ မနေ့က တွစ်တီဖိုးအာဝါ ဆင်းရတယ် ဆိုပြီး နားစေချင်လို့ ဒီမခေါ်တော့တာ၊ သူက ဆေးရုံမှာ လူမရှိလို့ ဆက်ဝင်ပေးနေတာ ခုထိမပြန်ရသေးဘူးတဲ့ကွာ”

“ပင်ပန်းတယ်နော်၊ ဆေးရုံမှာလည်း မလွယ်ဘူးနော်”

“အေးကွ”

“မင်းပဲ ကောင်းတယ် နရီရာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မအေးဆေးပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့က ပိုအေးဆေးပါတယ်၊ အချိန်တန်ရင် ခေါ်လာလေးနဲ့ လစလေး ထုတ်လိုက်၊ ငြိမ့်နေတာပေါ့”

“ဟား ဟား ... မင်းက ပြောရသေးတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် သာရှိရင် ကိုယ်ပိုင်ပဲ လူတိုင်းလုပ်ချင်ကြတာပေါ့ကွ၊ ကဲ... လာ၊ ငွေသွင်းမဲ့နေရာ ငါ့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မင်းနရီက ထ၊ရပ်ကာ ထွန်းကျော်စွာဘေးမှ ယှဉ် လျက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ငွေစာရင်းဌာနရုံးခန်းထဲ မှန်တံခါးတွန်း ဖွင့် ဝင်သွားကာ ထွန်းကျော်စွာကပဲ ဟိုဘောက်ချာစာအုပ်ယူခဲ့ ဒီစာအုပ်ယူခဲ့နှင့် ခပ်သွက်သွက်ခိုင်းကာ မင်းနရီကို ငွေသွင်းစေ သည်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ထွန်းကျော်စွာနှင့် မဆိုင်ပါ။ သို့သော် ဒီဟိုတယ်ကို မင်းနရီနှင့် နန္ဒာနေခြည်က ရွေးချယ်လိုက် ပြီးတဲ့နောက် မင်းနရီရဲ့ သူငယ်ချင်း ထွန်းကျော်စွာသည် ဟိုတယ် မှာ ရာထူးတစ်နေရာထိုင်ကာ ရှိနေတာ သတိတရ ဝင်နှုတ်ဆက် ရင်းက နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ သူကဝင်ကူပေးနေတာသာ ဖြစ်ပါ သည်။

“မင်း ဟိုတစ်နေ့က ပြောပြတဲ့အတိုင်း အဆင်အယင် အခင်းအကျင်း အားလုံးပြည့်စုံဖို့၊ ပြီးတော့ ပန်းကလည်း နန္ဒာ ပြောသွားတဲ့ ကာနေ့ရှင်းအနီရဲတွေဖြစ်ဖို့၊ ပြီးတော့ အစားအသောက် စားတဲ့အချိန်မှာ ပီယာနိုတစ်လုံးနဲ့ ပီယာ နှစ်မံတစ်ယောက် ...”

“ဪ ... အားလုံး စိတ်ချစမ်းပါ နရီရာ၊ အဲဒီနေ့ကျ ငါ လည်း မနက်နုနစ်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ရောက်နေဖို့

မယ်ဆို၊ မင်းတို့ပွဲက ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီ စ,မှာ၊ ငါ အားလုံး တစ်ထပ်စစ်ပေးမယ်၊ ဒီကြားထဲလည်း လိုတာရှိ သေးရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ ရသေးတာပဲ၊ စိတ်အေးအေး နဲ့ စိတ်ချစမ်းပါ နရီရာ”

မင်းနရီက သူ့ စိုးရိမ် စိတ်စောနေတာတွေအတွက် ချက်ပြုတ်ချက်နှင့် ခေါင်းကိုသာ အသာအယာ ညိတ်လိုက်ပါ သည်။

“မမစယ်က သူ ထွက်လာနေပြီလို့ ဖုန်းဆက်ပါတယ် မနန္ဒာ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီမှာ လူမရှိတာ သူ သိသွားသလား၊ ဟုတ်လား၊ တို့က သူ့ကို လှမ်းဆက်ဖို့ အားနာနေတာ”

“မမရီစလင်း လှမ်းဆက်တယ်လို့ ပြောတယ် မနန္ဒာ”
“ဪ”

သူ့ဝါဒိက “မမ”သည် လူတစ်ဖက်သားအတွက် လည်း အင်မတန် သိတတ် ညှာတာတတ်သူ ဖြစ်ကာ သူ့ဝေဒနာ နဲ့သူ ပေါင်ရိုးကျိုးကြီး အိပ်ရာထဲ ပက်လက်ဖြစ်နေတာတောင်

ဟိုဟိုဒီဒီ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် လျှောက်ဆက်ပြီး အဆင်ပြေစေခဲ့
စီစဉ်နေပါသေးသည်။

နန္ဒာသည် ကိုယ်တိုင်ဝါသနာကြီးမားလှတဲ့ ပညာ
ရပ်နယ်ပယ်လည်းဖြစ်နေ၊ အလုပ်များနေရတာကိုပဲ ပျော်ရွှင်နေ
တတ်ကာ အလုပ်ရှုပ်လေ အတွေ့အကြုံပိုလေလို့ သဘောထား
တတ်တဲ့သူလည်း ဖြစ်နေလို့သာ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်တာပင်။
လူက အတော်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။

ဟိုးအရင်တုန်းကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂျူတီက
နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကျော်သွားတာမျိုး ကြုံဖူးပါသည်။ သို့ပေမဲ့
မနေ့ညကလောက် အလုပ်ရှုပ်တာ ပင်ပန်းတာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးချေ။ ပြေးလွှားလိုက်ရတဲ့ တတောက်တောက် ခြေလှမ်း
တွေသည် ဆွဲဆန့်တိုင်းထွာလိုက်လျှင် ဘယ်နှမိုင်လောက်များ
ရှိသွားမယ် မပြောတတ်နိုင်။

ဗိုက်တွေက ပြိုကျ၊ အဲဒီထဲမှာ အရေးတကြီး အသက်
လှရတဲ့ ကျွတ်က နှစ်ခုလောက်ပါကာ ခုနကအထိ လူနာတစ်
ယောက်က Bleeding တွေ မရပ်တမ်း ရနေတုန်း။ အင်း ... ရင်
မောလိုက်တာ။ လူမှာ အစာမရှိတာလည်း ပါသည်။ ခါတိုင်း
နှိုက်ဂျူတီကထွက်လျှင် နန္ဒာသည် ဆေးရုံနှင့် မနီးမလှမ်းက
ဒေါ်စိန်မုန့်ဟင်းခါးမှာပြီး စားနေကျ။ မိုးလင်းလို့ မုန့်ဟင်းရည်
ကျက်ပြီ ဆိုတာနှင့် ဆေးရုံက အလှအယက် မှာစားကြပြီ။

ခုတလောတော့ ဒေါ်စိန်ကြီး ခမ္မာ နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေရှာကာ မုန့်ဆိုင်မဖွင့်နိုင်ပါ။ မနက်ကတော့ နန္ဒာ့အတွက်
+နဲ့ဟင်းခါးကို အပေါက်စောင့် ကောင်ကလေး ဘယ်ကသွားဝယ်
ဆေးခဲ့တယ်မသိ။ ခွဲတိခွဲပြစ်နှင့် အတော်အော်ဂလီဆန်ဖို့ ကောင်းတဲ့
+နဲ့ဟင်းခါးကို နန္ဒာ တစ်လုပ်ထက် ပိုမမျိုးချနိုင်။

တစ်ညလုံး ပင်ပန်းမူးနောက်နေတာမို့ပဲ မုန့်ဟင်းခါး
အရသာက ပိုဆိုးသွားသလားတော့ မသိပါ။ နန္ဒာမှာ အန်ချင်ချင်
ဘောင်ဖြစ်ကာ ပိုပြီး မူးနောက်သွားမတတ် ဖြစ်ရသည်။ နန္ဒာ
+နဲ့ဟင်းခါး မစားနိုင်မှန်းသိ၍ ခဏအကြာမှာ စစ်စစ်တာက
ကော်ဖီမစ်စစ်တစ်ခွက်နှင့် လက်သီးဆုပ်လောက် ဘီစကစ်လေးတစ်
ဆုပ် လာပေးပါသည်။ ဘီစကစ်တော့ မစားနိုင်။ ကော်ဖီမစ်စစ်
တော့ သောက်လိုက်သည်။

တကယ်ဆို နန္ဒာက ကော်ဖီသောက်လေ့ရှိသူလည်း
မဟုတ်။ တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်သည်။ ဘာမှ စားစရာ
သောက်စရာ မရှိဘူး ဆိုမှပဲ ကော်ဖီကို ကြိုးစားသောက်တာ။
+နက်ခုနစ်နာရီက ကော်ဖီတစ်ခွက်ဟာ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်
ကျတော့ ရင်ကို လေခံနေစေပြန်ခဲ့သည်။ အဲသလိုနဲ့ နန္ဒာစားဖို့
သွားမှာပေး ဝယ်ပေးတဲ့ ထမင်းနှင့် ပုစွန်ဘော့ဂျိတ် ငရုတ်သီး
ပပ်စပ် ဟင်းလေးကိုလည်း နန္ဒာ သိပ်မစားနိုင်ပြန်။

နန္ဒာသည် ကိုယ့်ဂျူတီတွေကို ဘယ်တော့မှ ခြင်း
ကြီး ခြင်းငယ်နှင့် မလာတဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးပုံမှန်နေ့တွေမှာ

ထမင်းဘူး ယူသော်လည်း နိုက်ဂျူတီမို့ ဆိုပြီး ဘာမှထပ်ထူး မသယ်။ ကော်ဖီကိုလည်း မကြိုက်တဲ့သူမို့ သယ်နေဖို့ မလို။ သူ များတွေ ကြိုက်ကြ သယ်ကြတဲ့ လက်ဖက်တို့ ဘာတို့လဲ နန္ဒာက မကြိုက်တတ်ပြန်။

ထို့ပြင် နန္ဒာက ကိန်းကြီးခန်းကြီးလည်း မခိုင်တတ် တာ။ ရွဲတာ ရှာတာလည်း မရှိ။ ကြိုသလို စားသောက်နိုင်သူ အဖြစ် ဆရာဝန် ဆရာမတွေအားလုံး ချီးကျူးရတဲ့သူမျိုးတောင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစားအသောက်အတွက် တကူးတက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမျိုး မရှိတတ်ခဲ့ရာ ဒီနေ့အဖို့တော့ စားသစွ ပါးစပ်ထဲ မကောင်းဘဲ လူက မူးနောက်နုံးခွေနေပြီ။

“တိတိ ... တိတိ”

နန္ဒာက နားနေခန်းထဲ ထိုင်နေရင်းက ဂျူတီကုတ် အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်၍ နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“နန္ဒာ”

“ဪ ... ကိုမင်း ... ပြော”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေရ တာလဲကွာ၊ နန္ဒာ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ ရှိတဲ့တစ်ယောက် ကပဲ သိမ်းကျုံးတာဝန်ယူပြီး မပြန်ရဘဲ နေပေးနေရတာတော့ ဘယ်အလုပ်ဟုတ်ဦးမလဲကွာ”

နန္ဒာက မင်းနရီရဲ့ ကမူးရှူးထိုး ဒေါသပွပွကို သဘောတကျနှင့် တလွင်လွင် ရယ်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“အေးလေ၊ နော၊ အားလုံး ဝိုင်းဆိုးကြတယ်၊ တစ်ခါတည်း”

မင်းနရီကို နောက်နေလိုက်သေး၍ မင်းနရီက ပိုပြီး

ငိုတိုလာပုံရကာ ...

“ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ၊ နန္ဒာက ဒီလိုချည်း သည်းခံမနေ နဲ့လေ၊ ဂျူတီဆိုရင် လုံးဝမရှောင်ဘူး၊ မလွဲဘူး ဆိုတာကို နန္ဒာက တအားဂုဏ်ယူတတ်တာပဲ၊ ဒီချက်ကောင်းကိုသိ တော့ ကြိုရာလူက နန္ဒာကို ပုံပုံချတာပဲ”

“အခုကတော့ လာစရာ လူကိုမရှိတာ ကိုမင်းရှေ့”

“မရှိ ရှိတာ စီစဉ်ရမှာပဲ၊ နန္ဒာက စက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတော်ဖလက်ပြနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မစပယ်က ခုပဲလာတော့မှာပါ၊ ဖုန်းတောင်လှမ်းဆက်ပြီးပြီ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါ၊ မမ အိပ်ရာထဲ ဒဏ်ရာတစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းတွေ လျှောက်ဆက်ပုံရတယ်၊ နန္ဒာ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ သိပြီး နောက်ဆံတွေ တင်းနေတာ၊ သနားပါတယ်၊ မစပယ်က စောဝင်လာမယ်၊ လဲလေးကလည်း ဒီညနေခွင့်ပြန်ရောက် မှာ၊ ရောက်တာနဲ့ ဆေးရုံကိုလာဖို့ မခင်စောမူ ကိုယ်စား ဝင်ဖို့ အကြောင်းကြားထားပြီးသားပါ၊ ကိုမင်းရဲ့၊ မကြာ

ခင် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လူတွေရောက်လာကြတော့မှာ စစ်ကူတွေ ... စစ်ကူတွေ”

“နန္ဒာက ရယ်နေနိုင်ပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ စိတ်တိုနေတောင် နန္ဒာက မငြင်းတိုင်းလည်း နန္ဒာကိုချည်း ဖိခိုင်းနေကြလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ခုဟာက ဒီဝါဒီမှာ လူကိုမရှိတာ ဖြစ်နေတာ”

“နန္ဒာ ဘယ်တော့ ပြန်ရမှာလဲ”

“နောက်တစ်နာရီ အလွန်ဆုံးပေါ့ ကိုမင်း”

“ကျွတ်”

“ကိုမင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဘာမှ အထူးအထွေ ပြောစရာ မရှိပါဘူး နန္ဒာရယ်၊ ဒီနေ့ ကိုယ် ဟိုတယ်ရောက်တယ်၊ ခုပဲ ပြန်လာတာ၊ ငွေ သွင်းခဲ့တယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ နန္ဒာ တစ်ခုခု လိုချင် တာရှိရင် ဒီကြားထဲရက် လာပြောရင် ရသေးတယ်”

“ဘာမှတော့ ပြောစရာ လိုချင်စရာ မရှိတော့ပါဘူးနော် ကိုမင်း”

“ကဲ ... မစပယ် ရောက်တာနဲ့ နန္ဒာ ပြန်နော်။ အိမ်ကျ ရေခွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်ပြီး နွားနို့တစ်ခွက်လောက်သောက်၊ အိပ်တော့ ... နားတော့၊ ကိုယ်လည်း ဒီညမလာတော့ဘူး နော် နန္ဒာ”

“အင်း ... အင်း ...”

“ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်း”

နန္ဒာက ဖုန်းလေးကိုပိတ်ကာ မျက်နှာကလေး ပြုံး ပြုံးရစ်ပြီး သူ့စားပွဲမှ ထလိုက်ပါသည်။ အခြေအနေစောင့် ကြည့်ရမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ လူနာကို သွားကြည့်ကာ တခြားလိုအပ် တဲ့သူတွေဆီလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ အလုပ် နဲ့ ပတ်သက်လျှင် ဒုပေဒါပေ အပင်ပန်းခံတာ နန္ဒာ ဝါသနာပင်။ ဆိုင်ရာမထ ပါးစပ်ကပဲ လှမ်းမှာတတ်တဲ့ ဆရာဝန်မျိုးလည်း ဟုတ်ပေ။

“မနန္ဒာရေ ... မစပယ် ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား”

နန္ဒာက ဝါဒီထဲက သွေးပုလင်းချိတ်ထားတဲ့ လူနာ တစ်ယောက်ရဲ့ သွေးပုလင်းကို အစက်ချ အနှေးအမြန် အသေ ချာ ညှိပေးခဲ့ပြီး ဆရာဝန်များအခန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ သည်။

“ဟဲလို ... ငါ့ညီမလေး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ သတင်းကြား တယ်၊ ဒီလောက် ဖြစ်နေလည်း မနက်ကတည်းက ခေါ် ရောပေါ့ဟယ်”

“မမစပယ် ညနေလာမှာပဲဟာ၊ အဲဒါကြောင့် စောခေါ်မနေ တော့တာပါ”

“ကံ ... ပြန်ပြန်၊ မျက်ကွင်းတောင် နည်းနည်းကျချင်ပြီ တစ်မှေးတောင် နားလို့မရလိုက်ဘူးလား။”

“လုံးဝကို မမှေးလိုက်ရတာ မမစပယ်ရေ၊ ကံ ... ဒါဖြင့် နန္ဒာ ပြန်တော့မယ်နော်”

နန္ဒာက ဒေါက်တာစပယ်ဝင်းကို မှာစရာရှိတာမှာ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြ၊ လက်လွဲစရာရှိတာ လက်လွဲအပ်၊ အရေးကြီးနေတဲ့ လူနာအခြေအနေရှင်းပြ။ ဒါတွေပြီးလျှင် သူ့အိတ်ထဲ လေး၊ ခြင်းကလေးတွေ- ကောက်ယူကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆစ်ရင်း ဝါဒီထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဆေးရုံအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ နန္ဒာရဲ့ကားကလေး ပေါ်တက် စက်နှိုးတော့ စက်က အလွယ်တကူ မနှိုး။ နန္ဒာက အထ၊ နှေးရတဲ့အပြင် နှာရီသုံးဆယ်ကျော် စက်မနှိုးဘဲ ရစ်ထားတာဖြစ်၍လည်း ပေကတ်ကတ် လုပ်နေပါသေးသည်။ နန္ဒာက ကားအစွဲရှိ၍ ကားတစ်စီးကို တော်ရုံနှင့် မလဲ။ ဒီကားထုကိုမင်းက လဲခိုင်းနေတာ ကြာပြီ။ ကားကလေးက လှပေမဲ့ နည်းနည်းကျနေပြီတဲ့။

နန္ဒာကသာ အီးရော အီးရောနှင့် ခုထက်ထိ မလဲဖြစ်သေးတာ။ နန္ဒာက ကားကို မောင်းထွက်လာရင်း ငြီးနောက်နောက်နှင့်မို့ အဲကွန်းခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ အင်း အဲကွန်းကလည်း သိပ်မအေးတော့သလိုပဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ လိုသလဲ

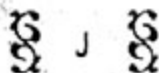

သေ။ နန္ဒာသည် ကားကို မောင်းသာ မောင်းတတ်၍ ဘာမှနားလည်။

ကားမှန်တွေ ပိတ်ထားပြီး အဲကွန်းက မအေး၍ လှောင်သလိုလို အိုက်သလိုလို မူးသလိုလို မိုက်သလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။ ဘုရားရေ ...။ နန္ဒာသည် မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားတဲ့ ချက်လုံးကို ပြူးကျယ်ကာ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် သုံးလေးချက်လုပ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘဲ အံ့အားတသင့် အငိုက်မိနေသည်။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ပင်ပန်းလွန်းအား ကြီးနေတာတော့ မှန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ချွေးစေးတွေပြန်ကာ အေးစက်ကာ အမြင်အာရုံ ပြာလာရတာက ဘာကြောင့်လဲ။ ပရက်ရှာကျတာမျိုး၊ ဟိုက်ပိုဂလိုက်စီးမီးယား (သွေးတွင်းအချို့မာတ်ကျ) မျိုး ဖြစ်တာထင်ပါရဲ့ ... ဘုရားရေ။ နန္ဒာသည် စတီယာရင်ကို ဘဲလက်တွေ မမြဲသလို အားမရှိသလို ရုတ်တရက် ဟာတာတာ ဘုန်လှုပ်လှုပ် မူးဝေသွားပြန်ပြီး ဘာမှ မမြင်ရတော့သလို အမြင်အာရုံ ပျောက်ဆုံးသွားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

“ဟေ ... ဘယ်သူလဲ၊ ကကြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘေး သစ်သားလှေကားလေးမှ တက်လာသော ကကြီးသည် အပေါ်ထပ်ရဲ့ သံဆန်ခါအစိမ်းကွက်တပ် တံခါးက လေးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် နောက်ဖေးဘက် မှ ထွက်လာချိန် အံ့ကိုက်ပင်။

“သမီး မဝင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာ ကင်ပွန်းရွက်နဲ့ ဇရစ်နဲ့ ရောကြော်တာချက်လို့ ဝသုန် ထမင်းပြန်စားရင် စားရ အောင် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်လေးနဲ့ သူ့အကြိုက် ပဲ”

“အေး ... အေး၊ ထားခဲ့”

ကကြီးက ပန်းကန်သေးသေးလေးကို ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် သက်ထဲ ထည့်ရင်း ...

“ဦးလေးကျော်ရော သက်သာလား ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

“အေး ... သက်သာပါတယ်၊ ခြေထောက် ထောက်နိုင်နေ ပါပြီ သက်သာပါမှပဲ၊ နို့ဖို့ ဝသုန် ပင်ပန်းလှတယ်”

“ဟင် ... ဟိုမှာ ဝသုန် လာပြီ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

လမ်းလျှောက်ဝင်လာရင်းက သူ့အိမ် အပေါ်ထပ် အဝမှာ ကကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ တစ်ထစ်ကျော် ခုန်ပေါက်တက် လာသော် မြေဝသုန်ကို သူ့အမေက မျက်စောင်းလှမ်းရွယ်ရင်း...

“အောင်မလေး ... ဖြည်းဖြည်းတက်ပါ ဝသုန်ရယ်”

“ကကြီး ... ဘာလဲ၊ ဘာစားဖို့ပါလဲ”

“ကင်ပွန်းရွက်နဲ့ ဇရစ်ကြော်တာလေ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့် လေးတွေနဲ့ ဟိုတစ်ခါ ဝသုန် ကြိုက်တဲ့ ဥစ္စာလေ”

“အား ... အတော်ပဲ ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့၊ မေမေ ... သား ထမင်းစားတော့မယ်နော်”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က ဟင်းပန်းကန်ငယ်လေး ကိုင်ရင်း နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားလျှင် မြေဝသုန်က ကကြီးရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး သူတို့အိမ်ရဲ့ ခါးပန်းအဆင့်ကလေးမှာ ထိုင်စေလိုက်ပါ သည်။

“ဘာလဲ ... ဝသုန်”

“ကကြီး ... ငါနိုင်ငံခြားသွားရင် ကောင်းမလားလို့”

ကကြီးက မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ဝသုန်ဘက် ငေး

ကြည့်နေပါသည်။

“ဟင် ... လို့”

“ကကြီးလည်း မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဝသုန်က ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“အလုပ်သွားလုပ်မှာပေါ့ဟ၊ ငါ စုံစမ်းနေတာ ဒီနေ့ သေချာ သိလာရတယ်၊ အာရပ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှာ ဟိုတယ်ကြီးတွေ ဖွင့်တယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာလုပ်ဖို့ ဝန်ထမ်းတွေအများကြီး ခေါ်တယ်၊ သူတို့က အာရှကလူတွေကို ခေါ်တာ၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း ဆိုတော့ ကဏ္ဍအသီးသီးပေါ့၊ လခလည်း ကောင်းတယ်ဟ ...

ငါ့လို ဟိုတယ်လ်တိုးရစ်စ်က မုန့်ဖုတ်လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်လက်မှတ် ရထားတဲ့ သူမျိုးဆိုရင် အလုပ်ရဖို့ သေချာတယ်တဲ့။ သွားမယ်ဆိုရင် သုံးလအတွင်း ထွက်ရမှာဟ”

“အကြာကြီးပေါ့”

“အေးပေါ့ ... ငါလုပ်သလောက်ပေါ့၊ အနည်းဆုံးတော့ နှစ်နှစ်ကြာအောင် လုပ်ရမယ်”

ကကြီးက မျက်လွှာလေးချကာ ခဏငိုင်းစဉ်းစား

ရင်း ...

“ကကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူး ဝသုန်ရယ်၊ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ဝသုန်ပဲ စဉ်းစားပေါ့၊ ဦးလေးကျော်နဲ့ တိုင်ပင်ပေါ့၊ ကကြီး သိတာကတော့ ဝသုန်က နိုင်ငံခြားရောက်သွားပြီး ဟိုမှာ အဆင်တွေပြေ ဖိမ်တွေကျပြီး ဒီကိုပြန်မလာတော့မှာပဲ စိုးရိမ်တာပဲ”

မြေဝသုန်က တကယ့်ကို သဘောကျလှသလို အကျယ်ကြီးပင် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ကကြီးရဲ့ ခေါင်းလေးကို အုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းနေပါသည်။

“အရူးမ၊ ကကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝသုန် ပြန်မလာတော့ဘဲ ဟိုမှာပဲ မိန်းမတွေ ဘာတွေ ယူသွားရင် ကကြီးက ဘာတတ်နိုင်လဲ”

“ဟိုမှာ မိန်းမယူရင် ခေါင်းမြီးခြုံထားတဲ့ အာရပ်မ၊ ကုလားမပဲ ငါရမှာပေါ့၊ အလကား ကကြီးကလည်းဟာ၊ မိန်းမယူဖို့ သွားမှာကျနေတာပဲ”

“ဟိုတယ်မှာ လုပ်မဲ့ အာရှတိုက်သူလေးတွေ ရှိမှာပဲလေ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဝက်မ”

မြေဝသုန်က စုပုပ်ထားတဲ့ ကကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ပိုက်ဆံအများကြီး စုနိုင်မယ် ကကြီးရဲ့၊ ဒီမှာတော့ အဲလောက် စုနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ ငါ့ပညာနဲ့ ဇော်တော့လည်း မငတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုလည်းမစုနိုင်ဘူးပေါ့။ ဟိုမှာတော့ ဝင်ငွေပိုမယ်၊ ငါ့စားစရိတ် နေစရိတ် လွတ်မယ် ဆိုတော့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး စုနိုင်မယ်”

ကကြီးသည် မြေဝသုန် မျက်ဝန်းများထဲ လဲလဲ ကလေးကြည့်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံတွေက အများကြီး လိုလိုလား ဝသုန်ရယ်”

“ဪ ... ကကြီးရယ်၊ အရီးမလေးရယ်၊ လောဘလည်း မရှိဘူး၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြပြီးရင် သားတွေ သမီးတွေ ဆိုတာ ရှိလာဦးမှာ၊ ဘဝရှေ့ရေးတွေ ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ မလိုဘူး ရှိလိုလား၊ ရှာနိုင်လေ စုနိုင်လေ ကောင်းလေပေါ့၊ တစ်ခုပဲ ငါ စဉ်းစားနေတာ၊ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီးမှ သွားရင်ကောင်းမလား၊ လက်မထပ်ဘဲသွားရင် ကောင်းမလားလို့၊ ငါကလည်း နင့်ကို သိပ်စိတ်ချနေတယ် မထင်နဲ့၊ တော်ကြာ ငါသွားနေတုန်း နင်က ဒီက ကောင်တစ်ကောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ယူစရာလား ... ယူစရာလား၊ လူကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား”

ကကြီးက ဝသုန်လက်မောင်းကို တဖုန်းဖုန်းထုပ်ပစ်သည်။

“ဘယ်သိမလဲ၊ နင့်ကို အစ်ကိုလေးကလည်း မြင်ကာစက ကြိုက်တာပဲ၊ ငါနဲ့ ရည်းစားမှန်း သိသွားမှ အရှိန်သတ်သွားတာ၊ ကိုလေး သူငယ်ချင်း ဟိုပိန်ရှည်ရှည်ကလည်း အခု နင့်ကို မြင်ဖူးပြီး ကြိုက်နေတယ်လေ”

ကိုလေး ဆိုသည်မှာ မြေဝသုန်တို့ ကကြီးတို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့သား ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်ကြီး အခြေခိုင်ကာ မုန့်မျိုးနဲ့ ထုတ်လုပ်သော မုန့်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ ကကြီးတို့ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ဟိုးအရင်ကတော့ ဦးလေးကျော်က အဲဒီ မုန့်လုပ်ငန်းကြီးမှာ မုန့်ပို့ကားကြီး မောင်းတာဖြစ်သည်။ နောက်ဆော့ မုန့်သူဌေး အကြံပေးသလို ဝသုန်ကို စာပေးစာယူတက်စေကာ မြန်မာ့ဟိုတယ်နှင့်ခရီးကဖွင့်သော ကျွမ်းကျင်လက်မှတ်ရ မုန့်လုပ်ငန်းသင်တန်း တက်စေလျက် အောင်တဲ့အခါ သူဌေးက ဝသုန်ကို ခန့်ဆရာလက်ထောက်ရာထူး ခန့်ထားပေးပါသည်။ မုန့်ဆရာလက်ထောက် ဝသုန်လခဟာ သူ့အဖေလခထက် ပိုပါသည်။ ကြောင့် ဝသုန်တို့ အဆင်ပြေ ချောင်လည်လာကြတာ။

ကကြီး အမေက အစကတော့ ဈေးမှာ ကုန်ခြောက်ကောင်းသည်။ ဝသုန်တို့ နှစ်ထပ်အိမ်ရဲ့ အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းကို ကကြီးတို့ သားအမိ ငှားနေကြပါသည်။ နောက်ပိုင်း အမေက

ကျန်းမာရေး မကောင်းလှ၍ ဈေးထဲကဆိုင်ကို ဖြုတ်လိုက်ကာ အိမ်မှာပဲ ဆိတ်တစ်မျိုးတည်း ခွက်ချင်နှင့် လက်လီရောင်းပါသည်။

ဆယ်တန်းကို မအောင်နိုင်ဘဲ သုံးနှစ်မျှ တဖုန်းဖုန်း ကျပြီးတဲ့အခါ ကကြီးသည် အမေ့ကိုပဲ ကုသလိုလို စက်ချုပ် သင်တန်းပဲ တက်မလိုလို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်နေခိုက် ဝသုန်ကပဲ သူတို့ မုန့်လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ထုပ်ပိုးဌာနမှာ ကကြီးကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ထိုမုန့်လုပ်ငန်းကြီးက မုန့်အမျိုးအမည်ပေါင်း ရာချီ မတတ် ထုတ်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထားရောင်းရ သော မုန့်ကြွပ်၊ ဘီစကစ်၊ ကိတ်ခြောက်၊ နံကထိုင်လို အထား ခံတဲ့ မုန့်ပေါင်းစုံနှင့် ကိတ်မုန့် ပေါင်မုန့်တို့ကို နယ်အထိ ကိုယ် တိုင် ကားနှင့်ပို့ပါသည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း နေ့စဉ် ဆိုင်များစွာ ကို မုန့်ကားနှင့် မုန့်ပို့ရသည်။

ကိတ်ဆိုရင်မျိုးစုံ၊ ပေါင်မုန့်ဆိုလည်းမျိုးစုံ၊ ပတ်စ် တွေ၊ ဒိုးနတ်တွေ၊ ပူတင်းကိတ်တွေ ပြောမကုန်အောင် အမျိုး အမည်များသော မုန့်အမျိုးမျိုး အတွေ့တွေကို ဖုတ်ဖို့ နံနက်တစ် ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် မြေဝသုန် အလုပ်ဆင်းရသည်။ နေ့လယ် ကို မြေဝသုန်က အိမ်ပြန်ထမင်းစားသည်။ မုန့်ထုပ်ပိုးတဲ့ဘက်က ကကြီးတို့ အဆိုင်က နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ စတင်အလုပ်ဆင်း ရသည်။

ညနေ နေနိုင်သလောက်ထိနေ။ လုပ်ခက ကိုယ် ဝပ်ပိုးပြီးစီးတဲ့ အရေအတွက်နှင့် တွက်၍ရတာ ဖြစ်သည်။ မြေ သုန်သည် မနက်တစ်ကြိမ်သွား၊ ဆယ်နာရီလောက်မှာ ပြန်လာ ပြီးလျှင် နေ့လယ်ပိုင်းတစ်ကြိမ်ကို ကကြီးနှင့်အတူ အလုပ်သွား သည်။

ခုရက်ပိုင်းတော့ မြေဝသုန် ဖခင် ဦးကျော်မြ ချော် ခဲ့၍ ခြေထောက်ထိခိုက်ထားရာ မုန့်ကား မမောင်းနိုင်သေးဘဲ ခွင့်ယူထားရ၍ မုန့်ကားမောင်းသူတွေကို သူ့နေရာ အစားထိုး ညွှတ်ချလိုရတဲ့နေ့ချ၍၊ မရတဲ့နေ့မှာ မြေဝသုန်က အဖေကိုယ်စား မုန့်ကား တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်မောင်းပေးနေပါသည်။

အဲဒီနေ့မျိုးဆို မနက်စာထမင်း မြန်မြန်ပြန်စား၊ ကကြီး အလုပ်ချိန်ထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မုန့်ကားခေါက်အိမ် ပြန်ထွက်သွား၊ မုန့်ကားပြန်ဝင်မှ မုန့်ဖိုဘက် ပြန်အလုပ်ဆင်းနှင့် ဆင်းပန်းသည်။

“အဲဒါတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ဝသုန်ရာ၊ ကကြီး လုံးဝစိတ် မဝင်စားဘူး၊ ကကြီး သိတာက ကကြီး ဝသုန်ကို မခွဲနိုင် ဘူး၊ အကြာကြီး ဝေးမနေနိုင်ဘူး ဝသုန်ရဲ့၊ ကကြီးရော အဲဒီဟိုတယ်မှာ ဟောက်စ်ကိပါ အလုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် လုပ် လို့မရဘူးလားဟင်”

မြေဝသုန်က ကကြီးကို ပြုံးရင်းကြည့်ကာ ...

“ရမယ် မရဘူးတော့ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ ကကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ငါသိသလောက် သူတို့ခေါ်တဲ့ ပညာအရည်အချင်းက အနိမ့်ဆုံး ဆယ်တန်းအောင်ဟ”

ကကြီးမျက်နှာလေးက ငယ်သွားပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သိထားဖို့က ငါသွားချင်တာဟာ ငါတို့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ငွေလေးကြေးလေး စုဆောင်းနိုင်ဖို့မလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကြောင့်ပဲ။ သွားပြန်ရင် ဒီရည်ရွယ်ချက်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ငါသွားချင်ကကြီး။ ငါ နင့်ကို ဒီထက် တင့်တင့်တယ်တယ်ထားထားနိုင်ချင်သေးတယ်ဟ”

ကကြီးက ဝသုန်ကို စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

ဝသုန်က ကကြီးကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ကကြီးအသိဆုံး။ ကံကောင်းသည့်မှာ ဝသုန်မိဘများကမပါ ကကြီးက ချစ်ကြတဲ့ အချက်ကြောင့်ပင်။ ကကြီးရဲ့ အမေကတော့ ဝသုန်အပေါ် သူ့သားတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နိုင်တာအပြင် အားတိုတာက ပိုပါသေးသည်။

“ကဲပါဟာ၊ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

“သားရေ ... ထမင်းစားမှယ်ဆို”

နောက်ဘက်ထဲက မြေဝသုန်အမေရဲ့ ခေါ်သံထွက်လာသည်။ ကကြီးက စကားစ၊ မပြတ်ရသလို ဖြစ်နေ၍ လေးတံလေးကန်လေး ထ၊ ရုပ်လိုက်ကာ ...

“ဦးလေးကျော်ကို တိုင်ပင်ဦးနော်”

“တိုင်ပင်မှာပေါ့ဟ၊ ကိုယ့်အဖေပဲဟာ”

“ပြီးရင် ကကြီးကိုလည်း ပြောဦးနော်”

“ဪ ... နင့်ကိုကော မပြောဘဲ ပြီးပါ့မလား၊ ကဲ ... ညကျ နင့်အမေပါခေါ်ပြီး ဒီကိစ္စကို အားလုံးမျက်နှာစုံညီ တိုင်ပင်ကြည့်မယ်၊ ကျေနပ်လား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့ ပူမနေနဲ့၊ ဆံပင်တွေ ဖြူနေဦးမယ်၊ နင့်ကို ရှေ့ဆုံးက ထည့်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုတာ နင် ယုံထား ကကြီး၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ကကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြီးယောင်သမ်းလာရကာ ဝသုန်ကို စိုက်စိုက်ကလေး ကြည့်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် ကကြီး ပြန်တော့မယ်၊ ဝသုန် ကားမောင်းအမိ ပြန်ရမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ညနေကျ ကကြီးလည်း စောစောပြန်မယ်နော်”

“ငါပြန်ခါနီး နင့်ဆီ လာကြည့်မယ်လေ၊ အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်း တူတူပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

သူတို့အလုပ်ခွင် မုန့်လုပ်ငန်းစက်ရုံကြီးဟာ ဝင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ပစ္စည်းသိုလှောင်ဂိုဒေါင်၊ မုန့်ဖိုရုံ၊ မုန့်ထုပ်ဖိုရုံ၊ ပါကင်ဘူးတွေ အိတ်တွေ ရိုက်နှိပ်ထုတ်လုပ်တဲ့ရုံ၊ စသဖြင့် အဆောက်အအုံ အစုံစုံရှိသည်။ ဝသုန်ရှိတဲ့ နေရာကနေ ကြည့်ရုံတဲနေတာကို တမင်တကာသွားမှ ရောက်ပါသည်။ မတော်တဆ မတွေ့ကြနိုင်ပါ။

“ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် သမီး သွားပြီ”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်အေးမြိုင်ကလည်း နောက်ဖေးမီးဖိုထဲကပဲ မြန်အော်နိုင်ပါသည်။ သူ့သား ထမင်းစားလို့ မြန်ဖို့အတွက် ငါးနီရည်ကျိုလေးကို လောလောလတ်လတ်လေး ဖျော်ပေးနေရသေးတာ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ... စားပြီးပြီလား”

အိပ်ခန်းတွင်းက ပြတင်းပေါက်နံဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် သတင်းစာ ဖတ်နေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူက

“သား စားနှင့် စား ... စား၊ ငါ မစားသေးပါဘူးကွာ မနက်ကပဲ ပဲပြုတ်ထမင်းစားတာ များသွားတယ်၊ မဆာသေးဘူး သားရေ၊ ဒီနေ့ ကားမောင်းရဦးမှာ မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အေး ... ဒါဖြင့် စားတော့ ... စားတော့၊ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် ဝသုန်၊ ကားက တအားကြီး ကြီးတယ် မဟုတ်ပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ကြီးတာပဲ၊ နောက်က ကွန်တိန်နာထဲမှာက တစ်ခါတလေ အလေးချိန် အချိုးညီတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကွေ့ရင် ပြုရင် သတိနဲ့လုပ်”

“ကျွမ်းပါတယ် ဖေဖေရ”

“ကျွမ်းမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ကားမောင်းတတ်တာပဲ ရှိတာကွ၊ ကားကြီးတွေကို ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ် မောင်းနှင်ရတာ ပညာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်သာ ကားကြီးလိုင်စင် သီးသန့်ထားရတာပေါ့၊ မောင်းရင်လည်း မှန်မှန်မောင်းမင်းနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝသုန်က နောက်ဖေးမှာ ထမင်းစားပွဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားစဉ် ဒေါ်အေးမြိုင်က ဘေးကထိုင်ပြီး သားဖြစ်သူကို လိုတာဖြည့်ဆည်းပေးနေပါသည်။ ဝသုန်က သူ့အမေကို နိုင်ငံခြားကိစ္စ အရိပ်အမြွက်မျှ ပြောပြသည်။ မိဘတွေကို ပြောပြတိုင်ပင်လည်း မိဘတွေဟာ နောက်ဆုံးတော့ မြေဝသုန်သဘောပဲ ဖြစ်ကြမှာ သူသိသည်။

သူပဲ ပြတ်သားဖို့လိုတာ။ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်ဆိုပေမဲ့ သုံးလေးနှစ် နေနိုင်မှ ပိုအဆင်ပြေတာ။ ဒီလောက်ကြာကြာ

ကကြီးကို ခွဲသွားနိုင်ပါ့မလား။ ကကြီးကို သူက စိတ်မချဘူး ဆိုလျှင် ကြားရသူ တချို့က “ကကြီးက ဘာမှိုလို့ စိတ်မချလှလဲ” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးချင်မလား မသိပါ။

ကကြီးဟာ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး မသိနားမလည်ပုံ ပေါက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းထူထူ ပူးဖူးလေး ရှိတာကလွဲပြီး ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ အလှအပ ဖွဲ့ဆိုနိုင်စရာ ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ အချောအလှကြီး စာရင်းဝင်လည်း မဟုတ်။ အဲဒါအပြင် ကကြီးတို့ သားအမိဟာ မချောင်လည်လှ၍ တိုင်ထွာသုံးစွဲရ၍ ကကြီးဟာ မဝတ်မစားနိုင် မပြင်မဆင်နိုင်ပါ။

အဖိုးနည်းပါးသော ဝတ်စုံရိုးရိုးကလေးတွေထက် ပိုမဝတ်နိုင်တဲ့၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ လှတီးလှတ ထွေလာကေလာ ဘာမှ မဆင်သနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ။ လူတွေကြားထဲ ဝင်ရပ်နေရင် ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ဘဲ ရောနှောပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာမှ မထူးခြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးလည်း မရှိ၊ ပညာလည်း ထူးပြီးမရှိ၊ အလှအပ အရာမှာလည်း အများထဲက တစ်ယောက်ပဲ ဆိုတဲ့ ကကြီးကို သူက ဘာစိတ်မချစရာ ရှိပါသနည်းလို့ ငလောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်မချနိုင်ခြင်း၊ မက်မောနှမြောခြင်းတို့ဟာ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဉာဏ်ဖိုးထားမှု အတိမ်အနက် ပေါ်မှာပဲ

သည်လိမ့်မယ်လို့ မြေဝသန်က ယူဆပါသည်။ သူက ကကြီးက ဉာဏ်ဖိုးထားလွန်းတော့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်လွန်းတော့ ဘာတဆ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို အသည်းအသန် ပူလန့်တိုထွာတာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကကြီးကို လက်ထပ်သွားရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတာ။ လက်ထပ်ရင်တော့ တိတ်တိတ်ကလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးထားကြပြီး လူသိမခံအပြစ်ပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ရာ အလုပ်ခေါ်ယူတဲ့ ကြော်ငြာအမှာ သူတို့လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေထဲက Marital Status ဟာ Single ဖြစ်နေမှ ခေါ်ယူမည်လို့ ကြေညာထားသည် မဟုတ်တာ။

“ညကျရင် ကကြီးတို့ သားအမိကိုပါခေါ်ပြီး အဲဒီကိစ္စ တိုင်ပင်မလားလို့၊ နော် ... မေမေ”

“အေး ... တိုင်ပင်လေ၊ ကောင်းမယ် ထင်တာ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကိစ္စ မဟုတ်လား သားရဲ့”

ထမင်းစားပြီး ခဏတဖြုတ် နေပြီးတဲ့နောက် မြေဝသန်က ရေမိုးချိုးပြီးမှ အလုပ်ကိုပြန်ဖို့ ပြန်ထွက်လာပါသည်။ အဖေ အမေကိုနှုတ်ဆက်။ ဘေးလှေကားက ဆင်းလာပြီး အောက်ထပ်အခန်းတံခါးဝ ရောက်တဲ့အခါ ကကြီးကို အော်နှုတ်ဆက်။

“ကကြီး ... နည်းနည်းစောထွက်ပြီး ချောင်တဲ့ဘတ်စ်ကား
စောင့်စီးဦး”

ဒါက သူနှင့် ကကြီး အတူမသွားဖြစ်တဲ့ နေ့ထုတ်
သူမှာလေ့ရှိတဲ့စကား ဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘတ်စ်ကား
လေးမှတ်တိုင်ပဲ စီးရတဲ့ သူတို့ရဲ့ မုန့်လုပ်ငန်း အလုပ်ရုံဝင်းကြီး
ဆီ မြေဝသုန် ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အလုပ်ရုံရောက်တော့ မုန့်ရုံမှာ သူပို့ရမဲ့ ခရီး
နှင့် ဆိုင်များစာရင်းကိုယူ၊ ဆိုင်ရဲ့အမှာတွေနဲ့တိုက်ပြီး တစ်နံ့
ပြီးတစ်မျိုး ကားပေါ်သယ်တင်။ နောက်ဘက်မှာ လေးထောင့်
သွပ်အိမ် ကွန်တိန်နာငယ်ပါတဲ့ သူ့ရဲ့မုန့်ကားထဲ အမျိုးအမည်
မုန့်ထုပ်တွေ မုန့်ပုံးတွေ စနစ်တကျဖြစ်အောင် စာရင်းနဲ့ အင်
တင်ပြီးလျှင် မုန့်ကားလိုက်တဲ့ ကောင်ကလေး ငဖြိုးကို ကားပေါ်
တင်ပြီး မြေဝသုန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘေးက ငဖြိုး ရေရွတ်တဲ့ ဆိုင်လိပ်စာတွေအတိုင်း
သူတို့ကားက အင်းစိန်၊ သမိုင်း၊ လှိုင်၊ ကမာရွတ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်
စမ်းချောင်း၊ အလုံ၊ မြေနီကုန်း၊ ဗဟန်းထိ တစ်ပတ်ပတ်ပြီး
ပြီးပြီ။ အဲဒီလမ်းကြောင်းတစ်ပိုင်း ယူထားသည်။ မြို့ထဲပိုင်း
အရှေ့ပိုင်းတွေ မပါ။

“အစ်ကိုတို့ ကိုစောလွင်တို့ ပြောနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသွား
ကိစ္စ အတည်ဖြစ်ပြီလားဟင်”

“မသေချာသေးပါဘူးကွာ၊ အိမ်မှာ မတိုင်ပင်ရသေးဘူး”

“ကျွန်တော် သွားချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီမှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့
မုန့်ထုပ်ထမ်းတင်၊ မုန့်ကားနဲ့လိုက်၊ ဘာမှလဲ မထူးခြား
မတိုးတက်ဘူး၊ ဘာမှလဲ တတ်မလာဘူး၊ ခက်တာက
ပညာအရည်အချင်းကလည်း ရှစ်တန်းဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ
မရဘူး ... ကျွတ်”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ငဖြိုးရ၊ ရှစ်တန်းတွေကို မလေးရှား
က သံချိုသံကွေးတို့ ဆောက်လုပ်ရေးတို့က ခေါ်တယ်လို့
ငါ ကြားဖူးပါသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့
အခွင့်လမ်း ပေါ်လာဦးမှာပါ”

ငဖြိုးဟာ မိဘကလည်းမရှိ၊ အဒေါ်အိမ် ကပ်နေရတဲ့
ကောင်ကလေး၊ နောက်ကြောင်းရှင်းရှင်းမို့ နိုင်ငံခြား ထွက်ချင်တဲ့
ရောဂါ ပြင်းထန်ကြီးမားနေတဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ကြားတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦး၊ ကျွန်တော်
က ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွ”

“အား ... အမလေး ... အမလေး ... ဖြည်းဖြည်း အစ်ကို၊
နိုင်ငံခြား မရောက်ခင် ရေဝေးရောက်နေဦးမယ်၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ”

ငဖြိုးရဲ့ အလန့်တကြား အော်သံနှင့်အတူ မြေဝသုန်
က ဘရိတ်ကို တော့ကာ တော့ကာ နင်းလိုက်ရရင်း ...

“အေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘရိတ်က တစ်ချက်တည်း မမိဘဲ ဖြစ်နေပါလား၊ ဂျူး ... ကံကောင်းလို့၊ လေးငါး ချက်နင်းမှ မိသွားတယ်ကွာ၊ ဦးစိန်သောင်းတို့လည်း ကား ကိုင်တာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ လိုတာအားလုံး ဘယ်တော့မှ စစ်ဆေးလုပ်ကိုင် မထားဘူး၊ အခုကြည့်စမ်း၊ ဘရိတ်က မမိဘူး၊ ဒါ ဒီလောက် အန္တရာယ်ကြီးတာကွာ၊ အသည်း အသန် ဆောင့်နင်းနေရတယ်”

“ကြည့်လုပ်ဦး အစ်ကိုရာ၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ခုနက ရှေ့ကားကြီးနဲ့ တိုက်ပြီမှတ်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အလုံဘက်ကို ရောက်နေကြပါပြီ။ အလုံကနေ အလုံလမ်းအတိုင်း အပေါ်တက်၊ ပြည်လမ်းကျမှ ဘယ်ချိုးပြီး မြေနီကုန်းကို ဝင်မည်။ ပြီးရင် ဗဟန်းပိ ကျန်သည်။ ထိန်းမောင်းလို့ ရကောင်းပါရဲ့။ ဝသုန်က စမ်းနင်းကြည့်နေရင်း ...

“နှစ်ချက် သုံးချက် ဆိုရင်တော့ မိတယ်ကွ၊ တစ်ချက် တည်းနဲ့ မမိတာ၊ ဘာပြီနေသလဲ မသိဘူး”

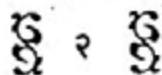
“ဖြစ်ပါ့မလား”

အောက်ကြည့်မြင်တိုင် လမ်းပေါ်ကနေ အလုံလမ်းပေါ် ပြန်ကွေ့တက်အပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် စနောင့်စနင်း ဖြစ်လာတဲ့ ဖြေဝသုန်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာနေတဲ့ ကားကလေးတစ်စီး ကဂျိုးကရှောင်နှင့် ဝေကာ ရမ်းကာ သရုပ်ပျက်

အတာကို မြင်လျှင် သူ့ကားကြီးကို ညာဘက်ဆွဲကပ် လမ်းဘေးပေါ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသေးတာပင်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားဆေးက သူ့ကားကိုမှ တည့်တည့် လိုက်ရှာတိုက်နေသလို ဖြစ်လေရာ ဝသုန် ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောင်ကုန်လျက် ဘယ်ဆွဲရမလို့၊ ညာဆွဲရမလို့။ ငဖြိုးရဲ့ ကယောင်ကတန်း အော်သံတွေက စူးစူးငါးငါး။ ဝသုန် မှန်ကားကြီးဟာ ကားလေးကို တိုက်မိ၊ ထို့နောက် ညာဘက်ဆွဲကာ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကိုပါ တစ်ကြိမ်ထပ်မံတိုက်မိ၊ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ကုန်မှန်း မသိခင် မြေဝသုန်ရော ငဒြီးပါ သတိလစ်နှင့်ပြီ။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မင်းနရီရဲ့ အသံကြီးသည် တူးတူးခါးခါး အက်တဲ့ ခါးသီး ကျယ်လောင်ဟီးလျက် မင်းနရီတစ်ကိုယ်လုံးဟာ လျှောက် မြေကြီးပေါ် ရပ်နေသလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါသည်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရဲတွတ်၊ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ပြန်လျက် တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ဟစ်အော်ပေါက်ကွဲမိတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုမင်း ... ကိုမင်း”

အတူပါလာခဲ့တဲ့ မင်းနရီရဲ့ မန်နေဂျာလူရွယ်သည် သူ့ဘော့စ်ရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပူပြင်းတောက်လောင်မှုကို ခု တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးတဲ့သူပီပီ အလန့်လန့် အပျပ်ပျပ်နှင့် ဟိုဘက် က ဆွဲမလို ဒီဘက်က ဖက်မလို ဝရန်းသုန်းကား ရှိသည်။

“မင်းနရီ ... သူငယ်ချင်း၊ စိတ်ထိန်းကွာ”

မင်းနရီရဲ့ သူငယ်ချင်း တင်ထွဋ်လည်း ပါလာပါ သည်။ တင်ထွဋ်က မင်းနရီရဲ့ ရုံးခန်းကို ဝင်လည်ပြီး စကားထိုင် ခြောက်နေတဲ့ အချိန်။ ဆေးရုံက ဖုန်းဝင်လာတဲ့အခါ မင်းနရီ ဝုန်း မှေး သွေးရူးသွေးတန်း ထ၊ပြေးတဲ့အတွက် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုမန်းကတန်းမေးရင်း နန္ဒာနေခြည် ကားအက်ဆစ်ဒ်နဲ့ထိ ဖြစ် တာ သိရပါသည်။

ရုတ်တရက် သွေးပူသွားတဲ့ မင်းနရီဟာ သူ့ကား ပေါ် သူပြေးတက်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်တာမို့ တင်ထွဋ်က လိုရ နေသလို စီစဉ်စရာရှိရင် ခိုင်းဖို့ပြုဖို့ အဖော်ရဖို့ရာ မန်နေဂျာ ကိုခင်မင်းကိုပါ ခေါ်ပြီး သူ့ကားပေါ် ကောက်တင်ပြီး နှစ်ယောက် သား မင်းနရီရဲ့ကားနောက်က ထက်ကြပ်လိုက်ခဲ့ကြတာပါ။

ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်မှာ နန္ဒာနေခြည် ရောက်နေ သည်။ အရေးပေါ်ဌာနမှ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် က နန္ဒာနေခြည်ကိုလည်းသိ၊ မင်းနရီကိုလည်း သိသော သူတို့ နှစ် နှစ် တစ်ဘက်ချီတည်း ဆင်းသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ တာ မင်းနရီရဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းကိုလည်း သိတဲ့သူမို့ မင်းနရီထံ ဆက် သွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံရောက်မှ သိရသည်မှာ အဖြစ်အပျက်ဟာ သုံးနာရီလောက်က ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ခုဆိုရင် တစ်နာရီကျော် တစ် နာရီခွဲလောက် ရှိပြီ။ နန္ဒာနေခြည်ကို သိတဲ့ ဆရာဝန်က ခုမှ

ရောက်လာကာ ခုမှ တွေ့သိ အကြောင်းကြားရတာဖြစ်၍ နန္ဒာ
နေခြည်သည် လူနာပိုင်ရှင် မရှိဘဲ အရေးပေါ်ဌာနမှာ နာရီနှင်း
ချိပြီးကြာခဲ့ပြီ။ ရောက်လာကတည်းက အသက်ပါမလာဟု သိရ
သည်။

ဘယ်လောက် ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်စရာကောင်း
ထားသလဲ။

“နန္ဒာ ... နန္ဒာ ...! တောက် ... လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာ
ဟောကောင် ... တင်ထွင်”

မင်းနရီသည် အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ လက်သင့်မခံ
နိုင်ကာ တဒင်္ဂကလေးမှာ ရူးသွပ်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ နေ့လယ် နှစ်
နာရီလောက်က ဖုန်းပြောလိုက်ရသေးတာပဲ။ ဂျူတီဆက်ဝင်ထား
ရပေမဲ့ နန္ဒာ အသံလေးက သွက်လက်ရွှင်ပျနေသေးပဲ။

“နန္ဒာ”

မင်းနရီသည် တကယ့်ကို မယုံနိုင်။ မယုံချင်။ သူ
ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဟိုတယ်ခ ငွေသွားရှင်းခဲ့တာလေ။ ဖိတ်
စာတွေကလည်းပဲ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ရတော့မှာလေ။

“မင်းနရီ ... ငါ ရဲနိုင်လေ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ရဲနိုင်”

“အေး ... ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဪ ... အေး ... ရဲနိုင်”

“အားလုံးတော့ စစ်ဆေးအတည်ပြုပြီးသွားပြီ။ အခု Death
Certificate လုပ်ဖို့ရှိတယ်၊ မော်ကျူရီပို့ဖို့ ရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း ...! နန္ဒာ ... နန္ဒာ သေပြီဆိုတာ ဘယ်သူပြော
တာလဲ”

မင်းနရီက သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထားသည့် ဒေါက်တာ
ခင်ခင် လက်များကို ပုတ်ဖယ်လိုက်ကာ ခုတင်ရှည်ပေါ် အဝတ်လွမ်း
ထားသည့် နန္ဒာရုပ်ကလပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အဝတ်ဖယ်လုပ်
ပေးကံကာ ကြည့်ရှင်း ...

“နန္ဒာ”

ရုတ်တရက် မင်းနရီသည် ရင်ထဲဆို့အောင် တစ်ရှိုက်
နှိုးကံ ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ သူ့မှာ ဝမ်းနည်း
ဘာထက်ကို ဘာကိုမှန်းမသိ တအားကို ဒေါသုပုန်ထ၊ နေမိတာ
မျိုးပင်။ လက်သင့်မခံနိုင်။ ဖုံးထားတဲ့ အဝတ်စမှာ မျက်နှာတွေ
ဆဲပင်တွေမှာ အို ... အားလုံးမှာ သွေးအလူးလူးနှင့် နန္ဒာကို သူ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေပြီလို့ လက်ခံရပါမလဲ။ စေ့စပ်ကြတော့မှာ
ပေ၊ မကြာခင် လက်ထပ်မှာလေ။

နန္ဒာ ...။ နန္ဒာ ...။ သူ အင်မတန် စုံမက်မြတ်နိုး
တန်ဖိုးထားလွန်းတဲ့သူ့ရဲ့ သတို့သမီးလောင်း။

“မင်းနရီ ... စိတ်ထိန်းပါကွာ”

တင်ထွင်က နန္ဒာကိုယ်ပေါ်က အဝတ်စနှင့် မျက်နှာပေါ် ပြန်အုပ်သည်။ မင်းနရိက တစ်ကြိမ်ထပ်ဆွဲဖယ်လုပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေရင်း ပခုံးတွေ တုန်ခါအောင် နာနာကြည်းကြည်း ငိုနေမိသည်။ ကျုံးပြီးတော့လည်း ဖက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဖက်ပစ်ရမှာကလည်း နန္ဒာက အသက်ပိညာဉ် ကင်းမဲ့နေပြီတဲ့ ...။ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သူ မကြည့်ရက်ပါ။ မကြည့်ရက်သော်လည်း ဒီလိုမှ စိုက်မကြည့်ရလျှင် သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်လို့ပါ။

ပြည့်စုံခြင်းများနှင့် သာယာလှပနေတဲ့ သူ့ရဲ့ပန်းခင်းလမ်းတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မကြုံစဖူး ဒလိမ်ခေါက်ကွေးကျွမ်းပြန်ပြုတ်ကျရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ နစ်နာခြင်း ဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေကို မှတ်မှတ်မိမိ မခံစားလှဖူးတဲ့ မင်းနရိအတွက် မှတ်မှတ်ရရ ထိထိမိမိ ရှိလှတဲ့ အလဲထိုးခံရမှုပင် ဖြစ်သည်။

နန္ဒာ သေပြီ။
သူ့ချစ်သူ သူ့ဇနီးလောင်း သေပြီ။
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ ပိုးစိုးပက်စက်။ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း။ ပစ်စလက်ခတ် သေရှာပြီ။
“ဟိုဘက်ကားက ကားကြီးဗျာ”

တင်ထွင်ကို ရဲနိုင် ပြောပြနေတဲ့ စကားတို့ကို နရိ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

“မုန့်တင်တဲ့ကား၊ (... ...) မုန့်လုပ်ငန်းက”
“ဪ”

“ဟိုဘက်က ကားပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်ဗျ”
“သူတို့ရော ... သူတို့က ကားကြီးဆိုတော့ သက်သာမှာပေါ့”

“မသက်သာဘူးဗျ၊ လာပို့တဲ့သူ မြင်တဲ့သူတွေ ပြောတာက ကားကြီးက ကားလေးကို တိုက်မိပြီး လမ်းဘေးဆွဲကျပြီး ဓာတ်တိုင်ကို တစ်ခါတိုက်တယ်၊ ဓာတ်တိုင်တောင် ကျိုးသွားတယ် ပြောတယ်၊ သူတို့လည်း နာတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ လျှောမှာပဲ သေချာတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မပြောတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကံကောင်းရင်လည်း ရမယ်၊ ကံဆိုးရင်တော့ လျှောမှာပဲဗျ”

“ဪ ... ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာလား”
“ဟုတ်တယ်ဗျ”

တင်ထွင်က လှမ်းမြင်နေရသော ကန့်လန့်ကာစိမ်းထွေးသည့် အခန်းကန့်ကို ကဲကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူလည်း ခန်းမချမ်းမသာ။ ထိုတစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း လူတွေ ရုတ်ရုတ်

“ဟိုဘက်ကလည်း အိမ်က ပိုင်ရှင်တွေ ရောက်ပြီလား”

“သူတို့က အရင်ရောက်လာတာပေါ့၊ မုန့်ကားကြီးမှာ
လုပ်ငန်းမှာမည်ကော မုန့်နံပါတ်တွေကော ကားကိုယ်
ဘေးမှာပါတော့ ဆေးရုံမရောက်ခင်ကတည်းက ကြား
တွေက အကြောင်းကြားထားပေးနှင့်ပြီ။ သူတို့လည်း
ရောက် နောက်ကလူတွေလည်း တစ်စုပြီးတစ်စု ရောက်
တာ”

ဒေါက်တာရဲနိုင်သည် ခန်းဆီးစ စိမ်းစိမ်းကြား
တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ရင်း စိတ်မချမ်းသာပုံနှင့်

“ဟာ ... တစ်ယောက်တော့ သွားပြီဗျို့။”

“ဟုတ်လား ... ကျွတ် ကျွတ်”

တင်ထွင့်က စုတ်သတ်မိသည်။

“မင်းနရီကို လုပ်ပါဦး၊ လုပ်စရာရှိတာလေး လုပ်ရအောင်”

“နန္ဒာအိမ်ကို ခေါ်ထားသေးတာ၊ လာအောင် စောင့်ပါ
စေဦး ဒေါက်တာ၊ မော်ကျူရီထဲ မပို့ခင် သူ့အိမ်က
ရှာပါစေ”

ဒေါက်တာရဲနိုင်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“အေးဗျာ၊ အတော်ဖြေရခက်မဲ့ သေခြင်းမျိုးပဲ”

“စေ့စပ်ပွဲက နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာ ဒေါက်တာ”

“ဗျာ ... ဟုတ်လား၊ ကျွတ် ကျွတ် ...၊ မသိဘူးဗျာ၊
သိရတာ”

မင်းနရီသည် မလှမ်းမကမ်းက ခန်းဆီးစစိမ်းစိမ်း
တစ်ခု လွင့်ခနဲ ပွင့်လာကာ အထဲကနေ တဂျုံးဂျုံး တဂျိုင်း
တဂျိုင်း အသံကြီး မြည်ဟီးလျက် သံနှင့်လုပ်တဲ့ လူနာတင် Trolley
တစ်ခုကို လူတစ်ယောက် တွန်းထွက်လာတဲ့ဆီ ဖြန်းခနဲ
တစ်ရောက်သွားပါသည်။ Trolley ကြီးပေါ်မှာ အဝတ်အုပ်ထား
ဆီ ရုပ်အလောင်းတစ်ခု။ အဲဒီနောက်က ငိုယိုပြေးလွှားလိုက်လာ
ဆီ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် နှလုံးတွေ ပိုမိုနှင့်ခဲ
နောက်ကျိသွားရသည်။

ဘယ်ဘက်ကို တွန်းသွားတာပါလိမ့်။ နန္ဒာကိုလည်း
တွန်းသွားရမှာပဲ ထင်သည်။ ဘုရား ... ဘုရား။ သူ အင်မတန်
အနိုးထားပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် နှစ်သိမ့်ကျေနပ် မြတ်နိုးရတဲ့
ပြုစု ချောချောလှလှ ပညာတတ် လူရည်မွန် ဆွေကြီးမျိုးကြီး
ကောင်းဖခင် သမီးကလေး လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ပါလား။

နန္ဒာ ... နန္ဒာရယ်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ နန္ဒာရယ်။

“သားရေ ... သားလေးရေ ... ငါ့တူရေ၊ အမယ်လေး ...
ဟဲ့၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ငါ့တူလေးရဲ့”

“သူက ဘယ်ကလဲ”

မင်းနရီက တုန်လှုပ်တဲ့ ရင်နှင့် ရဲနိုင်ကို လှည့်မေး
ဦးသည်။

“ဟိုဘက်ကားကြီးကကွာ”

“ဟိုဘက်ကား ! ”

“အေး ... ”

“သူလည်း သေပြီပေါ့”

“တစ်ယောက်တော့ ကျန်သေးတယ်၊ အသက်လူရတုန်း မင်းနရီရ”

“နောက်တစ်ယောက် ဟုတ်လား”

မင်းနရီက အသံအက်အက်နှင့် နှင့်နှင့်သည်းသည့် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဆုံးသွားတာ အငယ်ကောင်လေး ဆိုတော့ ကားနဲ့လိုက်တဲ့ မုန့်သယ်တဲ့ ကောင်လေးပေါ့ကွာ၊ ထိုမှာ ဒရိုင်ဘာကောင်လေး ကျန်သေးတယ်”

“ဒရိုင်ဘာကောင်လေး ... !! ... ”

“အေး”

“ဒရိုင်ဘာ မသေဘူးပေါ့”

“အေး ... သူ့ကိုလည်း အသက်လူနေရတုန်းကွ”

“ဘာလို့ အသက်လူနေရတာလဲ၊ ဒီဒရိုင်ဘာရဲ့ အသက် ဘာကြောင့် လူနေရတာလဲ၊ သေပါတော့လား၊ သေနေ နန္ဒာကို ကားနဲ့တိုက်သတ်တဲ့ကောင်၊ သူ့အရင် သေသူ ... သူ ... ”

“မင်းနရီ ... မင်းနရီ”

ရန်းရင်းဆန်ခတ် ပေါက်ကွဲလာတဲ့ မင်းနရီကို ဆွင့်ကတစ်ဖက် ဇင်မင်းကတစ်ဖက် လက်မှ ဆွဲချုပ်ဖက် လိုက်ကြရရင်း ...

“လာကွာ၊ အပြင်ထွက်ရအောင် သူငယ်ချင်းရာ”

“မထွက်ဘူး၊ မထွက်ဘူး ဟေ့ကောင်”

“အေး ... အေး ... မထွက်ရင်လည်း ... ”

“ဟေ့ကောင် တင်ထွင့် ... မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်နေသော မင်းလည်ပင်းကြောကြီးတွေ ထောင်ထနေလျက် မျက်နှာကြီး ချစ်အော်နေ၍ နီမြန်းထူအမ်းနေသည်။

“အေး ... အေးပါ ... မင်းနရီရာ”

“နန္ဒာလို မိန်းကလေးက ကားမောင်းကြမ်းမလားကွ၊ နန္ဒာ့လောက် စိတ်သဘောကောင်း ငြိမ်းချမ်းတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကားကို ကြမ်းကြမ်းမောင်းမလား ... ဟင်”

“အေးပါကွာ။ နန္ဒာ ကားမောင်း မကြမ်းတာ ငါတို့သိပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေ ဒီခွေးမသားတွေ အမောင်းကြမ်းတာပေါ့ကွ၊ ကားကြီးတက်မောင်းပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မထေမဲ့မြင် ပြုနေကျ အလကားကောင်စားတွေလေ၊ တင်ထွင့် ... မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ နန္ဒာဟာ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နေရာတဲ့ ဆရာဝန်မလေးကွ”

“အေးပါ”

“ဒီကောင်က အလကား မုန့်ကားမောင်းတဲ့ကောင်၊ ကလေးကလေး၊ လူတွေအသက်ကိုကယ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဆရာဝန်လေး တစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ မဆင်မခြင် တိုက်သလို ရက်တဲ့ကောင်၊ သူ့သေရမှာ၊ သူ့သေပြီး နန္ဒာ ရှင်ရမှာထွေ သင်းက ခုထိမသေသေးဘဲနဲ့”

မင်းနရီမှာ ခံစားရလွန်း၍ သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းသိမ်းနိုင်သလို သူ့နှုတ်က သူ့စကားလုံးတွေကိုလည်း မထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ။

“ဖယ်ကွာ ... ငါ့ကို၊ ဒီကောင့်ကို ငါ့လက်နဲ့တောင် ခြံသတ်ချင်တာ၊ ရက်ရက်စက်စက်ကွာ၊ နန္ဒာကိုကွာ”

မင်းနရီသည် ဒေါသအလျှောက်ဖြစ်သော ငိုသံကြီးနှင့် တင်ထွင်တို့ လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်နေပါသည်။ ချွေးတွေသံတွေ မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ပုံစံဟာလည်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ မင်းနရီ ဆိုတာဟာ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အစိုတစ်ချက် ကြေတတ်တဲ့သူစား မဟုတ်။ သူ့ရဲ့ Personality ဆိုတဲ့ အမြဲတစေ ဂရုစိုက် မြှင့်တင်ကာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကြည့် မော့သပ်ရပ် စမတ်ကျနေတဲ့သူ။

ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဆံပင်ဖရိုဖရဲ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီအတွဲ တွန့် အစွဲခွဲ ဖြစ်ဖူးပါသေးသည်။ သူ့ဘဝအတွက် တကယ့်အထိနာလှတဲ့ ရိုက်ချက်ပါ။ သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပါ။

“ဖြစ်ချိန်တန်တော့လည်းကွာ၊ ဒီလို ...”

“ဘာဖြစ်ချိန်တန်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်ချိန် တန်ဟာလဲကွာ၊ မင်း ဆိုလိုတာက နန္ဒာက ခုလို ပိုးစိုးပက်စက်သေဖို့ အချိန်တန်နေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မင်းနရီရာ၊ မင်း ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ငါက တရားသဘောနဲ့”

“ဘာမှ တရားသဘော လာမပြောနဲ့ကွာ၊ တရားနဲ့လည်း မဖြေဘူး၊ ဘာပြောပြော၊ ပြောချင်တာပြော၊ ငါ ... ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး၊ နန္ဒာ သေရတာလည်း မကျေနပ်ဘူး၊ ဟိုကောင် မသေသေးတာလည်း မကျေနပ်ဘူး”

မင်းနရီသည် ရုတ်တရက် ခွန်နှင့် အားနှင့် ဝုန်းခနဲ နှိုးလိုက်ကာ ခန်းဆီးစိမ်းစိမ်းရှိရာပြေးပြီး ထိုအစိမ်းစကို ဖြန်းခဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လှည့်ကြည့်ရမပြုအား။ ဆရာဝန် ဆရာမ သုံးလေးယောက်ဟာ လူနာရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဝင်ရောက်မှုကို စက်ကိရိယာအမျိုးမျိုး ပိုက်အသွယ်သွယ်တို့ တပ်ဆင်နေကြသည်။ အသက်ရှူနှုန်း နှလုံးခုန်နှုန်း သွေးဖိအား စတာတွေကို အဆက်မပြတ် တိုင်းစစ်နေကြရင်း နှာခေါင်းပေါ်မှာ သည်း အောက်စီဂျင်ပေးတဲ့ခွက်ကို အုပ်ထားသည်။

“ဝသုန် ... ဝသုန်ရေ”

ခုတင်မြေရင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ထံက ဘာမှန်းမသိတဲ့ တိုးတိုးတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရွတ်ငင်သံကို
မင်းနရီက နားခါးခါးနှင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ငိုမနေနဲ့၊ မင်းလူနာက မသေသေးဘူး”

ကကြီးသည် ဘေးဘက်ကျကျ နောက်နားက ဝေါ
*လာတဲ့ ကျယ်လောင် မာကျော စူးရှတဲ့ အသံကြီးကြောင့် တုန်
ခနဲ လန့်ဖျပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင် ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ ... ဟင်”

“မင်းလူနာ မသေသေးတာကို ပြောနေတာ၊ တကယ်သေ
သင့်တာက သူ၊ ဒီကောင်။ အခု သေလိုက်ရတာက ငါ
ချစ်သူ ငါ့ဇနီးလောင်းကွ၊ နားလည်လား၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ငါ့
ဇနီးလောင်းက သေသွားရပြီး ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိတဲ့ အမောင်
ရမ်းတဲ့ ကလေးကချေ ဒရိုင်ဘာကောင်က မသေဘူး
တောက် ... ရာဇဝင် ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ဘာမှ မသိနားမလည်နိုင်အောင် ကြောင်ငေးငေး
ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေသည် စကားဆုံးရင်တော့
နားလည်းလည် အကြီးအကျယ်လည်း ဒေါသထွက်သွားရသလို
ဝင်းဝင်းတောက်သွားရင်း ...

“ဘာ ...၊ ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား။
သေလုမျောပါး ခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သေသင့်

သလေး ဘာလေး ပြောရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ၊ ရှင်
က သေခြင်းတရားကို ပိုင်လို့လား၊ မသေသင့်လို့ မသေ
တာပေါ့၊ သေသင့်တဲ့လူက သေရတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင့်လူကမှ သိပ်တန်ဖိုး ရှိနေရအောင်
သူက ဘာမို့လဲ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမသေသင့်တဲ့သူ
ဆိုတာရော လောကမှာ ရှိသလား၊ တရားလက်လွတ်နဲ့
စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်မွေးပြီး ပါးစပ်ပုပ်နဲ့ နမိတ်မကောင်းတဲ့
စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့”

“ဘာ ... မင်းက ... မင်းက”

မင်းနရီသည် အလွန်ဒေါသထွက်ကာ လူနာခုတင်
ဘက်ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲ တိုးလိုက်လျှင် ကကြီးသည် ဝန်းခနဲနေ
အောင် မင်းနရီရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လျက် ခုတင်နှင့် မင်းနရီအကြား
ကျားသစ်ပေါက်လေး တစ်ကောင်လို ခါးလေးမကုန်းတကုန်းနှင့်
လက်နှစ်ဖက်ကို အဖြန့်သား ဆန့်တန်းထားလိုက်ပါသည်။

အောင်မာ ...။

ပုံစံက “ခုတင်ပေါ်က လူနာကို ထိရင် အသက်ချင်း
လဲပစ်လိုက်မယ်၊ ငါ့ကို အရင်ထိလှည့်” ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး အမူအရာမျိုး။

“ရှင် ရှေ့မတိုးလာနဲ့၊ ရှင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ထွက်သွား၊
ဒီက ထွက်သွား”

ကကြီးသည် မျက်ရည်စက်တွေစဉ်ကာ ခါထွက် ကုန်အောင် အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ရန်ဖြစ် ရမဲ့ နေရာလား၊ ဒီမှာ လူနာကို မနည်း အသက်လုနေရတာ တစ်ဆိတ် ရှင်တို့ ဝေးဝေးသွားကြပါ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေနဲ့။”

နောက်ဘက်က ဆရာမ တစ်ယောက်က လှည့် ဟောကလိုက်၍ ကကြီးက ကိုယ်ရှိန်တန်ဆည်လိုက်ရင်း ပါးခေါ် က မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ သုတ် ပစ်လိုက်သည်။

“ဟို ... ဟို ... လူနာကို သူ ... သူ နှောင့်ယှက်မှာ စိုးလို့ ပါ ဆရာမ”

“အို ... နှောင့်ယှက်လို့ ရမလား၊ သေလုမြောပါး ဝေဒနာ သည်ကို သူ ဘာဝင်လုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ လုပ်ရင် အဖမ်းခံ ရမှာပေါ့”

မင်းနရီက အဲဒီ ဆရာမကို အတော်စိတ်ပျက်သလို ခပ်ချဉ်ချဉ် ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကျုပ်က ဘာလို့အဖမ်းခံရမှာလဲ”

“ရှင်ကို အဖမ်းခံရမယ် မပြောပါဘူးရှင်၊ လူနာကို ဝင် နှောင့်ယှက် ရန်ပြုရင်သာ အဖမ်းခံရမယ် ပြောတာပါ။”

ဒေါသတွေ လျှော့ကြမှပေါ့၊ ရှင်လိုပဲ သူလည်း ပူဆွေးခံ စားနေရတဲ့ လူနာရှင်ချင်းပါပဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့”

“ကျုပ်ဇနီးလောင်းက သေပြီဗျ”

မင်းနရီ အသံက တိမ်ဝင်ကျိုးကျေသွားပါသည်။ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူ့ရှက်ရှက်နှင့် တစ်မျက်နှာလုံး နှိရဲလာပါသည်။

“ဒီကောင်က မသေဘူးလေ၊ ကားလေးနဲ့ ကားကြီး ဘယ် သူ့အဖြစ်လဲ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါလား”

“တစ်သမတ် ပြောလို့ မရဘူးပေါ့ရှင်၊ ရှင်ကို ကိုယ်ချင်း စာပါတယ်၊ ရှင် သိပ်သွေးပူနေချိန်ပါ၊ တစ်ဆိတ်လောက် ပြန်နားလိုက်ပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်နားရမှာလဲ၊ နန္ဒာက ဒီမှာ သေနေတယ်၊ ကျုပ်က ပြန်နားစရာလား”

“အို ... ကျွန်မပြောတဲ့ သဘောက”

“မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနဲ့။”

မင်းနရီသည် အသံတွေတုန်၍ မျက်ရည်တွေကျလာ ကာ တုန်ယင်လာတဲ့ လက်များကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆုပ် နယ်ချိုးချေနေရသည်။ ကကြီးသည် မင်းနရီကို ခပ်လန့်လန့်နှင့် အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေမိသည်။ သနားလည်း သနားမိကာ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိပါသည်။ သူ့ချစ်သူ သူ့ဇနီးလောင်း က သေသွားသတဲ့။ ဆရာဝန်မလေးတဲ့။

အို ... အဲသလိုမျိုး ဝသုန် သေမသွားပါစေနဲ့
ဝသုန်တော့ အသက်ရှင်ပါစေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ဖက်ကားကိုလည်း
မသေစေချင်ပါ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်စေချင်ပါ။ သို့သော်
ငဖြိုးလေးလည်း သေဆုံးသွားရသကဲ့သို့ ဟိုဘက်က ဆရာဝန်
လေးလည်း သေသွားရှာသတဲ့။

“မင်းနရီ ... ငါတို့လည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်
လာပါကွာ၊ သွားရအောင်”

မင်းနရီက တင်ထွဋ် လက်ထဲမှ တံတောင်ဆစ်တွေ
ကွေးဆောင့်ရုန်းဖယ်ကာ အဲဒီနားလေး တစ်ပိုက်မှာပဲ ဟိုလှည့်
ဒီလှည့် ဒေါသတကြီး ပတ်လျှောက်နေသည်။ ဟိုမသေမရှင်
လူနာကို ပိုက်တွေ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုလည်း ဖြစ်တာမဟုတ်လေရာ
ဒေါသကို အနားက ခပ်စွာစွာ မိန်းမထံပဲ ထွက်ပေါက်လှည့်ချပစ်
လိုက်ပြီး ...

“အေး ... မင်းစောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

မင်းနရီသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် ဘာပြောလို့ ပြော
မိမှန်း မသိပေ။ ကကြီးကတော့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ရှင် ... ရှင် ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“မင်းရဲ့ အဲဒီကောင်က သေသင့် မသေသင့်ပေါ့”

“ဘာလို့ သေရမှာလဲ၊ မသေရဘူး၊ သူ ရှင်မှာ၊ ရှင်မတရား
မပြောနဲ့”

“ရှင်ကို မရှင်ထိုက်ဘူး၊ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်
နေတဲ့ အင်မတန် ဖြူစင်တဲ့ ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်
ကို သေအောင် ကားနဲ့တိုက်သတ်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက်
ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှင်သင့်ဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထား”

“အို ... အဲဒီဆရာဝန်အစ်မကြီးကို ဝသုန်က ကားနဲ့တိုက်
သတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်ကြရတာ၊
သူ ဆရာဝန်မမှန်းလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် အငြိုးရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... ဒီကောင်ကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူလို့
ရအောင် ငါ တရားစွဲမယ်၊ အမှုဖွင့်မယ်၊ နည်းနည်းမှ
ချမ်းသာမပေးဘူး၊ နားလည်လား၊ မဆင်မခြင် ကားမောင်း
ပြီး လူသေစေမှု၊ အင်တန်ကြီးတဲ့အမှု၊ အသက်နှစ်ချောင်း၊
နားလည်လား၊ ငါ့ချစ်သူ အသက်ဆုံးရှုံးရမှုက ဘာနဲ့မှ
အစားမထိုးနိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ ငါ့အတွက် အင်မတန် ကြီးမား
ပြင်းပြတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ ငါ အဲသလို ဆုံးရှုံးရတာနဲ့တန်တဲ့
အပြစ်တော့ သူ ခံစားရထိုက်တယ်”

မင်းနရီက ကကြီးရဲ့ မျက်လုံးများထဲ ဟိုးတဆုံး
အထိ ထွင်းဖောက်နှိုက်ကြည့်လိုက်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် စိမ်းစူး
နှိုက်ကြည့်နေရင်းက အေးစက်စက် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ အသံက
အဲဒီကဲ့သို့ပျက်သုန်းနေကာ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာလည်း နာကျင်လှတဲ့

ခါးသီးလှတဲ့ ဒဏ်ရာဝေဒနာကို ဆွေးတမြည့်မြည့် တွေ့နေရတာကြောင့် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရေခဲတောင်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်း တအိအိ ပဲ့ပြိုကျနေတာနှင့်ပင် တူလှသည်။

အသွေးအမွှေး အရောင်အဝါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါ အဆင့်အတန်းကို မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုတာကို မခံစားဖူးတဲ့ ဂုဏ်ကြီးရှင် အထက်တန်းလွှာမျိုးပေါ့။ ခုမှ အဆုံးကြီး ဆုံးရှုံးရခြင်း ဖြစ်မည်။ လက်သင့်မခံနိုင်လောက်အောင် အထိနာသွားတာကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်းပြောဆိုနေတဲ့ စကားမျိုးမို့ ကကြီး ငွေမယူလိုပါ။ ကရုဏာပင် သက်မိပါသေးသည်။

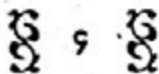
ဘယ်လောက်တောင်များ အထက်လွှာ အထက်ဆင့် ဂုဏ်မောက်လိုက်သလဲ ဆိုတော့ သေတာတောင်မှ သူ့လူထု မသေသင့်ဘဲ တစ်ဖက်လူကမှ သေသင့်ပါသတဲ့။ ဆရာဝန်နဲ့ အသက်ဟာလည်း အသက်တစ်ချောင်း၊ ကားမောင်းနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာလည်း အသက်တစ်ချောင်းပါပဲ ဂုဏ်ကြီးရှင်ရယ်။ နိမ့်ပါးတဲ့သူရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကျမှ အဖို့ မထိုက်တန်သလို ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေရဲ့။

တယ်လို့မှ အငြိုးမပြေတဲ့ အာဃာတမျိုးကို ရင်မှာ ပိုက်ထူးတော့မယ် ဆိုတာတော့ သူ့မျက်နှာ သူ့မျက်လုံးတို့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာပေါ်လွင်နေပါသည်။ အဲဒီတော့ သတိ

ပိုတယ်မရှိရအောင် ကိုယ့်ဘက်က အမြဲမပြတ် ဂရုတစိုက် အလစ်မပေးမှ။ သူ့ဘက်က နာကြည်းခါးသီးမှု အစိုင်အခဲက ထူးအလစ်မှာ နာခေါင်းကပိုက်ကြီး ဆွဲမဖြုတ်ဘူးလည်း စိတ်ချသို့မရ၊ လက်က အပ်တန်းလန်းလည်း ဆွဲမဖြုတ်ဘူးလို့လည်း စိတ်ချလို့ မရပါ။

ချောမောခန့်ညားလှသည်နှင့် အမျှ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှ သူ မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရမှ ဆိုတဲ့ မာန်မာနမျိုးနှင့် တင်းမာလောင်မြိုက်နေတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ကကြီးက မျက်စိထဲက ပျောက်မမေ့တော့ပါ။ သူ့အတွက် စိတ်လက်မကောင်း ကရုဏာ သက်ပေးနိုင်တာက တစ်မျိုး။ သူ့ကို ကြောက်မိတာက တစ်ဖုံ။ သူ့အပေါ် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ကာ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ရှိစေနိုင်တဲ့ သူ့ကို သံသယ ခိုင်မာမိတာက တစ်နည်း။ ခံစားချက် မျိုးစုံနှင့် သူ့ကို ကကြီး ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဘုန်းကြီးကို ဦးချပြီး မင်းနရီ ထိုင်ရာက ထ၊လှိုက်သည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်ကာ စိတ်နှလုံးတို့ နောက်ထိုအုံ့ဖို့င်းနေသည်။ နာကျင် အလိုမကျခြင်းကြောင့် အရူးလိုသာ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပစ်ချင်တော့သည်။

“သား ... ဘယ်လဲ”

“ပြန်တော့မယ် မေမေ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ သား”

ဘေးက မေမေက တိုးတိုးမော့မေးနေပါသည်။

ဒီနေ့ဟာ နန္ဒာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးနေ့။ ဘုန်းကြီး တရားဟောသံရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေရတာကိုက သူ့အတွက် ဒုက္ခဆင်းရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒါတွေ မကြားလို မနာလိုပေ။ နန္ဒာ အမေရဲ့ ငိုသံကြီးနှင့် ရေစက်ချ အမျှဝေသံဟာ သူ့နှလုံးသား

ဆွကို ဆုပ်ညှစ်နေသလိုပင်။ ဘာတွေ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖရိုဖောင်းဆန်နေမှန်း မသိ။ ဖြောင်းဆန်နေတော့သည်။

ဆက်ပြီး သူ ထိုင်မနေနိုင်။ ရင်မဆိုင်နိုင်။ အားလုံး သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖေးမကာ ကရုဏာတွေသက်ပြီး နှော့မော့လိုက်လျော ဆက်ဆံနေကြတာကိုက သူ့အတွက်တော့ အနာဂတ်အယုက်ပင်။ မင်းနရီဟာ သူ့များရဲ့ သနားကြင်နာကရုဏာ တာမျိုးကို အသေအချာတောင် ခံစားဖူးတဲ့သူ မဟုတ်။ အဲသလို ဆက်ဆံခံရတာဟာ သူ့အတွက် အချိုးမကျ စိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ သားရဲ့”

“ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေပဲ ကျန်ခဲ့တော့၊ မေမေတို့ဘာသာ ပြီးမှ ပြန်ခဲ့တော့”

“သားလည်း ရှိနေမှ ကောင်းမှာပေါ့ သားရယ်၊ ခုမှ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းစ၊ဘုန်းပေးတာ၊ လူဧည့်သည်တွေတောင် မစုံသေးဘူး၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် သားမရှိဘူး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မရှိလည်း ဘာအရေးလဲဗျာ၊ မဂ်လာဆွမ်းကျွေးမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံးက ကြည့်ကျက်ပြီး နားလည်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် မနေချင်တော့ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ တအားနောက်ကျပြီး မွန်းကျပ်ဖိစီးလာတယ်”

“အေး ... အေး ... ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ ... သွား၊ ...
ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ အိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်နားနေပါလား ...
ရယ်၊ ဝေးဝေးလဲလဲတွေ လျှောက်သွားမနေပါနဲ့နော်”

မင်းနရီက မေမေ့ကို ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့
သူထ၊ကာ အိမ်ထဲက ထွက်လာတာကို ရောက်နှင့်နေတဲ့ ဆွေ
ပရိသတ်တို့က ကရုဏာနှင့်ဝိုင်းပြီး ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။
ခါးသီးလိုက်တာ။ လူတွေက ကိုယ့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါက
လို ဝိုင်းကြည့်ကြတာကို ခံရတာ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

မင်းနရီသည် ကိုယ်ကသာ သူတစ်ပါးကို သနားမူ
အားပေးပေးမချင်တဲ့သူ ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကို အများက ဝိုင်းသနား
ရတဲ့ဘဝ ရောက်ရတာကို အတော်ယူကျုံးမရ ခံရခက်ပါသည်။
နန္ဒာအတွက် ကြေကွဲပူလောင်မှုနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို ဖိစီး
သည်မှာ သူ ဒီလိုဘဝ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရခြင်းအထိ
လောင်မြိုက်နေတဲ့ ဒေါသပင်။

- အဓိက ဟိုကောင် ...။

ဟိုကောင်ကြောင့် နန္ဒာ သေရတာ။ နန္ဒာ သေရခြင်း
ဟာ သူ့အတွက် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု ကြီးမားလှသည်။ ဒီလောက
နှစ်ပေါင်းများစွာချိပြီး ရှာဖွေရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ အဘက်ဘက်က ပြည့်
မြင့်မားတဲ့ သတို့သမီးလောင်းဆိုတာ နောက်ထပ် သူ့ဘယ်လို
တွေ့ဖို့ လွယ်မလဲ။ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိအောင် ပြည့်စုံတဲ့ သ

အမီးလောင်းကြောင့် လူတကာ ချီးကျူးလေးစား အားကျရတဲ့
အထူးသူ ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ်ကလည်း သူ လျှော့ကျ
သွားပြီ။

အဓိက ဆိုးဝါးတာက သူ့ဘဝမှာ ကြီးမားသော
အက်စီးဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာမျိုး ရှိလိမ့်မယ် ထင်မထားဘဲ ခုလောက်
ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်
ပြီးပြည့်စုံလာတဲ့ သူ့ဘဝမှာ နန္ဒာနှင့် လက်ထပ်၊ ဉာဏ်ရည်မြင့်
မားမဲ့ သားသမီးလေးတွေမွေး၊ ထိုကလေးတို့ကို ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်
ဆည်းပျိုးထောင် လူလားမြောက်စေပြီး လူတကာ ချီးမွမ်းရတဲ့
လူတော်လူကောင်းလေးတွေဖြစ်လာ။ သူတို့မိသားစုလောက် အောင်
မြင်တဲ့ မိသားစုဆိုတာ အင်မတန် ရှားပါးလှတယ် ဆိုတဲ့အထိ
သူ စိတ်ကူးယဉ်ထားတာ။

ဘဝနဲ့ချီပြီး သူ့စိတ်ကူးတွေကို ဖွမ်းမံတည်ဆောက်
ထားတာတွေ။ ခုတော့ ဟိုကောင် ကလေးကချေကြောင့် ခါးလယ်
က ပိုင်းချခဲလိုက်ရသလို ခါးပြတ်ရပြီ။ အဲဒီ “မြေဝသန်” ဆိုတဲ့
အားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်ကို မုန်းတီးခါးသီးသည်မှာ ပြော
ရောမရှိ။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် သူ့ပါ သေသွားစေလိုက်ချင်တာ။
ခုတော့ သူက မသေ။

မသေတဲ့အခါ အလွယ်တကူ ခွင့်လွှတ်ကျေအေး
ခြင်း မပြုလိုတဲ့ မင်းနရီက ထိုကားတိုက်မှုကို နန္ဒာနေခြည်ဘက်

မှ တရားလိုပြုလုပ် အမှုဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ မဆင်မခြင် ကား
မောင်း ရမ်းကား၍ လူ့အသက်သေစေမှု။ သူ့ အမှုဖွင့်မည် ဆိုတဲ့
အခါ ဖွင့်မရဘဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုကားတိုက်မှုကို လမ်းဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက် အဆောက်အအုံ လမ်းသွားလမ်းလာတချို့မှ မျက်
မြင်သက်သေများစွာ ရှိခဲ့သည်။

ကားကြီးက သူ့ဟာသူ သူ့လမ်းသူ လာနေတာ
ကားလေးက မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းကျူးကျော်လာပြီး သူ့ကို
ရှောင်နေတဲ့ ကားကြီးကို ကားလေးက ဝင်တိုက်တာတဲ့။ ကြည့်
ရတာ ကားမောင်းလာတဲ့ ဒေါက်တာနန္ဒာနေခြည်ဟာ ကားမောင်း
ရင်း မူးမော်တာဖြစ်စေ၊ ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားလာရပုံပေါ်တယ်ဟု
လမ်းဘေးမှာ သွားနေသူ မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက်လောက်
က ဆိုပါသည်။

ကားလေးကို ရှောင်သော်လည်း ကားလေးက ခေါင်
ထိုးဝင်လာ၍ ကားကြီးနှင့် ကားလေး ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိ
ပြီးတဲ့နောက် ကားလေးက လွင့်စဉ်သွားပြီး ကားကြီးကတော့
လမ်းဘေးဆွဲချသွားကာ ဓာတ်တိုင်နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထစ်
တိုက်လိုက်မိတာတဲ့။ ဒီကားတိုက်မှုဟာ ကားကြီးရဲ့အပြစ် မဟုတ်
ဘဲ ကားလေးရဲ့အပြစ် ဖြစ်နေသည်။

ဒီတော့ နန္ဒာ သေဆုံးရတာသည် သူ့ကြံ့မှာ သူဖန်
တီးသလို ဖြစ်တဲ့အပြင် တစ်ဖက်ကားက ငပြီး ဆိုတဲ့ကောင်က

လေးတောင်မှ နန္ဒာ့ အမှားကြောင့် ထပ်မံသေဆုံးပေးရတာလို
ဖြစ်နေပြန်ရောပေါ့။ ကိုယ်က အမှုလုပ်ချင်ကာမှ သေသွားပြီးတဲ့
ကိုယ့်ဘက်က နန္ဒာတောင် အပြစ်ကျရမလို့ တရားခံဖြစ်ရမလို့
ဖြစ်နေရာ မင်းနရီမှာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ မကျေမချမ်းနှင့်
အမှုဖွင့်ဖို့ကိစ္စကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ရပါသည်။

ဟိုဘက် မုန့်ကားဘက်ကလည်း ဘာမှပြဿနာ
မလုပ်၊ ကိစ္စဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကိစ္စက ပြေအေးသွားရသည်။
အသုဘချတဲ့ရက်တုန်းက နန္ဒာနေခြည် အသုဘနှင့် ဟိုဘက်ကား
က “မောင်ဖြိုး” ဆိုတဲ့ ကောင်လေး အသုဘက ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့်ပင်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ရှေ့နောက်ဆင့်၍ သင်္ဂြိုဟ်ရသော်
လည်း အသုဘ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်နှင့် လူပရိသတ်တို့
တတော့ ကွာခြားလှပါသည်။

မောင်ဖြိုးရဲ့ အသုဘဟာ သူတို့မုန့်စက်ရုံက အလုပ်
သမားတို့နှင့် အသင့်အတင့် လူစည်သော်လည်း နှမ်းပါးသော
အသုဘမှန်း သိသာလှပါသည်။ လာသမျှ လူတွေဟာလည်း နှမ်း
နှမ်းမှိန်မှိန်။ အဲဒီလူစုထဲမှာ မင်းနရီက ဟိုကောင်မလေးကို တွေ့
လိုက်ရပါသေးသည်။ ငိုထားတဲ့ မျက်နှာနှင့် အဲဒီကောင်မလေးကို
မျက်ထောင့်ကြီးနှင့် လိုက်ကြည့်ခဲ့မိပါသေးသည်။

သူမကလည်း မင်းနရီကို မှတ်မိပုံပင်။ မျက်လုံးများ
က မသိမသာ ခိုးကြည့် ခိုးကြည့်။ သူ့အကြည့်တွေဟာတော့

ကြောက်လန့်တကြား အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ပုံနှင့် ပြူးတူးကြော်
 တောင် ပျာယာခတ်လှလေသည်။ အခု ပြန်တွေးကြည့်ရင်
 မင်းနရီ သတိတရ သိချင်လာရသည်မှာ ထိုကောင်မလေး
 မသေဘဲ အသက်ပြင်းနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်ဟာ ဘာတော့
 သလဲ ဆိုတာပင်။

မောင်နှမလား။ လင်မယားလား။ သမီးရည်းစား
 လား။ ဘာလဲ ...။ သူ အရင်ဆုံးရောက်ကာ ငိုယိုပူဆွေးနေတဲ့
 အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ပတ်သက်မှုတော့ ရှိတာသေချာသည်
 ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲသာ မသိတာ။ မင်းနရီသည် အဲဒါ
 သိချင်လာသည်။ ဘာကြောင့် သိချင်ရတာလဲ ဆိုတာကို
 သူ မပြောတတ်။ သူ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ဒရိုင်ဘာကို အဲဒီမတူ
 သူ့ဘဝကြီးကို ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ငြိုးထွေး
 နာကြည်းနေမိတာဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် မထင်
 လိုက်နိုင်ပါ။

တစ်ခဏခြင်းမှာပဲ မင်းနရီရဲ့ ကားဟာ ရန်ကင်း
 ဆေးရုံကြီးဘက်ဆီ ဦးတည်နေပြီဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာတော့ ဆေး
 ကြီးရှေ့ ကားပါကင်မှာ ကားကို နေရာတကျထိုးကာ ထိခိုက်
 ဒဏ်ရာဝါဒ် ရှိရာဆီ တက်လာနေမိပြီး ဖြစ်တော့သည်။

ဝါဒ်အဝင်ဝနားမှာရပ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်
 သည်။ သူ့ပုံစံဟာ ဆေးရုံကို သတင်းမေးလာသူ တစ်ယောက်

တော့ မတူနိုင်။ တူချင်းတူ တရားခံတစ်ယောက်ကို လာရှာ
 သော ရှေးက ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်နှင့်တော့ တူနိုင်
 ကောင်းသည်။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး တရားနာရာက ထ,လာသည့်
 မင်းနရီ ပုံစံက ရှုပ်ဖြူလက်ရှည် စတစ်ကော်လာနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုး
 မင်းပြာမှောင်နှင့်ဖြစ်ရာ ဝါဒ်အဝင်ဝနား ခါးထောက်ရပ်ပြီး ဟိုဒီ
 ကြည့်နေပုံမှာ သတိပြုမိချင်စရာ ဖြစ်နေလျက် ...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”
 နှုတ်လေးတစ်ယောက်က မင်းနရီကို လာမေးယူရတဲ့
 အသံပင်။ ထာဝစဉ် တောက်ပြောင်ကြော့မော့ သပ်ရပ်နေတဲ့ သူ
 ကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ ထင်သွားပုံရပါသည်။

“ဟိုတလောက ကားအက်ဆစ်ဒနဲ့ထိ ဖြစ်တဲ့ လူနာလေ၊
 အရေးပေါ်ကတစ်ဆင့် ဒီကို ရွှေ့လာမယ် ထင်လို့”

“ဪ ... ကိုမြေဝသန် ဆိုတာလား”
 “အား ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည်ပဲ၊ သူ
 ရှိသေးလား ဆုံးသွားပြီလား”

မေတ္တာမသက်ဝင်တဲ့ မင်းနရီရဲ့ သတင်းမေး စုံစမ်း
 ကားမှာ နမိတ်နမာမရှိ တုံးတိနားဝင်ဆိုးစေရာ ဆရာမလေးမှာ
 မှုမလေး ဖြစ်သွားရလျက် ...

“ဪ ... သူ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါဒ်ထဲမှာတော့ မဟုတ်
 တူးရှင်၊ အိုင်စီယူ ICU ထဲမှာပါ”

“အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီဘက်မှာပါရှင်၊ ဟိုစင်္ကြံက ကွေ့သွားလိုက်ပါ”

မင်းနရီက ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်လာပါအံ့။
အိုင်စီယူ ဆိုတာ Intensive Care Unit ။ အထူးကြပ်မတ်ထား
ဆောင် ဖြစ်ပါသည်။ ခုထိ အခြေအနေ ကောင်းမလာသေး
သဘောပေါ့။ ဒီကောင် အတော်အသက်ပြင်းတဲ့ ကောင်စာ
တွေးရင်း မင်းနရီက မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် ICU ရှိတဲ့
တစ်ဖက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်ကွေ့ချိုးမှာ သီးသန့်တည်ရှိတဲ့
အဆောင်ရဲ့ ရှေ့စင်္ကြံဟာ လူရှင်းနေပါသည်။ ဝါဒီတွေထဲ
လူနာများများ ထားတဲ့နေရာ မဟုတ်၍ လူနာရှင်တွေ ဘာ
နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရှိမနေ။ ထိုသီးသန့်စင်္ကြံလေးရဲ့ ဝရန်
လက်ရန်းလေးပေါ် လက်တင်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မင်းနရီဘက် ကျောတစောင်းပေး ရပ်နေပါသည်။ သူ့ရွေ့
ကြမ်းပြင်မှာ ချိုင်တို့ ပုလင်းတို့ နည်းနည်းပါးပါး ပါထဲ
ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး ချထားပါသည်။

ကျောဘက်ကျကျ တစောင်းမြင်ရတဲ့ ထိုမိန်းကလေး
ရဲ့ နောက်ဘက်လှမ်းလှမ်းမှာ မင်းနရီက ခြေလှမ်းကို ရစ်
လိုက်သည်။ သွယ်လျရှည်မျောတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဖြူရောင်
ရှုပ်တစ်ထည်နှင့် နက်ပြာပွင့်ပါတဲ့ ပါတိတ်လုံချည်တစ်ထည်

ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို မျက်နှာမမြင်ရ
သော်လည်း ဟိုးတစ်ရက် အရေးပေါ်မှာ နောက်နှစ်ရက်အကြာ
သုသာန်မှာ ဆုံရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဆိုတာ မင်းနရီ မှတ်မိနေ
သည်။

မတိုမရှည်ဆံပင်ကို ရိုးရိုးစုစည်းထားသည်။ ဝတ်
ထားတဲ့ အဝတ်အစား အမျိုးအစားအရ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း
မပေါ်လွင်စေမလှပစေ။ ခြေထောက်မှာ ကတ္တီပါဖိနပ်ပါး အနက်
ရောင်နှင့်။ အတော့်ကို ယေဘုယျကျလှတဲ့ အမျိုးသမီး။ မင်းနရီ
ရပ်ကြည့်နေဆဲ သူမက မသိမသာ လှုပ်ရှားရင်း လည်ပင်းလေး
စောင်းကာ သူ့ဇက်ကြောကို သူ့ချိုးလိုက်တဲ့ တစ်ချက် နှစ်ချက်
မှာ မင်းနရီကို ပျတ်ခနဲ တွေ့မြင်သွားပါသည်။

အလန်တကြား လန်ဖျပ်တုန်ယင်သွားတဲ့ သူမရဲ့
ပုံသဏ္ဍာန်က ပြူးပြူးပျာပျာ ရှိလှသည်။ သူ မတွေ့ရတဲ့ ဟိုဘက်
လက်တစ်ဖက်၌ စိပ်ပုတီး ခပ်သေးသေးကလေး။ ဒီစင်္ကြံမှာရပ်
ပြီး သူ့လူနာအတွက် ပုတီးစိပ် ဆုတောင်းနေပုံရသည်။ သူမက
ဝရန်တာကို ကျောက်ရပ်လိုက်ပြီး မင်းနရီဘက်သို့ မျက်လုံးဝိုင်း
ကြီးများဖြင့် မမှိတ်မသုန် အက်ခတ်ပြီး ပြူးကြည့်နေပါသည်။

ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်လို
မှ ဘယ်နေရာမှာမှ ထူးခြားကျက်သရေရှိ လှပချောမောနေတဲ့
အချက်မျိုး ထောက်ပြစရာမရှိ။ သူမလို မထင်မရှား မိန်းမတစ်

ယောက်က မင်းနရီရဲ့ တန်ဖိုးတကြီး ဆုံးရှုံးရမှုကို နားလည်ခံစား
တတ်လိမ့်မည်လို့ သူ မထင်ပေ။

မင်းနရီက ခြေကို တစ်တောင်လောက်ချကာ ရင်
ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်ချထားတဲ့ ပုံစံနှင့်။

“မင်းလူနာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ခပ်မာမာပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကကြီး

က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားရရင်း မရဲတရဲ အယုံအကြည်
မရှိသံနှင့်ပင် ...

“ရှင် ... ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မင်းနရီက ခေါင်းနှစ်ချက် သုံးချက် ယမ်းလိုက်

ရင်း ...

“ငါ့မေးခွန်းက လူတွေမေးနေကျ သဘာဝကျကျ မေးခွန်း
မျိုးပါပဲ၊ မင်းမေးခွန်းက ဘာလဲ၊ ဒါမျိုးက မေးစရာမလိုတဲ့
မေးခွန်းပဲ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ရှင်က လူနာသတင်းမေး လာတဲ့သူမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင် ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလဲသာ
ကျွန်မကို ပြောပါ”

“မင်းက လူနာနဲ့ ဘာတော်လဲ”

ကကြီးက ခဏတိတ်နေမိသည်။ သေသွားရှာတဲ့
ဒေါက်တာနန္ဒာနေခြည် ဆိုတာ ဒီလူရဲ့ ချစ်သူတဲ့။ ကားတိုက်မှု

ဖြစ်ပွားတဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ သိရသည်။ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမိ
ပါသည်။ ကရုဏာ သက်မိပါသည်။

ကကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်စုံကံနှင့် ခေါင်းကလေး
မဲ့တင့် ပြုကာ ...

“ကျွန်မ ချစ်သူပါ”

“ဟင်”

မင်းနရီက တအံ့တဩနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
အံ့ဩစရာတော့လည်း မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်ချေတွေထဲမှာ ပါတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူက မောင်နှမလို့ ပိုထင်ခဲ့မိသည်။

“ဪ ... ဒီကောင် ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူရှိတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တောက် ... ဒီကောင်ဟာ ငါနဲ့
ငါ့ချစ်သူကို သေခွဲ ခွဲပစ်တဲ့ကောင်၊ သူ့မှာလည်း ချစ်သူ
တစ်ယောက် ရှိရက်သားနဲ့”

ကကြီးက မင်းနရီကို ကရုဏာတစ်ဝက် စိတ်ပျက်
တစ်ဝက်နှင့် ကြည့်နေမိကာ ...

“ဒီမှာရှင် ... ဒီကိစ္စက မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှု သက်သက်
ပါ၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ အငြိုးတကြီးတွေ ရှိကြတာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်စေချင်လို့ ဖြစ်ရတာလည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ရှင် ချစ်သူရယ်လို့လည်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာ
လဲ”

“သိတာတွေ မသိတာတွေ ဖယ်ထားလိုက်ပါ။ အဓိက အချက်က ဒီကောင်ဟာ ငါ့ချစ်သူကို မရူမလှ ပွဲချင်းပြီး သေစေခဲ့တယ်”

ကကြီးသည် မျက်ရည်လေး လည်ချင်လာပါသည်။ ရှေ့ကလူကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်သာ ငေးကြည့်နေရသည်။ မင်းနရီက အံတစ်ချက် တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ငါနဲ့ နန္ဒာဟာ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ စေ့စပ်ကြတော့မှာ ဖိတ်စာတောင် ရိုက်ထားပြီးခဲ့ပြီ။ ဟိုတယ်မှာလည်း ငွေ ချေပြီးခဲ့ပြီ”

ကကြီးက မင်းနရီကို မျက်လုံးပြူးဝိုင်းပြီး ငြိမ်ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲလည်း နှင့်မိသည်။ ဒီလူဟာ သူ့ချစ်သူ သေဆုံးလို့ စိတ်များ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေပလား။ ဒါတွေ ကကြီးထံ လာပြောနေလို့ ဘာအကျိုးရှိတာမို့လဲ။ ဝသုန်ထံကိုလည်း သူ ဘာမှ လာစရာအကြောင်းမရှိ။ ဝသုန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပြုမှာကိုပဲ ကကြီး သံသယမကင်း စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

တကယ်ဆိုရင် သူ ဒီကို လာစရာအကြောင်း ဘာမှကို မရှိတာပဲ။

“ဒီနေ့ ငါ့ချစ်သူ အသုဘရက်လည်တဲ့နေ့၊ မင်း သိလား”
“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်”
“မင်းက သေချာမှတ်ထားတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ ကားပေါ်က ငဖြိုးလေးလည်း ဒီနေ့ ရက်လည်တဲ့နေ့၊ အတူတူမို့ သိတာပေါ့။ မနက်စောစောကြီးကပဲ ငဖြိုး ရက်လည်ကို ဝင်ခဲ့ပါသေးတယ်”

“ငဖြိုးကကော မင်းနဲ့ ဘာတော်တာလဲ”
“ကျွန်မတို့အားလုံး မုန့်စက်ရုံမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ။ တစ်နေရာတည်းမှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပါ”

“ဒီကောင့်မိဘတွေ မရှိဘူးလား၊ သူတို့ မလာဘူးလား”
“ဝသုန်အမေ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က သွေးတိုးရှိတော့ အခု သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သွေးတွေတိုးပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ လာစောင့်တာ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ ဝသုန်အဖေက လူလဲနဲ့ လာစောင့်မှာ၊ ကျွန်မက အလုပ်သွားဆင်းရမယ်၊ အဆင်ပြေသလို တစ်လှည့်စီပေါ့”

ကကြီးက အထက်လူကြီးကို အစီရင်ခံ တင်ပြနေလို့ ရှင်းလင်းပြောပြနေမိပါသည်။ တကယ်ဆို ဒီလူရဲ့ အရှိန်အဝါကလည်း ကြီးမားသည်။ အနိမ့်စား ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်တဲ့ ကကြီးလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတို့အလုပ်ကိုင်သူဌေးသား အစ်ကိုလေးထက်ပင် တောက်ပခမ်းနားတဲ့ အပွေးအမြင်နှင့် အရှိန်အဝါတစ်ခု ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေတဲ့ မင်းနရီကို လိုလိုနေရင်း လန့်ရိန်ရိန်မျိုးမိခြင်းဟာ မဆန်းပါ။

“သူက ICU ထဲက မရွေ့ရသေးဘူးဆိုတော့ အခြေအနေ ဆိုးနေတာပေါ့”

“ဖွ ... ဖွ ...၊ လွဲပါစေ”

“ဟာ ... ငါက စကားအဖြစ် အခြေအနေ မေးတာပါ”

“ကျွန်မကလည်း နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ လွဲအောင် ဖယ်အောင် ဆုတောင်းရတာပါ”

အတော်ကို အသည်းပိုချင်တဲ့ မိန်းမရယ်လို့ မင်းနီက အမြင်ကတ်တဲ့ မျက်ထောင့်ကြီးနှင့် ကြည့်မိသည်။ နှမ်းလျှာနေတဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်တွင် ပြောပလောက်တဲ့ ထူးခြားမှုလည်း မရှိ။ အဆင့်အတန်းလည်း မမြင့်။ မင်းနီအရေးတယူ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းတဲ့ အဆင့်အလွှာထဲ လုံးဝမဝင်တာ သေချာတဲ့ ဤမိန်းကလေးကို သူ လာပြီး မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်း အရေးလုပ်စကား လက်ဆုံကျနေမိတာကို ကိုမိဟာကိုယ်လည်း မျက်မှောင်တကုတ်ကုတ် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ Guilty (အပြစ်မကင်း) ဖြစ်သကဲ့သို့ အနည်းငယ် ရှိုးတိုးရှုန်တန်ရှိပြီးလျှင် ...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဝသုန် ဒဏ်ရာက လည်ပင်းအောက်ဘက်နား ကျောရိုးကြီးနားက နာပုံကြော အာရုံကြောကို ထိခိုက်မှု ရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ အဲဒီအာရုံကြော ထိခိုက်မှုကြောင့်

သူ့အခြေအနေက ဆိုးနေတာ၊ အခု သူ့ကို မလှုပ်စေရအောင် ထားရတယ်၊ ခေါင်းကို ညှပ်တွေနဲ့ ငြိမ်အောင် ထားထားတယ်၊ ခြေလက်တွေက လုံးဝလှုပ်မရတာ မဟုတ်ဘဲ အံသေသလို အကြောဆိုင်းသလို အားမရှိဘဲ လှုပ်ရှားဖို့ ခက်ခဲနေတယ်၊ မျက်လုံးလေးပဲ လှုပ်လို့ရတယ် ...

ဝသုန် ခေါင်းနဲ့ လည်ပင်းကို လှုပ်ရှားမိရင် အခု ထိခိုက်ပြီး ညှပ်ပိနေတဲ့ အာရုံကြောကြီးမှာ ဒဏ်ရာပိုဆိုးပြီး အောက်ပိုင်း လှုပ်မရတာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်တဲ့။ သူ့ဒဏ်ရာက ခွဲစိတ်ရမှာ၊ ခွဲစိတ်ရင်လည်း အရေးကြီးတဲ့ ခွဲစိတ်မှု အကြီးစား မေဂျာကောင်လို့ ပြောတယ်။ ခွဲစိတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေအထိ စောင့်ရဦးမယ်၊ အခုမခွဲစိတ်ရသေးဘူး ...

ဝသုန်က ဆေးရုံမှာ လန့်ချိပြီး နေရတော့မှာ၊ ပြီးတော့ ...”

ကကြီးသည် ဝဲရစ်ကာ မျက်လုံးအိမ်ထဲလျှံ၍ ပါးပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်ကို လက်မနှောင့်လေးနှင့် ကလေးလို သုတ်လိုက်ပါသည်။

“ပြီးတော့ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့အခါ ဒီခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်ဘူး၊ သူ ကောင်းကောင်း ပြန်လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်မယ်၊ မလှုပ်ရှား မသွားလာနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း

တရားသေ ပြောလို့မရဘူးလို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်ရှင်”

မင်းနရီသည် ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ တမင်တကာ စေတနာဆိုးနှင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကိုယ်ချင်းစာမိကာ ...

“ဒီလိုကြီး မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် မရွေ့နိုင် မသွားနိုင်နဲ့ အသက်ကြီးရှင်ပြီး နေရမှာထက်စာရင် သေလိုက်ရတာထဲမှ ကောင်းသေးတယ်”

ကကြီး မျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်ကာ ...

“အို ... ရှင် နိမိတ်မရှိတာတွေ ပြောပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တာကို ပြောတာလေ၊ ဒီလိုကြီး ရှင်သန်ရမှာနဲ့စာရင် ငါသာဆို သေပစ်လိုက်မယ်”

ကကြီးက ဟိုဘက် အဝေးတစ်နေရာကို ခပ်ငေးငေး ရှိနေရင်း ...

“မလှုပ်နိုင်တော့တဲ့ အနေအထားနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရှင် မမြင်နိုင် မကြားနိုင် မသိနိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရှင်၊ ခြေကျိုးလက်ပြတ်နဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရှင်၊ အို - ဘာတွေ ဘယ်လို ချို့ယွင်း ချို့ယွင်းပါ သူ အသက်ရှင်ရက်လေး ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာကိုပဲ ဖြေသိမ့်ရမှာ ကျေနပ်ရမှာ၊ ကျွန်မရော သူ့မိဘတွေရော သူ့ဘာပဲဖြစ်

နေပါစေ ဖြစ်သွားပါစေ၊ မသေရင် တော်ပါပြီလို့ သဘောထားပါတယ်”

မင်းနရီသည် နားမလည်နိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်မိ

“အဲသလို အသက်ရှိတာကလွဲပြီး အာရုံမသိ၊ ခံစားချက်မရှိ၊ မလှုပ်မယွက် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

ခုနေများ နန္ဒာသာ အဲသလိုကြီး ဒုက္ခိတကြီးဘဝနဲ့

နေရင် အဲဒီ အသက်ရှင်နေတာလေးကိုပဲ တန်ဖိုးမဖြတ် ကျေနပ်သိမ့်ပြီး သူ စိတ်ချမ်းသာနိုင်သလားလို့ တွေးမိတော့ လုံးဝ

မချမ်းသာနိုင်ပါ။ သူ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ အာရာ အဘက်ဘက်က အမြင့်မား အပြည့်စုံဆုံး မိန်းမဟာ

လျက်နဲ့ သေနေသလိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချမ်းသာနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဲသလို ဖြစ်ရရင်လည်း သေရဖို့

မင်းနရီက ရွေးပါမည်။ အများရဲ့ အသနား ကြင်နာခံဘဝ ချိုးကို မနှစ်ခြိုက်ပါဘူး ဆိုမှ။

“သူ ရှိနေတယ်၊ သူ အသက်ရှင်နေတယ်၊ သူ ရှင်သန်နေသေးတယ် ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကျွန်မတို့မှာ ပြည့်စုံနေမှာ”

မင်းနရီက ကကြီးကို ခပ်မုန်မုန် ကြည့်နေမိသည်။

ဟာ ကဗျာဆန်ချင်တာ စကားပြောကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်အောင်

လုပ်ကြံပြောနေတာလိုပဲ သူက သတ်မှတ်ပါသည်။ ပြီးတော့
မကျေမနပ်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။ ဒီမိန်းကလေးက ဒီ
ဝသုန် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောက်
ချစ်မြတ်နိုးနေတာလဲ။

ဒီ မြေဝသုန် ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်မို့လဲ။
အမူဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်တုန်းက ဒီလူရွယ်ဟာ ဒရိုင်ဘာမဟုတ်
မှန်လုပ်တဲ့ဘက်က မှန်ဖုတ်သင်တန်း အောင်မြင်ကျွမ်းကျင်
တဲ့ လက်ထောက်မှန်ဆရာ ဆိုတာ သိခဲ့ရပါသည်။ အဲဒါက
ဘယ်လောက် ထူးမြတ်ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေလို့လဲ။ လက်ထောက်
မခံနိုင် ဆုံးရှုံးမခံနိုင် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင် တ
တမော မြတ်နိုးကြည်ညိုနေဖို့ရာ ဒီကောင်ရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ
ဘယ်လောက်တောင် မြင့်မားတောက်ပြောင်နေလို့လဲ။

ဖွင့်မေးရလောက်အောင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု
ဖွင့်မေးလို့လည်း မသင့်လေရာ မင်းနရီမှာ ဒါကိုပဲ တန့်န့်
အဓိပ္ပာယ် မပေါ်နိုင်အောင် တွေးလို့မပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ဒီ
ကလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဒီလူကို အဆုံးရှုံးမခံလိုက်နိုင်တဲ့ တ
ထား မက်မောတွယ်တာမှုတို့က စင်းစင်းပေါ်နေတဲ့အပြင် အဲဒီ
လိုအပ်မှုဟာ မင်းနရီရဲ့နန္ဒာကို လိုအပ်မှုမျိုးနှင့် လုံးလုံးမှမတူ

မတူတာကို မင်းနရီ ရိပ်မိခံစား သိနေပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမတူတာလဲ ဆိုတာတော့ ဖြေရှင်းရခက်သေး

ဝသုန်ကို သူမ လိုအပ်ပုံက အသက်တမျှ အရေးကြီးနေသလိုဖြစ်
သည်။ အဲသလောက်တောင်ပဲလား။ ဘာကြောင့် အဲသလောက်
ကောင်လဲ။ မင်းနရီ မုန်းတီးငြိုးတေးပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ
ကောင်မလေး ဒီလောက် မက်မောနေစရာ ဖြစ်နေသတဲ့လား။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

မင်းနရီက ခပ်တည်တည် မေးလိုက်ပါသည်။
အောက်စီးကလာတဲ့ မေးခွန်းသံကြောင့် ကကြီးက ကသိကအောက်
ဖြစ်ရသည်။ သူက ကျောင်းဆရာကြီး စာမေးနေတာ ကျနေတာပဲ။
သို့သော် မဖြေဘဲလည်း မနေဝံ့သလို ဖြစ်ကာ ...

“ကကြီး”

ကကြီးက မျက်လွှာချပြီး ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်ပါ
သည်။ မဖြေချင် ဖြေချင် ကိုယ့်နာမည် သူစိမ်းယောက်ျားကို
ပြောပြရတာအတွက်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဆန်ဆန်
အံ့မျိုးတစ်မည် ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်ပြီးမှ မကျေမနပ် ဖြေလိုက်
တဲ့ ဟန်ကို မင်းနရီ အထူးတဆန်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်
အမူအရာမျိုးပါလိမ့်။ ဆရာကြီး မဆန်သော (တပည့်ကြီးဆန်
သော) အတော် မပြည့်ဝ မထည်ဝါ အဟန့်မရှိသော အမူအရာ
မျိုးပဲ။ သို့သော် ထိုအမူအရာသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လှသည်။

“ကကြီး ... ဟုတ်လား၊ မင်းအဖေအမေကလည်း မင်းလို
ကဗျာဆန်ဆန် အမျိုးအစားတွေပဲကိုး”

“ကျွန်မအဖေက ဟိုအရင်က ကံဗျာဆရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမေရှိတော့ပါဘူး၊ ဆုံးသွားပါပြီ”

မင်းနရီက မသိမသာ နာခေါင်းရှုံ့မိသေးသည်။
“ဒါနဲ့ ရှင် ... ရှင် အခု လာရင်းကိစ္စ ပြီးပြီလား၊ ရှင် ထူးထူးတွေတွေ ဘာလုပ်ဖို့များ အကြောင်းကိစ္စ ပါသေးသလဲဟင်”

ကကြီးက လက်ကောက်ဝတ်မှ ကြိုးမည်းတပ် နာခေါင်းလေးကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်း မင်းနရီထံ မရဲတရဲ လှမ်းလှမ်းလိုက်ပါသည်။ ဒီကနေ အိမ်ပြန်၊ ခြင်းတွေ ဘာတွေထား၊ ရေခဲချိုးပြီးမှ အလုပ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ရမှာမို့ သူမ သွားရခါနီးနေပါပြီ။ လူလဲစောင့်မည့် ဝသုနဲ့ရဲ့အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သူငယ်ချင်း ရန်လင်း။ တစ်ယောက်ယောက် အလှည့်ကျလာတဲ့အခါ မနက်တိုင်းစောင့်တဲ့ ကကြီးနှင့် ဆုံလိုက်ကြတာလည်း ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျနေလျှင်လည်း ကကြီးက အရင်ပြန်နှင့်လိုက်ပါသည်။ လွဲလှ လှမရှိလှ နာရိဝက်ပေါ့။ ဝသုနဲ့ အတွက် အထူးသူနာပြုကတော့ ICU ခန်းထဲမှာတင် အချိန်ပြည့် ရှိပါသည်။ အိမ်ကလူတွေ အဲဒီအခန်းထဲ အချိန်ပြည့်နေခွင့် မရှိပါ။ အခန်းထဲမှာ အရေးပေါ်အသက်ကယ်ဆယ်ရေး အသုံးပြုတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာမျိုးတွေ စက်တွေ များစွာရှိသည်။

အသက်ကို လုရမည့် အထူးအရေးတကြီး စောင့်ရှောက်ရမည့် လူနာများကိုသာ ထားသောအခန်းမို့ လူစီမံတွေ ဒုတိယ ဝင်ချည်ထွက်ချည် ပြုနေလျှင် အပြင်ပက ရောဂါပိုးတွေ ဝင်မှာ၊ လူနာအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ၊ ရောဂါတိုးမှာ ဝိုင်းရိမ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့် ကကြီးတို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ကြည့်လိုလျှင်ပင် သူတို့ရဲ့ ထိုအခန်းထဲ အဝင်မှာ “ပိုးသတ်ထားသော” ဆေးရုံဝတ်ရုံကြီး လဲလှယ်ဝတ်ရပါသည်။ ခဏတဖြတ် ကြည့်ပြီး လျှင်လည်း ပြန်ထွက်နေရပါသည်။ ကြာကြာမနေရပါ။

“သူ့ကို အခြေအနေ လာကြည့်တာပဲ”
“သူ့အခြေအနေ ရှင် သိနေပြီပဲ၊ ခုလို လာကြည့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင် ပြန်ပါတော့လား”
“မင်းက ဘာအတွက် ငါ့ကို နှင်နေတာလဲ၊ ငါ ပြန်ချင်ရင် ပြန်မှာပေါ့”
“ကျွန်မက ခဏနေရင် သွားတော့မှာမို့ပါ”
“သွားပေါ့၊ ရပါတယ်၊ မင်းဟာ မင်းသွားတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ”
“ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှ စိတ်မဖြောင့်ဘူး”

မင်းနရီက မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။ အတော်တော့ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

“စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ။ မင်းရဲ့ မြေဝသုန်ကို ကိစ္စဖြစ်
ကတည်းက ပွဲချင်းပြီး သေသွားစေချင်တာ မှန်ပေမဲ့
မသေဘဲ ခုလို အခြေအနေရှိမှတော့ နှာခေါင်းကပိုက်ထဲ
လက်ကပိုက်တို့ ငါ ဖြုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလိုလုပ်ရင်
ငါ လူသတ်သမားဖြစ်ပြီး ထောင်ကျနေမှာပေါ့။ သူ့အတွက်
လောက်နဲ့တော့ ငါထောင်ကျမခံပါဘူး။ မင်းကိစ္စရှိရင်
စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်ပေးတော့”

“ပိုက်တွေဖြုတ်ရင် ကာယကံမြောက် လူသတ်မှု ကျူးလွန်
သလိုဖြစ်ပြီး ရှင်ကို အရေးယူ အပြစ်ပေးလို့ ရပေမဲ့။ ရင်
က လူမိုက်ကြီးမှ မဟုတ်တာ အပြစ်ပေးလို့ မရမဲ့ နည်း
လမ်းမျိုးတွေနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဒုက္ခပေးရင်ကော”

မင်းနရီက စိတ်တိုတိုနှင့် “ကျွတ်”ခနဲ စုတ်သတ်

ကာ ...

“ငါက ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ”

“အနည်းဆုံး သူ စိတ်ဆင်းရဲ ထိခိုက်မဲ့ စကားမျိုးတွေ
ရှင်သွားပြောမှာ ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်”

သူပြောမှပဲ အကြံဉာဏ် ရတော့တယ်။ တော်တော်
အကွက်စေ့စေ့ အသည်းပိုတဲ့ မိန်းမလို့ သူ့မှာ စိတ်ချဉ်ပေါက်
ပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက သူ့ကို ဝင်ကြည့်ဦးမှာ”

“ရှင် ဘာလုပ်ဖို့ ဝင်ကြည့်နေဦးမှာလဲ။ သူ့ကို အေးအေး
ဆေးဆေး နေခွင့်ပြုပါရှင်။ အနှောင့်အယှက် မပြုဖို့ ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းရယ်”

“ငါ့နှာမည် မင်းနရီ၊ ငါ့ကို လူကြီးမင်း ခေါ်စရာမလိုဘူး။
တမင်တကာ ရွဲ့ခေါ်သံ ပေါက်နေတယ်”

“ရှင်ဟာ လူတစ်ပက်သားကို နေရင်း ထိုင်ရင်း မကောင်း
မြင်တတ်တဲ့ သူမျိုးပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... ရှင် တားမရဘဲ ဝင်
ကြည့်မှာဆိုရင် ကျွန်မရှိတုန်း ကျွန်မနဲ့ဝင်ပါ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ဒီလို အမိန့်ပေးရတာလဲ”

“အမိန့်ပေးတာနဲ့ တောင်းပန်တာ တခြားစီပါ ဦးမင်းနရီ၊
ကျွန်မ ရှင်ကို အမိန့်မပေးရဲပါဘူး။ တောင်းပန်တာပါ။
ရှင် ဝင်ကြည့်ချင်ရင် ခုဝင်မယ်လေ။ ကျွန်မ ရှိနေရမှ စိတ်
ချနိုင်မယ်”

မင်းနရီက ကကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်နေပါသည်။ သူမ
ကံဝန်းထဲက သူ့ကို အထိတ်တလန့် မယုံရဲတဲ့ အရိပ်တို့ကို
ဘာ့ သဘောကျ ကျေနပ်သလိုတောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

“ကဲ ... ဝင်မှာလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ ဝင်မကြည့်တော့ပါဘူး”

“ဝင်မကြည့်ရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင် ဝင်ကြည့်လည်း
သူက ရှင်ကို သိမှာမဟုတ်။ စကားလည်း သေချာမပြော

နိုင်။ ရှင်ကိုမြင်လို့လည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါနဲ့ ဘယ်လိုထဲ
သက်မှန်း သိမှာမဟုတ်။ ဘာမှမထူးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း မဝင်တော့ပါဘူး၊ သူ့အနေ
အနေ အနေအထားကိုလည်း မင်းဆီက သိရပြီပဲ၊ ရုပ်ပြီ
“သူ့အခြေအနေကို သိရပြီးရင် ရှင်က ဘာလုပ်မလို့ဆဲ
ဟင်”

“ဟာ ... ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအပူပါသလား”
“ရှင် ... အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ လာနေတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မညာပါဘူး၊ တစ်အချက် အနေနဲ့ သူ
ကို ငါက ငါ့ချစ်သူ သေသလို သေစေချင်တယ်”

“ဖွ ... ဖွ ... လွဲပါစေ”

“မသေတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့၊ မသေတော့
လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ သေလုမ္မာပေါ့၊ ဝေဒနာမျိုး ငါ ခံစား
ရသလို ပြန်ခံစားရမယ် ဆိုရင်လည်း ကျေနပ်စရာ ကောင်း
တာပါပဲ”

ကကြီး မျက်နှာလေးက ညှိုးငယ်၍ မျက်လုံးထဲ
တွေ မှိုင်းမှိုင်းရိရိကော ...

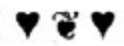
“ရှင်ချစ်သူကို ရှင်သိပ်ချစ်မှာပဲ ဆိုတာ ကျွန်မလည်း
ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဦးမင်းနရီရယ်၊ သူ သိရင်လည်း
သူလည်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အင်မတန်

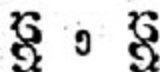

စိတ်မကောင်း ခံစားရတာကလွဲရင် ဘာမှလဲ ပြန်လုပ်မ
ပေးနိုင်လို့ပါ”

“မင်းတို့ဘက်က လုပ်မပေးနိုင်ပေမဲ့ ငါ့ဘက်က လုပ်နိုင်
တယ်လေ၊ မြေဝသုန်ကို အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးမှုမျိုး ငါက
ခံကိုခံစားရစေချင်သေးတာ”

မင်းနရီက အံ့ကြိတ်ကာ တီးတိုးပြောအပြီး ကကြီး
ရဲ့က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ချသွားပါသည်။

သူ့ဖန်ခွက်တွင်းသို့ သူ့ဘိယာပုလင်းကို လောင်း
ငဲ့ထည့်နေသည့် မင်းနရီကို တင်ထွင်က စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဒီညနေ ဘိယာသွားသောက်ကြဖို့ မင်းနရီက သူ့ကို လှမ်းချိန်းတာ
ဖြစ်သည်။ တင်ထွင်သည် အားလှတယ်လည်း မဟုတ်၊ မအားဘူး
လည်း မဟုတ်။ သူ ရည်ရွယ်နေတဲ့ ရည်းစားလောင်း ကောင်မလေး
အိမ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာကိုဖျက်၍ မင်းနရီကို မငြင်းချင်တာ
အဖော်ပြုပေးချင်တာတို့ကြောင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တင်ထွင် ... မင်း ဘာမှာဦးမလဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ မင်း မှာထားတွေက မကုန်မခန်း များလှ
ပြီဟာကို”

“ပြီးရင် မင်း ထမင်းစားမနေနဲ့တော့၊ ဟင်းနဲ့ပဲ ဖိုက်ဖြည့်
တော့၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ၊ မင်း အချိန်အားတယ်
မဟုတ်လား”

“အားပါတယ်ကွ၊ တစ်နေ့တာ အလုပ်ကလွာ ပြီးဆုံးသွား
ပြီပဲဟာ၊ အိမ်ပြန် ညအိပ်ဖို့ပဲ လိုတော့တာပဲ”

“တခြား ဘာဘာညာညာ အချိန်ပေးစရာ ကိစ္စလေးတွေ
များ ရှိနေမလားလို့”

“မရှိပါဘူးကွာ”

မင်းနရီ ရည်ရွယ်တာကို သိတာမို့ ခပ်တိုတိုပဲ
ကေားဖြတ်လိုက်ပါသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ချစ်သူဇနီးလောင်း
ဆုံးရှုံးထားတဲ့ မင်းနရီ ရှေ့မှာ ကိုယ့်ရဲ့နုလုံးသားရေးရာကိစ္စကို
လည်း မပြောချင်၊ မဖြစ်တဖြစ် ချစ်သူအလောင်းအလျာအကြောင်း
ဘိလည်း စာချဲ့မနေချင်ပါ။

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးတွေ ဘာတွေ မစဉ်းစားသေးဘူး
လား တင်ထွင်၊ မင်းက ငါ့ထက် ခြောက်လ ခုနစ်လ
လောက်တောင် ကြီးသေးတာမို့လား”

တင်ထွင်က ရည်လျားထွေပြား ပြောမနေချင်သည်

...

“စိတ်မကူးပါဘူးကွာ”

အဲဒီဘက်ကို စကားလမ်းကြောင်း အာရုံရောက်ပြီး
မင်းနရီ နန္ဒာ့ကို သတိတရရ ပြေသိမ့်မရ ဖြစ်နေမှာကိုလည်းစိုး
၍ တင်ထွင်က စကားကို ပိတ်ပြောပစ်သည်။

“ငါကတော့ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ မဲရစ်ချ်လိုက်နာမှုကို သေချာညှိနှိုင်း တွက်ချက်ထားခဲ့တာ၊ ဒါမှ ငါ့သားသမီးတွေ မွေးလာခဲ့အခါ ကလေး တယ်အရွယ်မှာ ငါ့ ဘယ်အရွယ်၊ ငါ့သားသမီး ဆယ်တန်းအောင်ရင် ငါ့ဘယ်အရွယ် ဒါတွေအားလုံး ကြိုပြီး တွက်ချက်မှန်ထားခဲ့တာ”

မင်းနရီက ခပ်ငေးငေးနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည့် ဘယ်အရာမှာမဆို စနစ်ဇယား ဆန်လွန်းတဲ့ မင်းနရီကို တစ်ထွက်က ကျောင်းတန်းကတည်းက အံ့ဩခဲ့သည်။ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စနစ်ဇယားတိုင်းကို လိုက်နာနိုင်အောင် အားထုတ်တဲ့ မင်းနရီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ဟာ လူကောင်းလူတော်လည်း ဖြစ်လာပါသည်။

စာအုပ်ကြီးပုံစံ နည်းနည်းထွက်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ အနည်းငယ် လက်ဝင်ခွကျတာကလွဲ၍ ကောင်းသော Result သာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ အဲသလို “ကောင်းသောအမှုကိုသာ အားထုတ်ခြင်း ရယူခြင်း” ဆိုတဲ့ ဘောင်ထဲမှာပဲ နေနိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းနရီကို တင်ထွင် အမြဲ အံ့ဩခဲ့ရသည်။

ဘီယာကိုတောင် စီးပွားရေးလောကထဲ ရောက်လာပြီးမှ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအတွက် လိုအပ်တယ်လို့ သူ့အား သူ ဆုံးဖြတ်ကာ သောက်လာတာ ဖြစ်သည်။ ဟိုးအရင်ကလေး မကောင်းမှု စာရင်းထဲ ထည့်ထားကာ ဘယ်တော့မှ မတို့မဆီ

“ခုတော့ အားထုံး လွဲကုန်ပြီကွ”
မင်းနရီက နောက်ဆက်တွဲ စကားကို မာန်လိုက်

တင်ထွင်သည် အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ဖွယ်ဖွယ် ပြောတတ်သူ မဟုတ်။ ကားတိုက်မှုဖြစ်တဲ့ နေ့ကတောင် “ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ရတာပါ” လို့ သူ ပြောမိ၍ မင်းနရီ အကြီးအကွယ် ဒေါသထွက်ပြီးပြီဖြစ်ရာ စကားမှားမှာလည်း စိုးရသည်။ မင်းနရီကို တင်ထွင်က ခင်မင်တဲ့အပြင် ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့ ကိုယ့်ထက် လူကောင်းဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟူသည့် အသိအမှတ် ပြုကြောင့် မှီနိပါသည်။

မင်းနရီမှာ ကိုးလုံးကန့်လန့် ဖြစ်နေတဲ့ စရိုက်တွေ ရှိသည်။ ညံ့တဲ့သူ ဖျင်းတဲ့သူ ပျင်းတဲ့သူ ဆိုလျှင် သူပေါင်း။ နိမ့်ပါးအောက်ကျတဲ့သူ ဆိုလျှင်လည်း သူ မပေါင်း။ နိမ့်ပါးအောက်ကျတဲ့သူ ဆိုလျှင်လည်း သူ မပေါင်း။ နိမ့်ပါးအောက်ကျတဲ့သူ ဆိုလျှင်လည်း သူ မပေါင်း။ နိမ့်ပါးအောက်ကျတဲ့သူ ဆိုလျှင်လည်း သူ မပေါင်း။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု မရှိခြင်းမရှိဘူးလို့ သူ သတ်မှတ်တဲ့ သူတွေနှင့် မဆက်ဆံ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု မရှိခြင်းမရှိဘူးလို့ သူ သတ်မှတ်တဲ့ သူတွေနှင့် မဆက်ဆံ။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု မရှိခြင်းမရှိဘူးလို့ သူ သတ်မှတ်တဲ့ သူတွေနှင့် မဆက်ဆံ။

မထား၍ ပေါင်းကို မပေါင်းတာမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ တော်တော် ကောင်းတာကို မက်လွန်းသူဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံလှလည်း သူ့စိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မစွဲမြဲ။ သူ့ သည်းညည်းမခံနိုင်တာ၊ သူ့ စရိုက်ကို ချဉ်ကြတာတွေ ရှိသည်။

တင်ထွဋ်နှင့် မင်းနရီက အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကတည်းက စခင်ခဲ့သည်။ တွဲခဲ့သည်။ တင်ထွဋ်ဟာလည်း တခြားယောက်ျားလေးတချို့နှင့် ယှဉ်ရင်တော့ ရိုးအေးကြီးစားစား ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍သာ မင်းနရီနှင့် ပေါင်းသင်းတည်ခဲ့တာ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ တင်ထွဋ်က ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ် မမိခဲ့။ စက်မှုလိုင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ သူ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ပြီးနောက်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အဖော်ဖွဲ့ပါတော့မတော့ မင်းနရီက ပါလာခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန် မင်းနရီဟာ ဆောက်လုပ်ရေးကိုလည်း တတ်အောင် လေ့လာခဲ့သည်။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တဲ့ တင်ထွဋ်နဲ့ နှင့်ယှဉ်၍ ပြောနိုင် ဆိုနိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အချိန်မီ တွင်းမှာပင် သီအိုရီပိုင်း ဆိုင်ရာတို့ကို သူ အတော်နားလည် နေခေါက်မိသွားခဲ့ပါသည်။ မင်းနရီကို “အဲဒါ မင်းမသိပါဘူး” လို့ လို့ မရ။ အကုန်လုံးကို သူသိသည်။

သို့သော် အဲဒီလုပ်ငန်းဘက်ကို မင်းနရီက တအားကြီး စွက်စွက်ဖက်ဖက် မပါပါ။ သူ သေချာလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းဟာ

ရိုဘောဂလုပ်ငန်း ဖြစ်ပြီး သူ့ပရိဘောဂလုပ်ငန်းကြီးက အောင်မြင်ကာ အာရှနိုင်ငံ အတော်များများကို ကုန်ချောဖြန့်ဖြူးတင်ပို့ သွားရတဲ့အထိ ကျယ်ပြန့်သည်။ ခုဆို အနောက်ဘက် နိုင်ငံတွေ အထိ စမ်းပို့နေပြီ ဖြစ်သည်။ သစ်၊ ဝါး၊ ကြိမ်၊ လျှော်၊ ဗေဒါ၊ သက်ငယ် ပါမကျန် ပရိဘောဂလုပ်ငန်းလို့ရသမျှ အရင်းအမြစ်မျိုးစုံ နှင့် တီထွင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ပရိဘောဂတွေက ဆန်းကြယ် အဆင့်မြင့်လှပါသည်။

အဲသလို ဘာပဲလုပ်လုပ် အဘက်ဘက်ကတော်တဲ့ သူငယ်ချင်း မင်းနရီကို ခင်တာလည်းခင်၊ ရိုန်တာလည်းရိုန်၊ ဘစ်ချက် တစ်ချက်ကျ စိတ်ပျက်ရ စသဖြင့်နှင့်ပဲ တင်ထွဋ်က ခေါင်းသင်းမပျက် ရှိခဲ့သည်။

“ပျက်စီးသွားပြီကွ၊ ငါ သေချာဆွဲထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ရှေ့ဘဝ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုပုံစံ အဆင့်ဆင့်က လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူး”

တင်ထွဋ်သည် တိတ်နေဖို့ မကောင်းတတ်၍ ... “အေးကွာ၊ နန္ဒာ ရတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတာက မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းဆိုရင် လက်ခံရ ခက်နေမှာပဲပေါ့” “အေး ... လက်မခံလို့ မဖြစ်လို့သာ လက်သင့်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငွေကြေးနဲ့သာ ပြုပြင်စီမံဖန်တီး

လို့ရရင် ငါ ပြုပြင်ပစ်တယ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ငါ စိတ်
ရေးဆွဲထားတဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုကို ဂျက်အောင်ဖျက်နိုင်ခဲ့
သူဆိုတာ မရှိခဲ့သေးဘူး၊ အခုကိစ္စကလွဲရင်”

တင်ထွဋ်က မင်းနရီကို ကြောင်တက်တက် ငေး
မောနေမိသည်။ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ နန္ဒာ့ကို လွမ်းဆွတ်ပူဇော်
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စီမံကိန်းကြီးကိုသာ လွမ်းဆွတ်ပူဇော်
နေတာ။ နန္ဒာ့ကို နှမြောတသတာထက် သူ့စီမံကိန်းကို သူ
နှမြောတသနေတာ။ အံ့အားသင့်စရာလို ဖြစ်နေ၍ တင်ထွဋ် ငို
နေမိသည်။

“ငါစိတ်ထားသမျှ ငါရည်မှန်းထားသမျှ ဖြစ်ရတာချည်း
ပဲ၊ ခုတစ်ကြိမ် တကယ်ဘဝနဲ့ချီတဲ့ အကြီးမားဆုံး စီမံကိန်း
ကျမှ ...”

“ဒါတော့ မင်းနရီရာ၊ ကံကြမ္မာက စီမံတာကိုတော့ ...”
“ဘာကံကြမ္မာလဲကွ၊ ကံကြမ္မာက စီမံတယ်ဆိုတာ လောက
မှာ မရှိဘူး”

တင်ထွဋ်က ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ...
“ဟာကွာ ... ဟုတ်ပါ့မလားကွာ၊ ကံစီမံရာဆိုတာ လူကြီး
သူမတွေဆီက တစ်ချိန်လုံး ပြောသံကြားနေရတာပဲဟာ
အလကား စကားကိုတော့ လူကြီးတွေက ပြောနေပါ့မလား
ကွ”

“မင်းဘေးမှာ လူကြီးတစ်ရာရှိရင် ဆယ်ယောက်ဆီက ဒီ
စကားကို ကြားဖူးလား”

မင်းနရီ မေးခွန်းကြောင့် တစ်ထွဋ်မှာ ဘာကြောင်
ကြောင်နှင့် အပြေရခက်ခက် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“တချို့တလေက ပြောကြတာပါကွ၊ ပြောကြတဲ့ သူတွေ
က လူပျော့လူညံ့၊ ပြီးတာ ပြီးပါစေလေလို့ စိတ်လျှော့
လက်လျှော့ အားလျှော့ထားတတ်တဲ့သူတွေ၊ လူတော်တွေ
ကတော့ ကံကိုပုံမချဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မလဲ”

“ကံဆိုတာကိုက လူကလုပ်တာ”

“ဒါဖြင့် အခု နန္ဒာ ကားအက်ဆစ်ဒနဲ့ထိဖြစ်ပြီး သေရ
တာကကော လူကလုပ်တာလား မဟုတ်သေးပါဘူး မင်း
နရီရာ၊ နန္ဒာ့ ကံပါ၊ နန္ဒာ့ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“နန္ဒာ့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းကလည်း၊ ငလွှဲပဲ၊
ဟိုကောင် လုပ်တာကွ၊ ဟိုကောင် လုပ်တာ”

“ဘယ်ကောင်လဲ”

“မြေဝသုန် ဆိုတဲ့ကောင်”

“မြေဝသုန် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟာ ... မင်းကို အစက ပြန်ရှင်းပြနေရပြန်ပြီကွာ၊ မင်း
ဒီကောင်မှာမည် မသိခဲ့ဘူးလား၊ ဟိုဘက်က မုန့်ကားမောင်း
တဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်ကို ပြောနေတာကွ ... ကျွတ်”

တစ်ဖက်ကားကို လုံးဝခေါင်းထဲ အာရုံထဲ မရှိဘဲ
၍ မင်းနရီ အစဖော်လိုက်မှပင် တစ်ထွဋ်က “သော်” ဟု ဆို
ဆွဲလိုက်မိသည်။ မင်းနရီ အမူမွင့်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ သူ့အား
အမူမွင့်ဖို့ အဆင်မပြေတာ၊ တစ်ဖက်ကား အပြစ်မဟုတ်ဘဲ
စသဖြင့်ကိုတော့ တစ်ထွဋ်လည်း ကြားသိနေခဲ့ရာ ...

“ဒီလူကြောင့် ကားလိုက်မှုဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောပြီးသားပဲကွာ၊ နန္ဒာ ကားမောင်းရင်း ဝေဒနာ
ခံစားလာရတာဖြစ်ဖြစ်၊ ကားစက်ချို့ယွင်းတာဖြစ်ဖြစ်
ခုခုကြောင့် နန္ဒာက ဟိုဘက်ကားကို ...”

“ဟေ့ကောင် ... တော်စမ်းကွာ တင်ထွဋ်ရာ၊ မင်းထံ
ဖြစ်တန်စွမ်းတွေ အတိအကျ တွက်ချက်ခိုင်းနေတာ
ဘူး”

တင်ထွဋ်က ပါးစပ်ပိတ်ပြီး မင်းနရီကို စိုက်
နေလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းလေး အပေါ်ယံတွေးစမ်း၊ ကားနှစ်စင်းတိုက်တာ
ဟိုဘက်ကားက ကားကြီး၊ ကားလေးမောင်းသူ ပွဲချင်
ကားကြီးမောင်းသူ မသေဘူး၊ ကားကြီးနဲ့ ကားလေးထိ
တာ ကားလေး နာရမှာ ထုံးစံ အစဉ်အလာပဲပေါ့
ကားလေးကလူ သေရတယ်ဆိုတာ ကားကြီးကြောင့်
“ဟာ ... အဲဒီလိုကတော့ ...”

“ဟေ့ကောင် တင်ထွဋ်”

တင်ထွဋ်က စိတ်ပျက်ပျက် သက်ပြင်းရှိက်ရင်း
မင်းနရီကို ခေါင်းဖြည်းဖြည်းယမ်းကာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီကောင်
ခွတ်တရွတ် တစ်ယူသန်လည်း ဆန်သေးသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ဒရိုင်ဘာကို အပြစ်တင် မခံနိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်
အကောင်းမြင်နေရတာလဲ”

“အကောင်းလည်း မမြင်ပါဘူးကွာ၊ အပြစ်တင်ဖို့ကလည်း
အကြောင်းရင်း ခိုင်လုံရင်တော့ တင်ရမှာပေါ့၊ ခုဟာက
တော့ နန္ဒာသေရတာ ဒီကောင်ကြောင့်လို့တော့ Conclusion
လုပ်ပစ်လိုက်လို့ မရဘူးပေါ့ မင်းနရီရာ”

“နန္ဒာ သေရတာ ဒီကောင်ကြောင့်”

မင်းနရီက ခွတ်ပဲ ရေရွတ်သည်။ ဒီကောင် ဘီယာ
သည်း နှစ်လုံးတောင် ပြည့်သေးတာ မဟုတ်။ မူးပြီးပြောနေတာ
သည်း မဖြစ်နိုင်။ အသိစိတ်နဲ့ကို အငြိုးတကြီး သတ်မှတ်နေတာ။

“ငါ့စိမ့်ကိန်းတွေအားလုံး အခြေက ပြိုလဲပြီး ပျက်ရတာ
လည်း ဒီကောင်ကြောင့်”

မင်နရီ မျက်လုံးတွေက တကယ်ကို အေးစက်
စာကျောနေသည်။

“ငါ တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာကို ဒီ...
ငါ့ကို ထိုးကျွေးလိုက်တာ၊ သူ့ကြောင့် ငါ့မှာ ဘယ်...
ထိ ကမောက်ကမ ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားရသလဲ ငါပဲသိထား

“အေး ... အေး ထားပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးတာ ငြိ...
မဟုတ်လားကွာ၊ ကိုယ် ဘာပြန်လုပ်လို့ ဖုန်တံတား...
လို့”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ တင်ထွင်ရ”
“ဟေ”

“ဒီကောင်ကျ အသက်ပြင်းတယ်ကွ၊ ဒီကောင် မသေ...
ဘူး”

“ဪ ... ဒီကောင် မသေဘူး ဟုတ်လား၊ ခုလော...
ရင် ဆေးရုံကတော့ ဆင်းပြီပေါ့”

မင်းနရီက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းယမ်းလိုက်ရင်း
“ဒီကောင် ခွဲစိတ်ဖို့အချိန်ကို စောင့်နေတယ်”

“မင်း သူ့ကို ဆေးရုံမှာ သွားတွေ့သေးလို့လား”
“နှစ်ခါရှိပြီ၊ ငါသွားတွေ့တာ”

“သူကကော မင်းကို ဘာပြောသေးလဲ”
“သူ ငါ့ကို ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး၊ သူ့တစ်ကိုယ်...
မလှုပ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငြိမ်နေအောင် တုပ်ထားတယ်၊ သူ့...
ကိုယ်လုံးမှာ မျက်လုံးကလေးပဲ ဟောသလို ဟိုဟိုဒီဒီ

လျားလို့ရတယ်။ ငါ့ကိုလည်း သူ မျက်လုံးရွေ့ပြီးတော့ပဲ
လိုက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

တင်ထွင်က ဝေဝေဝါနှင့် မင်းနရီကို အကဲခတ်
...
“မင်း သူ့ဆီ ဘာအတွက် သွားတွေ့တာလဲ”

“အမှန်ကတော့ သေစေချင်လို့ သေပလား မသေသေးဘူး
လား သွားကြည့်တာပဲကွ”

“မင်းကလည်းကွာ”
“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က အတော် အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊
ဒီလောက်ထိ ကျောရိုးမကြီးနဲ့ ပင်မအာရုံကြောကြီးမှာ ထိခိုက်
ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရသွားတာတောင် မသေဘူးကွာ၊
ကြည့်စမ်း၊ သူ့ဘက်ကျတော့ ကံကောင်းထောက်မနေပုံ
များ”

လက်ဝါးဖြန့်ကာ ဖြန့်ကာ နာနာကြည်းကြည်း ပြော
တဲ့ မင်းနရီသည် လူတစ်ယောက် မသေနိုင်တာကို သူ့မှာ
ဆင်းရဲနေမိမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိပုံပင် မရပေ။
တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးမှ ကျေနပ်မည်ကဲ့
ဖြစ်နေတဲ့ သူ့စိတ်အနေအထားကို သူ့ဆန်းစစ်မိပုံမရ။ သူ့
အောင် ဖြစ်နေပုံမှာ ကြက်သီးထ၊ဖို့ ကောင်းပါရဲ့။

“မင်းနရီ ... မင်းလည်း ဒီလူကို သွားသွားကြည့်မနေဘဲ နဲ့တော့၊ သူ့ကို မြင်ရတာ မင်းအတွက်လည်း အကုသိုဏ်း တွေ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မကောင်းဘူး၊ ထားထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှလုပ်လို့ရတာ မဟုတ်၊ စိတ်ပင်ပန်း ခံပြီးများ သွားနေရသေးတယ်ကွာ”

“ငါ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာကိုတော့ လက်ခံ မခံချင်တာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ မသေမချင်း ကိုယ်တစ် နိုင်သလောက် လုပ်လို့ရတာကို လုပ်ကိုလုပ်နေရမှာ၊ ငါ မှာလည်း လုပ်လို့ရတာတွေ ရှိတယ်၊ အများကြီး၊ လုပ်လို့ မရဘူးလို့တော့ မင်း မပြောနဲ့”

“ဘာလုပ်လို့ ရမှာမို့လဲ၊ မင်းနရီရာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဒီကောင်ဟာ အနည်းဆုံး ငါခံစားရသလို ပြန်ပြီး မခံစားရထိုက်ဘူးလား”

“သူလည်း သူ့ဝေဒနာနဲ့သူ ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား မင်းနေရီရာ”

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ သူ အခု ဝေဒနာခံစားနေရတာက ဘယ် သူမပြု မိမိမှု၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ၊ သူ့လုပ်တာကိုပဲ သူခံနေရတာ ငါပြောတာက သတ်သတ်၊ ငါ့ကို သူ့လုပ်လိုက်တဲ့အဖြစ် မျိုး ငါ့ကို သူ ရောက်သွားစေတဲ့ ဘဝမျိုး သူ့ကိုရောက်

စေချင်တာ၊ သူ့ အခုခံစားနေရတဲ့ ဒဏ်ရာဝေဒနာတွေ လောက်တောင် မဆိုးပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဟုတ်သေးပါဘူး မင်းနရီရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

“မင်းဆိုလိုတာက ဘာကြီးလဲ၊ ကျောချမ်းစရာကြီး၊ ငါ နားမလည်ဘူး၊ မင်းဟာ ရာဇဝတ်မှု အဖြစ်ခံပြီးတော့တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို လုပ်ကြံမဲ့ လူစားမဟုတ်ပါ ဘူးကွာ၊ မင်း ဒီလောက် မကြမ်းတမ်းပါဘူး၊ ငါသိပါ တယ်”

မင်းနရီက တင်ထွဋ် စကားကို ခပ်ဟက်ဟက် နှစ်မောလိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ လူမသတ်ပါဘူးကွ၊ ထောင်ကျသွားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ မင်းလို ပြန်ခံစားရဖို့ ဆိုတာက သူ့ရည်းစားကို နန္ဒာသေသလို သေရစေမယ်ဆိုတဲ့ သဘော မျိုး သက်ရောက်နေတာကိုးကွ၊ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားစရာဖြစ် နေတာပေါ့”

“နန္ဒာ သေသလို သူ့ရည်းစားလေးလည်း သေရမှာမဟုတ် ဘူး၊ နန္ဒာ့ကို ငါဆုံးရှုံးရသလို သူလည်း သူ့ကောင်မလေး ကို ဆုံးရှုံးရမှာ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ ဘာလဲ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”
မင်းနရီက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ပန်းကန်ပြားထဲက ဝဏ်
အသည်းဖတ်တို့ကို တူနှင့် ညှပ်၍ ဣန္ဒြေရရ စားနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းနရီ၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲကွာ”
“သူ့ကောင်မလေးကိုတော့ မသေစေရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ
ကတော့ သူ့ကောင်မလေးကို ဆုံးရှုံးရစေမယ်ကွာ”

“ဘယ်လို ဆုံးရှုံးရမှာမျိုးလဲ၊ မလုပ်ကောင်းပါဘူး မင်းနရီ
ရာ၊ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝေဒနာ
မချိမဆန့် ခံစားနေရတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်ထဲ
ထပ်ခံစားခိုင်းဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ သူ့အတွက် မကောင်း
သလို မင်းအတွက်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်း
ဘူးဆိုတာလေ၊ ငါကလည်း ကောင်းအောင်လုပ်မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ငါ စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်မှာ၊ ဘဲစားဘဲချေ။ ငါ
အဲသလို အတုံ့အပြန် ချေရမှ ငါ စိတ်ကျေနပ်မှာ၊ ဥပမာ
နဲ့လည်း မငြိစွန်းဘူး၊ ရာဇဝတ်မှုလည်း မမြောက်ဘူး
မင်း ဒါတော့ စိတ်ချပါ ...

အေးကွ ... ဒီစကားကို မင်းကို ငါ မပြောမိစဉ်
ကောင်းသားကွ ... နော်၊ မင်းကို တင်ပြ ခွင့်တောင်းနေ
ဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ ငါ အာချောင်မိတာ၊ မင်းပုံစံကြီးထဲ

စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ်နဲ့၊ ကဲပါကွာ ဒီစကားကို မေ့သာမေ့ပစ်
လိုက်ပါ တင်ထွင်ရာ၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

တင်ထွင်သည် ခိုးလိုးခုလုနှင့် ဘိယာကို ကျိုက်ချ
တာကိုပင် နင်သလို ဖြစ်နေရပါသည်။

ဇွဲ ၆ ဇွဲ

ကကြီးသည် ထိုးဆေးပုလင်းလေးကို စိန်တစ်ပွင့် လို တရိတသေနှင့် လွတ်မကျအောင်ကိုင်ရင်း အောက်ခြေနားက Expire Date ကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်ပါသည်။ သေချာစွာ စိတ်ကျေနပ်မှ ရှိုးကေ့စ်ပေါ် ပြန်တင်ရင်း ...

“ခြောက်ထောင့်ငါးရာက မလျှော့ဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မတို့ ဈေးနှုန်းအသေကပ်ရောင်းရတာမို့လို့ လျှော့ လို့မရဘူး အစ်မ”

“ဒါဖြင့်လည်း သုံးလုံး၊ သုံးလုံးယူသွားမယ်နော်”

အရောင်းမိန်းကလေးက ဖန်ပုလင်းရှည်လေး သုံး လုံးကို စက္ကူကတ်တွန့်လေးတွေ ခံထားတဲ့ ဘူးထဲ ထည့်ပေးဆဲ ကကြီးက သူ့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ် ပါးပါးရှည်ရှည်ကလေးကို ဟကာ အထဲက ထောင်တန်ကလေး တစ်ထပ်ကို တရိတသေ ထုတ်ယူ ပြီး ရေတွက်သည်။

စုစုပေါင်း ကျတာ တစ်သောင်းကိုးထောင့်ငါးရာ ဆိုတော့ ထောင်တန် အရွက်နှစ်ဆယ် ရေတွက်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ကကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ထောင်တန်လေး နှစ်ရွက်သာ ပြားရှုပ်ရှုပ် ကျန်ရစ်ပါသည်။ မိန်းကလေး ပြန်အမ်းတဲ့ ငါးရာတန်ကို ထောင် တန်နှစ်ရွက်နှင့်အတူ အိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် လက်ချောင်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာနေသည်။

ဒီထိုးဆေးလေးတွေဟာ တစ်နေ့ကို တစ်လုံးကျ သုန်ရဲ့ လက်မောင်းကို ဆေးသွင်းတဲ့ပိုက်မှတစ်ဆင့် ထိုးသွင်း ရသော ထိုးဆေးလေးတွေ ဖြစ်သည်။ တခြားဆေးတချို့လည်း သူ့အချိန်နှင့်သူ ထိုးထည့်ရပါသေးသည်။ ဒီနေ့တော့ ဆေးရုံကြီး အောက်က ဆေးဆိုင်မှာ ဒီထိုးဆေးတွေ ပစ္စည်းပြတ်ကာ ကုန်နေ ဘယ်ဆို၍ “မေ”အထိ ကကြီး လာဝယ်ရတာ ဖြစ်သည်။

ဝယ်ဖို့ပစ္စည်း ရှာတွေ့တာပဲ ဝမ်းသာစရာကောင်း လှပြီ။ နေ့စဉ် မထိုးမဖြစ် ထိုးသွင်းရတဲ့ဆေး လုံးဝမရှိဘူးဆိုရင် သာ ကကြီးတို့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြရမည် မသိအောင် စိတ်ဆင်း ရဲရမည်။ နက်ဖြန်အတွက်တစ်လုံး ဆေးရုံမှာ ကျန်သေးသည်။ အခုဝယ်တဲ့ သုံးလုံးနှင့် လေးရက်စာတော့ ဖူလုံပြီ။

ဒီနေ့မနက် ဝသုန်အဖေကလည်း သတိမရ၍ ကကြီး ကို ပိုက်ဆံထည့်မပေးလိုက်။ အခု ဒီပိုက်ဆံက ကကြီးရဲ့ မုန့်ဖိုး ဆောင်းငွေကလေး ဖြစ်သည်။ ကကြီး ဝသုန်အဖေအမေထံမှာ

ပြန်မတောင်းချင်တော့ပါ။ အများကြီးမတတ်နိုင်သော်လည်း ရံဖန်
ရံခါလေးတော့ ဝသုနဲ့ အသက်ကယ်တင်နေရတဲ့ ဆေးဖိုးစရိတ်ထဲ
ကိုယ့်လုပ်အားခ ကိုယ်ရှာတဲ့ ငွေကလေး ပါဝင်ချင်ပါသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့လည်း ပိုက်ဆံတွေ သောက်သောက်
လဲ ကုန်လှပြီကို ကကြီး မျက်မြင်မို့ အသိဆုံးပင်။ သူတို့လည်း
သူ့ငွေကြီးတွေမှ မဟုတ်တာ။ ကကြီးတို့ထက် ပိုလျှံတာမှန်စေခဲ့
သူတို့ စုဆောင်းထုပ်သိမ်းထားနိုင်လောက်သော ငွေပမာဏမထ
ကုန်ကျနေလို့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် လက်ကောက်တစ်ရံတောင် ဟိုးတစ်
ရက်က ကကြီးပဲ သွားရောင်းပေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

ဒီလိုပဲ တတိတတီ ရောင်းနေရဦးမှာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်
မှာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ရှိလို့ရှိမှန်း ကကြီးလည်း သိမှမသိတာ
ရောင်းစရာများ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်ကော။ ကကြီးသည် သူ့လည်
ပင်းက ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်လေးကို သူ့ဟာသူ စမ်းမိသည်။ အစ
ဘာပြောပြော ရောင်းပြီး စိုက်လိုက်မှာပဲ။ အမေကလည်း ပြော
မယ်မထင်ပါ။

ခုလောက်ဆိုရင်ပဲ ကုန်ကျစရိတ် အထွေထွေ ဘယ်
လောက်ရှိနေပြီပါလိမ့်။ လေးငါးသိန်းလောက်လား။ ဒီထက်ပို
လား၊ ကကြီးလည်း သေချာမမှတ်မိ။ ဖြစ်စေရက်တွေက အသက်လှ
ကယ်ဆယ်နေရတာ ပိုကုန်ကျသည်။ ခုနောက်ပိုင်းက ပုံမှန်သုံး
စွဲနေရသည့် ဆေးဝါးခသာ။

အင်း ... ပြီးတော့ မကြာခင် ဝသုနဲ့ ခွဲစိတ်တော့မည်
ဆိုလျှင်တော့ ခွဲစိတ်မှုအတွက် ကုန်ကျစရိတ် အတော်လိုအပ်ဦး
မည်။ အဲဒီအတွက်ရော ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်မှာ ရောင်းချစရာ အလုံ
အလောက် ရှိပါ့မလား။

“မေ”ဆေးဆိုင်ထဲမှ အထုပ်ကလေးဆွဲ၍ ငိုငိုတိုင့်
ဒိုင်တိုင် ထွက်လာတဲ့ ကကြီးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ် အရောက်
တွင် အလန့်တကြား ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားရပါသည်။ ဟိုလူ ...။
ဦးမင်းနရီ ...။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေပုံက ကကြီးကိုတွေ့လို့
အပြင်က ရပ်စောင့်နေတဲ့ဟန် ဖြစ်သည်။ ရုပ်လက်ရှည်အရောင်
ပျော့ပျော့၊ အောက်က စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ နက်မှောင်မှောင်၊ ရှူး
ဒီနပ်အနက်မှောင်တို့နှင့် သူ့ပုံစံက ကြွားဝံ့တင့်တယ်ကာ ခန်းကြီး
နားကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကကြီးနှင့် ယှဉ်ရပ်တော့ ဘုရင့်သား
တော်နှင့် အိမ်ဖော်ကျနေတာပဲလို့ ကကြီး ရှက်နိုးစိတ်ပျက်မိသည်။

သူဟာ အမြဲသန့်ပြီး ထည်ဝါတောက်ပြောင်နေတာ
ပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သူက စုတ်ဖွာဖွာညစ်
ထေးထေး ဖြစ်ရတာကို ရှက်စိတ်ဝင်တာ အမှန်ပါ။ ဒီလူလည်း
ဒုက္ခပဲ။ ဘာစိတ်ကူးမှန်းကို မသိ။ ဆေးရုံကိုလည်း မကြာမကြာ
လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကကြီးကို အရိပ်
အယောင်ကြည့်ကာ သူ့ဟာသူ ပြန်သွားတတ်တဲ့ အခါလည်းရှိ
သည်။

ခုလည်း ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိ၍ ကကြီးက နေထိုင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟေ့”

သူ့အသံက မာဆတ်ဆတ်မို့ ကကြီးမှာ တုန်ထင်မတတ်ပင်။ ခြေလှမ်းကိုရပ်ရင်း သူ့ထံထဲကြည့်ကာ ...

“ရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“တွေ့ရဲ့သားနဲ့ မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကွေ့ရွှေထဲ သွားတာ ဘာအပြုအမူလဲ၊ တယ်ရိုင်းပါလား”

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုတွေ့တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိနေတာကလွဲတင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

“သေချာတာပေါ့၊ ငါ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းသင်းထဲမှာ ထံဖွင့်ပျင်း ငိုငံတိုင်တိုင် တစ်ယောက်မှမှ မရှိတာ”

ကကြီးသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှ ပင်ပန်းစိတ်ဆင်းရဲတဲ့အထဲ အမြဲ ရှိသလို ရှိနေတဲ့ သူ့ဌေးမင်းကို စိတ်မရှည်စဉ်တော့။ တုကြည့်နှင့် ခပ်မိုက်မိုက် ပေကြည့်နေမိသည်။ ဒီပန်းဆိုးတန်းကနေ ဆေးရုံကြီးကို ကားမစီးတတ်၍ လမ်းလျှောက်သူရမှာကို စိတ်ကူးနှင့် အမောဆိုနေရတဲ့အထဲ ဒီလူဟာတစ်မှောင်း

“ကဲ ... ကဲ ...၊ ရှင် ဘာပြောမလို့လဲ”

“မင်း ဆေးလာဝယ်တာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ရှင့်”

“အခု ဘယ်လဲ”

“အခု ဆေးရုံပြန်မှာ”

“ဆေးရုံကို လိုက်ပို့မယ်၊ ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ”

ကကြီး နားကိုပင် မယုံချင်။ သူက ဘယ်အတွက်ကြောင့် ကကြီးကို မေတ္တာရှိနှင့် လိုရာပို့ဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးပေါက်နေတာပါလိမ့်။

“ရှင်က ဆေးရုံသွားမှာမို့လား”

“ဆေးရုံသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို လိုက်ပို့မှာ”

မင်းနရီက သူ့ကို မယုံမရဲ ဧဝေဧဝါ အကဲခတ်ရင်း နဖူးကချွေးသီးချွေးဥတို့ကို လက်ခုံနှင့်ပဲ သုတ်ပစ်နေတဲ့ ကကြီးကိုကြည့်ရင်း သဘောကျနေသည်။ သူ့အပေါ် မယုံမကြည်သံသယတွေ ကြီးတတ်သည့် ကကြီးရဲ့ အစိုးရိမ်ကြီးမှုကို သူရယ်ချင်နေသည်။

“ကဲ ...”

“ရှင်လည်း သွားစရာရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အင်း ... အင်းလေ ...၊ ရှင်က ပို့တော့လည်း ကျွန်မ နေပုထဲ လမ်းမလျှောက်ရဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ... တကူးတက ဆိုရင် ကျွန်မ အားနာ ...”

“ကဲပါ ... လာပါ”

မင်းနရီက လှည့်လျှောက်သွား၍ ကကြီး နောက်ဆုံး
 နောက်ဆုံးလိုက်တော့သည်။ ကားကြိုပို့ပေးမည့်သူ ရှိတာ ကကြီး
 အတွက်တော့ အင်မတန် သက်သာအဆင်ပြေစေတာ။ ပို့မည့်သူ
 က ဒီလူ ဖြစ်နေတာ တစ်ခုကိုသာ စိတ်ကို ကျဉ်းကျပ်စေတာ
 မိုးလင်းတာနှင့် အိမ်ကထွက် ဆေးရုံကိုလာ၊ ဆေးရုံ
 ကထွက် အိမ်ကိုပြန်၊ အိမ်ကပြန်ထွက် အလုပ်ကိုသွား၊ အလုပ်က
 အပြန် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ကိုတန်း၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးရုံဝင်ရောက်
 စိတ် ပေါက်ကာ တမျှော်တခေါ်လာပြီးမှ တမျှော်တခေါ် ပြန်ဆ
 ရော့။

စိတ်ဆင်းရဲရတာနှင့်ပေါင်းကာ လူက ပင်ပန်းနွမ်း
 လျနေတာ။ ခုလို သက်သောင့်သက်သာရှိအောင် ဘယ်သူဆ
 ကားကြိုပို့ပေးပေး ကကြီးက ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး လိုက်ပါစို့
 အသင့်။ ဒီ ဦးမင်းနရီ တစ်ယောက်အပေါ်သာ စိတ်ထဲက စနိုး
 စနိုးနောင့်ရှိတာ။

“တက်”

မင်းနရီက ကကြီးကို ကားတံခါးတစ်ခု ဆွဲဟဆ
 လိုက်မှ ဒီကားပေါ် တက်ရမှာပါလားရယ်လို့ ကကြီး အလယ်
 တကြား ဖြစ်သွားရသည်။ ကားဟာ ကကြီးသိတဲ့ ပါဂျရီဆွေ
 ပရာဒိုတွေလောက်လည်း မကြီး၊ ဆလွန်းကားကလေးတွေလောက်
 လည်း ပြားပြားလေး မဟုတ်။ လုံးတော့မလို ထောင့်ကျမလိုနှင့်

ဘက်ကို ဆင်ခြေလျှောလိုလို ပုံဆန်းဖြစ်နေတဲ့ မကြီးမသေး
 တဲ့။

သို့သော် မြင်လိုက်တာနှင့် အကောင်းစား ကားကြီး
 မီးတော့ တအားသိသာသည်။ ဖွင့်လိုက်တဲ့ ကားတံခါးမှ ပွင့်အံ
 ကျလာတဲ့ ကားတွင်းက သင်းမွှေးတဲ့ ရနံ့ကပင် လူကိုတွန့်ရှိန်
 သွားစေသည်။

“ဟို ... ဟို ...”

“ဝင်”

ကကြီး ဝင်ပြီးမှ သူ တံခါးပိတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို
 သွားမှာမို့ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ကကြီးက ခပ်မြန်မြန် ဝင်ထိုင်
 သိပ်ပါသည်။

သူ့ပုံစံက ကျောင်းဆရာကြီး တစ်ယောက်လိုလည်း
 ကြောက်စရာ ကောင်းလေရာ ကကြီးမှာ သိမ်ပြီး ကလန်ကဆန်
 မလုပ်ရဲပြန်ပါ။

ကကြီးသည် ထိုကားထဲ ရောက်သွားရတာကို နတ်
 တံတစ်ခု ရောက်သွားသလားလို့တောင် ထင်မိပါသည်။ အေးစိမ့်
 စိမ့် မွှေးပျံ့ပျံ့နှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်းကလေး နေလို့ထိုင်လို့
 ကောင်းလှတဲ့ ကားပေါ်က ပြန်တောင်မဆင်းချင်။ ထိုင်ခုံတွေက
 အိမ်နဲ့အတူပဲ။ စက်နှိုးလိုက်လို့ လင်းလက်လာတဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်
 မီးလေးတွေ ဂဏန်းလေးတွေကိုက အရောင်ဆန်းပြားလေးတွေ။

ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ် လိုက်မစီးဖူးတဲ့ အထိလောက်
 အောင်တော့ ကကြီး အတွေ့အကြုံ မနည်းပါ။ သို့သော် ကကြီး
 လိုက်စီးဖူးတဲ့ ကားတွေက ဒီလို ဆလွန်းကားတွေပဲ ဆိုခေမဲ့
 နူးညံ့အိစက် မွှေးပျံ့မနေပါ။ အခုက ကားထဲမှာရှိတဲ့ လေထုထူ
 က ရှူရှိုက်လို့ ကောင်းနေတာ။ နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး အိမ်
 လို့သာ ပျော်လိုက်ချင်တော့သည်။

မင်းနရီက ကားမောင်းထွက်လာရင်း ...
 “မင်း ဆေးရုံက လာမှာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဆေးက ဆေးရုံမှာ မရှိဘူးလား”
 “ကုန်နေလို့တဲ့။ ဝသုန်အတွက်က နက်ဖြန်တစ်ရက်စာပဲ
 ရှိတော့တာ။ သူတို့က သန်ဘက်ခါကျရင်တော့ ဝယ်လို့
 မယ်ဆိုပေမဲ့ တကယ်လို့ မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဝသုန်
 က တစ်နေ့ကို ဒီဆေးတစ်လုံး သွင်းရတယ်”

“မင်း ဆေးရုံ နေ့တိုင်း လာလား”
 “မနက်တိုင်း လာတယ်။ ညနေဘက်တော့ တစ်ခါတလေ
 လည်း လာလိုက်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း မလာဘူး။
 ဝသုန်အမေ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က နေသိပ်မကောင်းတော့ မနက်
 ဆိုရင် ဦးလေးကျော်ကလည်း အိမ်မှကိစ္စ စီစဉ်နေရသေး
 တာ။ ဘယ်သူမှ မလာနိုင်တော့ ကျွန်မပဲ လာရတာ”

“မင်းတို့ အိမ်ချင်းနီးတာလား”
 “ဝသုန်တို့အိမ် အောက်ထပ်မှာ ကျွန်မတို့ ငှားနေတာ”
 “ငှားနေရင်း ကြိုက်သွားကြတာပေါ့”
 “အို ... အဲလိုမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”
 “အို ...”
 “မင်းတို့ရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မင်းကို
 နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်တာ
 ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ကကြီးက ခပ်ရှက်ရွံ့ရွံ့နှင့် မင်းနရီ အတည်မေးတာ
 မဟုတ် မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်ပြီးမှ ...

“သုံးနှစ်”
 “ဟင် ... သုံးနှစ်တောင် ကြာတာ မယူသေးဘူးလား”
 “အလုပ်လေး ဘာလေး ရှိအောင် လုပ်ကြရသေးတာပေါ့။
 ပိုက်ဆံလည်း စုရသေးတာပေါ့။ ကျွန်မတို့က ပြည့်စုံတဲ့
 သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံး အသက်
 နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မြန်မြန်ယူစရာ မလိုသေး
 ပါဘူး”

မင်းနရီက ကကြီးဘက် တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲကြည့်
 ...

“ဒီကောင်ကို ဘာချစ်စရာရှိလို့ မင်းက ချစ်ရတာလဲ”
 “အို ... ရှင် ဘယ်လိုမေးတာလဲ၊ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ”
 “ကိုမသိဘူး၊ သူတစ်ပါးကို မှီခိုချိုးမျှစ်ချိုး သိပ်ပြောချင်တာလား”
 “ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲရှင်”

မင်းနရီက ဒေါပွသွားပုံရတဲ့ ကကြီးကို ငိုကြွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အသက်ရှူသံတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ၊ ဒေါပွစိတ်တိုနေလိုက်တာလဲ၊ မြေလေးပါးပျဉ်းထောင်နေသလို တောင် တူသည်။ တရှူးရှူး

“အင်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲ မေးနေတာလေ”
 “ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”
 “ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ”
 “ချစ်တာပဲ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငယ်သံသယကနေ တဖြည်းဖြည်း ပိုလာပြီး ချစ်သွားကြတာပေါ့၊ အကြောင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမှာလဲ”
 “ဟင် ... မရှိဘူးလား၊ လှလို့ ချောလို့ ချစ်တယ်၊ ဖိုနီနီရှိလို့ ချစ်တယ်၊ တော်လို့ ထက်လို့ ချစ်တယ် ဆိုတာတစ်ခုခုပေါ့”

ကကြီး မင်းနရီကို ငိုကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းကာ ရှုတ်ချစ်တံပျက်တဲ့ အရိပ်တွေ ယှက်သန်းသွားသည်။ ထိုအကြည့်များကြောင့် မင်းနရီမှာ ကိုယ့်စကား ဘာမှ

လဲတောင် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်ရသည်။ သူလို မိန်းကလေးက ငါ့ကို ရွတ်ချသလို ကြည့်စရာလား။

“မင်း ဘာကြည့်တာလဲ”
 “ရှင် ပြောသွားတာတွေက တစ်ခုမှ ချစ်ဖို့အကြောင်းရင်း မဟုတ်တာတွေချည်းပဲ၊ လှတာ ချောတာလေးက ထားပါတော့၊ ပိုက်ဆံ ရှိတာတွေ တော်တာတွေက ချစ်စရာ အကြောင်းအချက်လား၊ မိမိစရာ အကြောင်းအချက်သာ လျှင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ ချစ်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ဦး(.....)ကို ချစ်မှာပေါ့ရှင်”

ကကြီး ပြောလိုက်သည်မှာ နိုင်ငံကျော် နာမည်ကြီး သွားရေးသမား သူဌေးကြီးတစ်ဦးအမည် ဖြစ်ရာ မင်းနရီမှာ အာင့်နိုင်ဘဲ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်မိတဲ့ အထိ ဖြစ်ရသည်။
 “သူက ... သူက ... ဟား ဟား။ ဦး(.....) ကိုတဲ့ ...။”

အတော်လာတဲ့ ဟာမလေးပဲလို့ မင်းနရီ ပြုံးစိစိ ကြည့်မိရသည်။
 “မရယ်မပြုံးမိတာ ကြာပဲကြာလှပြီ။ ခုတော့ ဟာဒယ နဲ့ဆေး။”

“ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလို သံယောဇဉ် ကြီးလာကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စေတနာ မေတ္တာတွေနဲ့ ချစ်တာ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ ကောင်း

ရာ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာသုခကိုပဲ မြင်ချင်ပြီး ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်မှာ နိမ့်ပါးကျရှုံးမှာကို အဖြစ်မခံနိုင် စေတနာ အကြင်နာမျိုး တစ်ယောက်အပေါ် တွစ်ယောင် ထားနိုင်ကြတာပါ။ အဲဒါ အချစ်ပဲပေါ့ ဦးမင်းနရီ”

မင်းနရီက အမြင်တောင်ကတ်ကာ နားထဲ လည်

ထည့်၍ တဆတ်ဆတ် ထုပ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကလည်း ကဗျာဆရာသမီးလို့ မပြောရဘူး၊ ကဗျာဆန်ချင်တယ်၊ ငါသိချင်တာက ဒီလို ချစ်ဖို့အတွက် သူက ဘာများ အဖိုးတန်သလဲ”

ကကြီးသည် မင်းနရီကို မျက်လုံးပြူးဝိုင်းကာ စိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေပါသည်။ မင်းနရီက လက်တစ်ဖက်ဆွဲ၍ ...

“မင်း ဘာကြည့်နေပြန်တာလဲ”

“ရှင် စကားပြောတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါပြောတဲ့ စကားက ဘာများ ဆန်ကြ နေသလဲ၊ သူက ဘယ်လောက်များ ဘာတွေများ အဖိုးတန် သလဲ၊ ဒါကို မေးတာ”

“အဖိုးတန်တယ် မတန်ဘူး ဆိုတာကို ရှင်က ဘာ သတ်မှတ်ထားသလဲ”

“ဘာ”

“သူဟာ ဘာတွေ အဖိုးတန်တယ်လို့ ရှင်ကို ကျွန်မက ဘာလိုလုပ် ပြောရမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဘယ် လောက်ပြောပြော ရှင်အတွက် သူက ဘယ်တော့မှ အဖိုး တန်တဲ့သူ ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဖိုးတန်တယ် မတန်ဘူး က တန်ဖိုးထားတဲ့သူရဲ့ သတ်မှတ်ချက် ခံစားချက်ပါ”

မင်းနရီက မကျေနပ်သလို နှာခေါင်းတစ်ချက် ပဲ့လိုက်ပါသည်။ ဆိုလိုတာက မင်းနရီက တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ် ပေမဲ့ သူမအတွက်ကတော့ မြေဝသုန်ဟာ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးရှင်”

“ပြော”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

ကကြီးက တကယ်ပဲ တအံ့တဩ မေးကြည့်မိသည်။ သူ လာမေးနေတာတွေဟာ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီး အရေး ပါတာတွေမို့လဲ။ သူ့အတွက် ဘာများ အကျိုးထူးနိုင်တာတွေမို့ လဲ။ သူလိုလူက ကကြီးလို ပါမွား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အရေးလုပ်ပြီး လာမေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေက အကြောင်းကြောင်း နဲ့ ဒီလူဟာ သူ့ချစ်သူ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွက် အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရူးတိရူးကြောင်များ ဖြစ် သွားပါလေရောသလား။

“အကြောင်းရှိလို့လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ ဒါနဲ့”

မင်းနရီက ဝင်းလက်နက်ပြောင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ နာရီနက်ပြားပြားလေးကို ပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ဗိုက်မဆာဘူးလား”

“ရှင်”

“ငါ ရှေ့က ဂင်စာပဲနံ့မှာ တစ်ခုခု ဝင်စားမလို့၊ မင်းဆေးရုံအရင်မပို့ဘဲ မုန့်ဆိုင် အရင်ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်လား၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ရမလား”

ကကြီးက အံ့သြသြနှင့် မင်းနရီကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

“ဝေါ ... ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“ရှင်က မုန့်ဝင်စားမယ်၊ ကျွန်မကို ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်လား၊ ရမလား ဆိုတော့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က ဘာကကျွန်မကို မုန့်ကျွေးဖို့ ခေါ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မုန့်စားမှာကို ကျွန်မက ဘေးက လိုက်ထိုင်စောင့်ရမဲ့သလား”

“ဟာ ... မင်း အတော်ချော်တော့ငေါ့တဲ့ မိန်းကလေးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါက ငါမုန့်စားနေတဲ့ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ဖို့ ခေါ်ပါမလား၊ မင်းကို မုန့်လို့ခေါ်ပါလို့ ခေါ်နေတာ ... ခေါ်နေတာ”

“ဪ ... ကျွန်မ တကယ်မရှင်းလိုက်လို့ပါ၊ ရှင်က ကျွန်မကို မုန့်ကျွေးလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်မက မထင်မိဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ကကြီးက ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်မိသည်။ ဝန်ခံရရင် ကကြီး အလွန်အမင်းကို ဗိုက်ဆာမွတ်သိပ်နေတဲ့ အခိုက်ပါ။ မနက်က ဆေးရုံကို အလာလမ်းမှာ မယာကြော်လေး သုံးဆယ်နီးကို သွားရင်း မတ်တတ် ဝယ်စားခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ဆေးဝယ်ရမည်ဆိုတာသိ၊ အောက်က ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးကမရှိ ဆိုတော့ စိတ်တွေပူကာ ဒီကို အလောတကြီးထွက်သာခဲ့ပြီး ဆာလောင်တာကို မေ့နေခဲ့သည်။

အခု ဆေးလည်းဝယ်အပြီး စိတ်အေးသွားပြီဆိုတော့ အရမ်းကို ပြန်ဆာနေပါပြီ။ ဟိုးအရင်က မနက်ပိုင်း ဆေးရုံအလာကိုယ်စားဖို့ ခြင်းကလေးနှင့် ထည့်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သေးသည်။ (ဝသုန်ကတော့ ဘာမှမစားရသေး၍ ဘာမှသယ်ခဲ့ဖို့မလို)။ နောက်ပိုင်းတော့ ထိုခြင်းတစ်လုံးအတွက် ခပ်စောစောလည်း ထချက်ပြုတ်စသယ်ရပိုးရ ဘတ်စ်ကား တိုးရကလည်း ကျပ်ညပ်သေးတာနှင့် အဲဒီခြင်းကို မသံသယတော့ပါ။ ကြိုရှာလမ်းဘေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးတွေ မုန့်ဟင်းခါး၊ အသုပ်တွေ အသုပ်၊ ငှက်ပျောသီးတွေ ငှက်ပျောသီး စသဖြင့် ဝယ်ယူဗိုက်ဖြည့် လိုက်သည်ပင်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်မယ် မလိုက်ဘူး
မတူရသေးခင် မင်းနရီရဲ့ကားက ဂင်ဇာပဲနံ့မုန့်ဆိုင်ရှေ့
ပြီးပါပြီ။ မုန့်ဆိုင်ကိုကြည့်၍ ကကြီး ရှိုးထိုးရုန့်တန့် ဖြစ်ခဲ့
ကကြီးကိုယ်မှာ မြန်မာပြည်ချုပ် Export လုပ်တဲ့ အထည်
ရိက္ခာထည်လို့ခေါ်သည့် ဈေးခပ်ပေါပေါ ကိုယ်အတိကျ
တံထောင်ဆစ်ကျော်ကျော် လက်ရှည်တီရှပ် ပဲနန်းနရောင် ဆံ
ခွမ်းရယ်၊ ပန်းဖျော့ဖျော့ အရောင်အဆင်နှင့် ဗမာဖြစ် စါ
လုံချည်ဂှာလေးရယ်နှင့်သာ။

ကိုယ့်နံ့နားက သူဌေးမင်းက အသားကုန်သွယ်
တောက်ပြောင်နေတာ။ အို ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကို
လိုက်တောက်ပြောင်နေလို့လည်း ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကို သူ
သူ့ရည်းစား စသဖြင့် ထင်မှာမဟုတ်။ ရုပ်ရည်ချင်းက
ကွာသေးသည်။ “ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်” လို့ သဘောထားလိုက်
ကကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က ကုပ်ချိချိမနေတော့။ နဂိုနေ ပေါ်
ပါးပဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟိုလေ ... တွေ့တဲ့သူတွေကတော့ ရှင့်ကို သူဌေး
ကျွန်မကို အိမ်ဖော်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဒီသူဌေးနှယ်
ဖော်နဲ့ အတူတွဲပြီး မုန့်လာစားတယ်လို့ အံ့အားသင့်
မယ် ထင်တယ်”

“ကျွတ်”

ကကြီးရဲ့ တွေးဆဆ စကားကို မင်းနရီက မနှစ်
မို့သလို ခပ်ဆတ်ဆတ် စုတ်သတ်လိုက်လေသည်။ သူ မကြိုက်
တာ သိရ၍ ကကြီးက မျက်နှာပိုးသတ်ကာ သူ့နောက်မှ ခပ်ငြိမ်
ငြိမ် လိုက်လာပါသည်။ ဆိုင်ထဲထိုင်မိကြလျှင် ကကြီးက ဟိုဟိုဒီဒီ
ခတ်ခတ် ဝေ့ဝေ့မောနေလိုက်သေးသည်။

“ဘာမှာမလဲ”

ကကြီးက လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ မင်းနရီကို အေးအေး
ချမ်းချမ်းလေး ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ မမှာတတ်ဘူး၊ ရှင်မှာတာပဲ နှစ်ပွဲမှာလိုက်ပါ၊
ဘာဖြစ်ဖြစ် ကောင်းမှာပါ”

မင်းနရီက သူ့စားမဲ့ မုန့်နှင့်ကော်ဖီကိုပဲ နှစ်ယောက်
စာ မှာပါသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ မာနလေး ဘာလေးနဲ့ ‘ဟင့်
အင်း ... ကျွန်မ’ မစားတော့ပါဘူး ‘ဆိုတာမျိုးလည်း တစ်ခွန်း
တောင် ထွက်မလာ။ စားရမှာကို အကြိုက်တွေ့နေတဲ့ပုံကောင်
ရသေးရဲ့။ ဘယ်နှယ်ဟာမျိုးမှန်း မသိ ... ရယ်လို့ မင်းနရီက
မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ပွဲမတိုး၊ ကောင်မဝင်၊ လူအထင်ကြီးအောင်လည်း
မနေတတ်။ အရိုးဒီဆိုတိုင်းလည်း ကောင်းတယ်မှတ်လို့။ ကိုယ့်
စတိုင်လေးနဲ့ ကိုယ်တော့ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းနရီက ကကြီးငြင်းလျှင်
ပင် မရ၊ရအောင် ဇွတ်ပြောခေါ်မည် ဖြစ်ပေမဲ့ မငြင်းမဆန် ငုတ်
တုတ်ကြီး ပါလာတာကိုလည်း မနှစ်မြို့ချင်ပြန်ပေ။

အင်း ... သူ ဘယ်သောအခါမှ ငဲ့စောင်းကြည့်လို့မ
မည် မဟုတ်တဲ့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းမျိုးက ထိုမိန်းက
နှင့် အတူယှဉ်တွဲကာ မုန့်ဆိုင်တောင် ထိုင်ဖြစ်နေပါလေရောလား

မင်းနရီသည် ကကြီး လက်ထဲပါလာသည့် ကြွ
ကြွပ်အိတ် အငယ်လေးထဲက ထိုးဆေးဘူးကတ်ကိုကြည့်ကာ

“ဆေးက ဘာကိစ္စ မုန့်ဆိုင်ထဲထိ ပါလာရတာလဲ”

“ဪ ... ဟိုလေ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကားထဲ ထားလည်း ရသားပဲ၊ တကိုင်ကိုင်နဲ့ ကျွဲ
မေ့ကျန်ရစ်တာ ဖြစ်ဦးမယ်”

“ကျမကွဲပါဘူး၊ မေ့လည်း မကျန်ရစ်ပါဘူး၊ သေချာ
တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဆေးက သိပ်အရောင်
တယ်လေ၊ ကျွန်မ ခေါင်းထဲလည်း ‘ဆေး’ ... ‘ဆေး’ ဆို
တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတယ်၊ မေ့ကျန်စရာကို အကြောင်း
ဘူး”

မင်းနရီက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ရွဲ့ပြီး ပခုံးတွန့်လို့
မိပါသည်။ ပြောလိုက်ရင် ခပ်ပိုပိုနဲ့။ “ဆေး” ... “ဆေး” ... ဆို
တော့တောင် ခေါင်းထဲ အချိန်ပြည့် Alarm လုပ်နေတဲ့သဘော

“ကားထဲ ထားတာကမှ သူများနှိုက်တာတို့ ဘာတို့
နိုင်သေးတယ်”

“ကားထဲက ဘယ်သူက လာနှိုက်မှာလဲ”

“ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ရှင်ခုန သော့ပိတ်တာ
မတွေ့ဘူး၊ မတော်တဆ အလစ်သုတ်သမားတစ်ယောက်က
ရှင်ကားကောင်းကြီးကို မျက်စိကျပြီး အထဲက တစ်ခုခု
တိုလို့လျှို့လို့ ရလိုရငြားနှိုက်ရင် ကျွန်မဆေးဘူးလေးတွေ
မတော်တဆ ပါသွားဦးမယ်”

“အောင်မလေးဗျာ၊ ရှာရှာဖွေဖွေ ကြံကြံစည်စည်ကို ဇာတ်
လမ်းဖွဲ့ပြီးမှ ပူတာ၊ သူ့ဆေးဘူးလေးတော့ မပါပါစေနဲ့၊
ငါ့ကားထဲက တခြား တန်ဖိုးကြီး ဘာပါပါပေါ့၊ ဟုတ်
လား”

“ရှင်ကားထဲကဟာ မပါဖို့က ရှင်ပူရမဲ့ ကိစ္စလေ၊ မပါစေ
ချင်တာရှိရင် ရှင်သိမ်းမယ်၊ ကားကိုသော့ပိတ်မယ်၊ ရှင်
လုပ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မ လုပ်ဖို့က ကျွန်မပစ္စည်း မပါဖို့ ရှင်း
ရှင်းလေးပဲ ဦးမင်းနရီရယ်”

မင်းနရီမှာ ထိုကောင်မလေးကို အမြင်ကတ်တက်
နှင့် မျက်နှာကြီးသာ တွန့်ပြီး ကြည့်နေရသည်။ သူမဟာ မင်းနရီ
အပေါ် လူခင်လူရင်းသဘော မထားတဲ့ သဘောပေါ့။ လူခင်လူ
ငမ်း အဖြစ်ကော သဘောထားဖို့ လိုလို့လား။ အရင်ကလိုသာ
ဆို ဒီလိုကောင်မလေးမျိုး တစ်ယောက် ကိုယ့်ကို တရင်းတနိုး
လာဆက်ဆံနေရင် မင်းနရီဟာ မနှစ်မြို့ ခါချတတ်တဲ့သူမျိုးပဲ။

“ငါ့ကားက ရိုမုတ်ကွန်ထရိုးသော့ ပါပြီးသား၊ ငါ ဒါနဲ့ လှမ်းပိတ်ထားတာ၊ လုံခြုံတယ်။ ဖွင့်ချင်လည်း ဒါနဲ့လှမ်း ဖွင့်ရုံပဲ။ ပစ်စလက်ခတ် မပိတ်အံ့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဘာမှလဲ မသိဘဲနဲ့ လုံခြုံတဲ့နေရာကို မလုံခြုံဘူးထင်ပြီး သွားလေရာ တကောက်ကောက် သယ်နေတယ်။ ငါက တတယ်ကျကွဲမှာ မေ့ကျန်မှာ စေတနာနဲ့ စိုးရိမ်လို့ သူတို့ ပေးတာ”

“အဲဒါကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒီလောက် တန်ဖိုးထား ဂရုစိုက်နေတာ ကျွန်မ မေ့ပါ့မလား။”

“ဘာလို့ ဒီလောက် တန်ဖိုးထားနေရတာလဲ”

“ဝသူနဲ့ကို တစ်နေ့တစ်လုံး သွင်းဖို့လိုတဲဆေး ဖြစ်လို့က တစ်ချက်၊ နောက်ပြီးတော့ ... ဆေးက ဈေးကြီးတယ် ဦးမင်းနရီ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်လုံးကို ခြောက်ထောင့်ငါးရာတောင်”

ကကြီးက မင်းနရီကို တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီးမှ ... “ဦးမင်းနရီ အတွက်တော့ ခြောက်ထောင့်ငါးရာဆိုတာ အရေးမပါဘူး ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာပါ။ ကျွန်မတို့အတွက် တစ်နေ့ ခြောက်ထောင့်ငါးရာ ဆိုတာ ဝန်ကြီးတစ်ရပ်ပါ။ တခြားဆေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲ

တော့ ကတ်စေးနည်းတယ်ပဲပြောပြော ကုတ်ကပ်သတ်တယ် ပဲ ပြောပြော ခုန ဒီဆေးသုံးပုလင်း တစ်သောင်းကိုးထောင် ငါးရာဖိုးကို လုယက်မဲ့ ဖျက်ဆီးမဲ့သူ ကြိုရင် အသက်နဲ့လဲ ကာကွယ်ရမှာပဲ”

မင်းနရီက မုန့်ကို ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း ပြော ကကြီးကို အမြင်ကတ်ကွတ်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ အသက် နယ်လိုလဲပြီး ကာကွယ်လည်း သိရအောင် သူ့ဆေးတွေကို တောင် ဖျက်ဆီးပစ်ကြည့်ရမလိုပင်။ အတော်အသည်းဖိုတဲ့ ဘာလေး။

သူ့မျက်နှာလေးဟာ သူ့ချစ်သူအတွက် ပူပန်သောက နှမ်းလျနေပေမဲ့ အဲလို နှမ်းလျနေတာကိုပဲ မင်းနရီ ကြည့်မရ နေတာ။ သည်းလွန်းတယ်။

“မင်းရဲ့ မြေဝသုံနံကလည်း ဆင်းရဲတာပဲလား။”

“ကျွန်မတို့ထက်တော့ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝသူနဲ့တို့ ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာမျိုးဟာလည်း ရှင့်အဖို့တော့ ဟားစရာ ဖြစ်နေဦးမှာပါ။ အိမ်ပိုင်လေး ရှိတယ်။ သူ့အမေမှာ ရွှေ လေး ဘာလေး ရှိတယ်။ ဒါပဲပေါ့ရှင်၊ စ၊ ပြဇောတည်းက သူ့အမေလည်း အိပ်ရာထဲလဲတာ၊ သူ့အမေလည်း ရှိတာ စုဆောင်းထားတာလေးကုန်လို့ ရွှေတွေထုတ်ရောင်းသုံးနေ ရတဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီ ...

ဝသုန် အနေအထားက နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ ဆက်ကုသရမယ်မှ မပြောတတ်တာ၊ ကုန်ဦးမှာပဲ ဖြစ်ပြီဆိုတော့လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကိုယ့်တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအတွက် ဘာပဲရောင်းချကုရကုရ မိဘတွေ ကုဦးမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လေ ဒီနေ့ ဆေးသုံးပုလင်းကတော့ ဝသုန်အတွက် ကျွန်မ ဝယ်ပေးတာ”

“ဪ ...”
 “ကျွန်မ မုန့်ဖိုးလေးတွေ စုထားတာ နှစ်သောင်းတော်ကျော်လေး ရှိတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ လုပ်အားခထဲပိုက်ဆံလေးပဲလေ၊ အမေ့ကိုအပ်ပြီး အမေ မုန့်ဖိုးပြန်တာကို စုထားတာ၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဝသုန်အတွက် ထိုးပေးပေးနိုင်တာကို ကြည့်နူးလို့ မဆုံးဘူး၊ ဝသုန်အတွက် ဒီထက် လုပ်ပေးနိုင်ချင်ပေမဲ့ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့ ဦးမင်းနရီရယ်”

မင်းနရီက ကကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေကာ
 “မင်း အဲဒီမုန့်စက်ရုံမှာ လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ရယ်”
 “လခနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ပြီးသလောက်နဲ့ လုပ်ခရတာဆိုတာ တစ်ခါတလေလည်း သုံးသောင်းနီးပါး တစ်ခါတလေလည်း နည်းနည်းလျော့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင် ရပါတယ်၊ အခု ဦးမင်းနရီအဖေက ပြီးတဲ့အပတ်ကစပြီး ကျွန်မက ညဘက်တွေ အိမ်မှာ

ကလေးတွေကို သူငယ်တန်းကျရှင် ပေးကြည့်နေတယ် ... အဟင်း၊ ကကြီး ခကျေးတွေ အေဘီစီတွေပဲ သင်ရတာကိုး ကျွန်မ သင်နိုင်တာပေါ့”

“မင်းက ပညာအရည်ချင်း ဘာလဲ”
 “ကျွန်မ ဆယ်တန်းကျ”

မင်းနရီက စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ရဲ့မဲ့မိပြန်ပါသည်။
 “တော်ကိုည့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲလား။ မင်းနရီရဲ့ စံတွေကတော့ အနိမ့်ဆုံးတောင် သူမထက် အပြန်ပြန်သာသည်။

“တစ်ယောက်ကို နှစ်ထောင်နဲ့ သုံးယောက်ကို သင်ပေးနေတယ်၊ အဟင်း ... ခြောက်ထောင် ငွေပိုထွက်လာမှာပေါ့၊ အဲဒါကို ကျွန်မ စုထားမှာ၊ ဝသုန် ခွဲတဲ့အခါ စရိတ်ထဲ ထည့်ဖို့လေ”

မင်းနရီ ရင်ထဲမှာ အင့်တင့်တင့် နင့်တင့်တင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးပဲပြီးပြီး ပြောနေပုံထဲမှာ မေတ္တာစာနာတွေအပြည့်။ အဲဒီမေတ္တာစေတနာမျိုးတွေကို မင်းနရီက နန္ဒာကို ပေးအပ်ဖူးသလား ? ။ နန္ဒာကကော မင်းနရီကို ပေးအပ်ဖူးသလား ? ။ ဟင့်အင်း။ မပေးဖူး မရဖူးတာ သေသည်။ ဘာကိုမဆို တတ်နိုင် ဝယ်နိုင် သုံးနိုင်နေတော့လည်း နန္ဒာကို တစ်စုံတစ်ခုပေးဖို့ရာ ဒီလောက် စေတနာမစိုက်ထုတ်

ဒီလို ရှားရှားပါးပါး သူ့အတွက် ထူးခြားဆန်း
 နေတဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ သာမညောင်
 အနိမ့်တန်းက ကောင်တစ်ကောင်က ဖောဖောသီသီ ရနေ
 ဒီလိုကောင်စားမျိုးမှာ သူ့အတွက် အသက်တောင်ပေးမယ်ဆို
 ဆေးကုဖို့ ငွေစုတဲ့ တမြတ်တနိုး တဖွဖွ ဂရုစိုက် အရေးယူ
 တကယ့်ကို အစစ်အမှန် စေတနာထားတဲ့၊ သိပ်ချစ်တာ
 သိသာနေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားရပြီး မင်းနဲ့
 ဒီကောင်ထက် အဘက်ဘက်ကသာတဲ့ သူတစ်ယောက်မှာ
 ချစ်သူတစ်ယောက်လည်း မရှိခဲ့။

အဲသလို အချစ်လည်း မခံခဲ့ရ။ စေတနာထား
 လည်း မခံခဲ့ရ။ ဂရုစိုက် ယုယမှုကိုလည်း မခံစားခဲ့ရ။
 အတွက် ဘယ်သူကမှလဲ အသက်ပေးမှာ မဟုတ်။ မင်းနဲ့
 ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြီးလည်း ပြီးချင်၊ မဲ့လည်း မဲ့ချင်
 ကောင်မလေးကို သူ အမြင်ကတ်ကတ်နေခြင်းမှာ မနာထင်
 တွေလည်း ပါမည်။

အဲဒီ မြေဝသုန် ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း မုန်းပြီး
 မုန်းရင်းပင်။ နန္ဒာ့ကို သေစေတယ်လို့ တစ်ယူသန် ယူဆ
 တာအပြင် သူကျတော့ သူ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်
 ကိုယ့်ချစ်သူကတော့ သူက သေစေလိုက်လို့ လောကမှာ
 မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း တွေးလေ အခဲမကျေလေ။

“မင်း ဒီလိုမနက်ပိုင်းတော့ အားလပ်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအချိန်ရော အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလား”

မင်းနရိုက ခွဲမေးတာပင်။

“ဘယ်မှာလဲဟင် အလုပ်၊ ရှင်ပေးမလို့လား”

ကကြီးခပ်သွက်သွက် ပြန်မေးလိုက်တာကြောင့် သူ
 အာစေးထည့်သလိုကြီးတောင် ဘာမှ မပြောနိုင် မဆိုနိုင်
 ကြောင်အသွားသည်။

“လုပ်ခကောင်းကောင်းလေး အတော်အသင့် ရမယ်ဆိုရင်
 ဒီမနက်ပိုင်းလည်း ကျွန်မ လုပ်ချင်သေးတာ၊ အလုပ်မှ
 မရှိဘဲနဲ့၊ ဆေးရုံလာဖို့က ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဝသုန် ညီအစ်ကို
 ဝမ်းကွဲလေးတွေရှိတာ သူတို့ကိုပဲ လာခိုင်းပြီး ကျွန်မက
 စနေ တနင်္ဂနွေမှဖြစ်ဖြစ် လာမှာပေါ့၊ ရတာပဲ၊ သူ့ကို
 ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ အချိန်ကျရင် ငွေက အတော်ကုန်ကျဦးမှာ
 ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပိုစုနိုင်စုနိုင် အကျိုးရှိတာပဲ”

“မင်းက ဘာတတ်လဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ တော်သလဲ”

“ကျွန်မလေ ဘာတတ်တယ် ဘာတော်တယ်လို့ မယ်မယ်
 ရရ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရအောင်
 ကြိုးစားလုပ်မှာပဲ၊ ကျွန်မက ဘယ်နေရာမဆို သုံးလို့ရမဲ့
 သူမျိုးပါ”

မင်းနရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပိုက်ဆံခဲ
ရှင်းလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... သွားစို့”

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကာ ပလတ်
ဖောင်းပေါ်အဆင်း ရုတ်တရက် စကိတ်ဘုတ်ပြား စီးလာခဲ့
နိုင်ငံခြားသား ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် သူတို့နှစ်ဦးရဲ့
တည့်တည့် ကွေ့ဆင်းလာရာ မင်းနရီက ကကြီး လက်တစ်ဖက်
ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ရှေ့ကို တွန်းပုတ်ဖယ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကကြီးရဲ့ လက်ထဲက ဆေးပုလင်း
အထုပ်လေးဟာ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို လွင့်ခနဲ အကျ၊ စကိတ်
ဘုတ်ပြားရဲ့ ဘီးတွေက ဆေးဘူးပြားလေးကို ကျကျနန ဒက်စီ
နင်းကြိတ်သွား။ ကောင်ကလေးက သူ ဘာကိုနင်းကြိတ်
ကြိတ်မှန်းတောင်မသိ၊ အနည်းငယ် ကိုးရိုးကားရား အခြေဖွဲ့
သွားပြီးနောက် ဆက်စီးသွားပါတော့သည်။

“ဟင် ... ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ထိုးဆေးပုလင်း
လေးတွေ ကွဲကုန်ပြီ”

ကကြီးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ် ဆောင့်ကြောင့်
လိုက်ပြီး သူ့အထုပ်ထဲက ဆေးရည် အစိုအရွဲ ဖန်ကွဲအစအန
ကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ နှမြောတသခြင်းကြီးစွာ ကိုင်ကြည့်
ကာ ကလေးတစ်ယောက်နယ် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်ပါသည်။

“သွားပြီ ... သွားပြီ ... ကုန်ပါပြီ”

“ဟိတ် ...၊ လမ်းမကြီးမှာ ငိုစရာလား၊ ကျွတ် ... ပြဿနာ
ပဲ”

ကကြီးပုံစံဟာ မင်းနရီ အတွက်တော့ ရှက်စရာ။
လမ်းမမှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ကာ အော်ကျယ် အော်ကျယ်
ပြောဆိုပြီး ငိုယိုနေတာ။ ဒီပလက်ဖောင်းမှာ လူရှင်းပေမဲ့ ဖြတ်
သွား ဖြစ်လာကားတွေက ခေါင်းထွက်ကြည့်သွားကြသည်။

“ဟိတ် ... ထ၊စမ်းကွာ၊ ရှက်စရာကြီး၊ မင်း မရှက်ဘူး
လား”

ကကြီးသည် ရုတ်တရက် နီရဲခက်ထန်သော မျက်နှာ
နှင့် ဒေါသတကြီး ဝုန်းခနဲ ထ၊ရပ်လိုက်ကာ ...

“မရှက်ဘူး၊ လုံးဝမရှက်ဘူး၊ ကိုယ်နှမြောလို့ ကိုယ်ငိုတာ၊
ရှင်ကြောင့်၊ ရှင် ... ရှင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား
ဦးမင်းနရီ ... ဟင်”

“ဘာ”

“ရှင် ဝသန့်အတွက် ဆေးတွေကို တမင်တကာ စိတ်ယုတ်
မာနဲ့ ဖျက်ဆီးတာ”

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဟိုချာတိတ်လေး
ရဲ့ စကိတ်ဘုတ်နဲ့ မင်းနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုက်တော့
မှာမို့လို့ မင်း ကိုးရိုးကားရား လုပ်နေလို့ ငါဆွဲဖယ်ပေး
လိုက်တာ ... ဒါပဲ”

“ရှင် ကျွန်မ ဆေးထုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လှက်ကိုမှ ဆွဲခါးခါး လိုက်တာ”

“ဟေ့ ... မင်းကို စေတနာနဲ့ ဆွဲဖယ်တာကွ။ မင်းက လိမ်ကကျစ်မျိုး တွေးတောင် မတွေးမိဘူး။ ငါကဘာ ဖြစ်လို့ ဆေးကို ဖျက်ဆီးရမှာလဲ။ ငါဆွဲဖယ်ရင် မင်းက စက်တတ်ပြားနဲ့ ဝင်တိုးပြီး မင်းပါ ချော်လဲရင် မပုလင်းရော မင်းတစ်ကိုယ်လုံးရော ကွဲပြီမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် တမင်လုပ်တာ ... ရှင်”

ကကြီးသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှာပင် မင်းနဲ့ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက် တဖုန်းဖုန်းထုလိုက် ငိုလိုက် လုပ်တော့ရာ မင်းနဲ့မှာ ဒေါသတကြီး မျက်နှာတွေပါ နီမြန်းထားသည်။

“တောက် ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင် တမင်လုပ်တာ၊ ရှင် ယူယုတ်မာ၊ ရှင် လျော်အခုလျော်ပေး”

မင်းနဲ့ရီသည် ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ကာ ကကြီး ဒေါသတကြီး ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူလည်း တစ်ဖက်မှပတ်ကာ ခပ်မြန်မြန် ဝင်သည်။ စက်နှိုး၍ ဖူးမောင်းထွက်လျှင် ကကြီးက မင်းနဲ့ရီကို ဆက်လက်ထုနှက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေတော့ရင်း ...

“ရှင် မုန့်ဆိုင်ထဲကို ကျွန်မ ဆေးပုလင်း ယူခဲ့တာကတည်းက သည်းလိုဆိုပြီး အမြင်ကတ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာဆိုပြီး ရှင် တမင်တကာ လုပ်ပစ်တာပါ။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ရှင်က ဝသုန်ကိုလည်း သေစေချင်တာလေ။ မသေလို့ ရှင်မှာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတာ ...

ဝသုန်သေမှ ရှင် စိတ်ကျေနပ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ဝသုန် သေအောင် ဝသုန်အတွက်ဆေးကို ရှင် ဖျက်ဆီးတာပဲနေမှာပေါ့”

“ဟား ... တော်စမ်း၊ မင်းရဲ့ အရူးချေးပန်း စကားတွေ၊ ကလေးကလားတွေ၊ တောက် ...၊ ငါ့အသားကိုလည်း ထပ်မထိနဲ့တော့နော်၊ မင်း ခုချက်ချင်းရပ်လိုက်၊ ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ထား၊ တစ်ခုခု ထုပ်လုပ်ရင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ကကြီးက ထုရိုက်တာကို ရပ်လိုက်သော်လည်း ငိုပြီးပဲ ...

“ရှင် ဝသုန်ဆေးတွေကို ...”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ပြောနေတယ်မှလား၊ မင်းဆေးကို ငါ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်၊ လျော်ပေးမယ်၊ နားလည်လား”

ဤစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကကြီးရဲ့ ရန်တွေတွေ လှုပ်ရှားမှုတွေ အကုန်ရပ်တန့်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝဲမှောက်ချပြီး ခပ်တိုးတိုးနှင့် တအစ်အစ် တရွိုက်ရွိုက်သာ ငိုတော့သည်။

“ငါ့မှာ အပြစ်ရှိလို့ ဝယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းထား။ မင်းအတွက် ပြန်မဝယ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ စေတနာနဲ့ ကူညီပြီး ဝယ်ပေးမှာ၊ မင်းရဲ့ အကောင်လည်း မုန်းတယ် မှန်တယ်၊ ခွင့်မလွှတ်ဘူး မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို တမင်တကာ ပျက်လိုပျက်ဆီးမလုပ်ဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထားစမ်း။ ငါ အောက်တန်းတုကောင် မဟုတ်ဘူး ...

လူတစ်ယောက်ကို မုန်းရင် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်တာက လိမ်ကကျစ်နဲ့တော့ သူ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်အောင် တော့ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ စွပ်စွဲစော်ကားတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်ပစေ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို လူယုတ်မာလေး လေးနဲ့ စော်ကားစကား ထပ်ပြောရင် မင်းမလွယ်နဲ့

မင်းနရီက “မေ” ဆေးဆိုင်ကိုပြန်ကာ ထိုးနှောကြီးတစ်ဘူး(၁၀-လုံး)ကို ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကားထဲ ပြန်လာကာ ကကြီးရဲ့ ပေါင်ပေါ် ဘူးကိုပစ်တင်လိုက်ပြီး ဘာကြောင့်မှ မသိ ရင်မှာနာကြင်နေသည်။ ကကြီးသည် အရွိုက်ရွိုက် အငိုနှင့် ဆေးဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း နောင်တရ အားနာသလို

“အများကြီး မလိုပါဘူး ဦးမင်းနရီ၊ ကျွန်မ မုန့်ဖိုးလေးနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ သုံးလုံးလေးပဲ ပြန်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

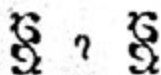
“ဝယ်ပြီးနေပြီ၊ ဘာမှ အပိုပြောမနေဘဲ ယူသွားလိုက်”

“ရှင့်ကို စော်ကားသလို ပြောမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”
မင်းနရီက ကကြီးကို အံ့ကြိတ်လျက်က လှည့်ကြည့်

“မလိုဘူး၊ တောင်းပန်မနေနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီနေ့မပြောသေးဘူးလို့ စဉ်းစားထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပြောလိုက်မယ်၊ အခု ဆေးဝယ်ပေးတာ မင်းဆီ ငါလာတာတွေဟာ မင်းကို ငါ ချစ်လို့ လာနေတာဆိုတာကို ခေါင်းထဲ မှတ်ထားလိုက်၊ မင်းကို ငါ ချစ်တယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ အေး ... ဒါပဲ”

ကကြီးသည် မျက်လုံးဝိုင်းစက်၍ တောင့်တင်းငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်က ဦးလေးကျော်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် လင်မယားနှစ်ယောက် ခုတစ်ရက် နှစ်ရက် ဆူဆူညံညံနှင့် ရန်တွေ ဖြစ်နေကြတာကို အောက်ထပ်က ကြားသိနေတဲ့ ကကြီးတို့ သားအမိလည်း စိတ်မချမ်းသာပါ။

“ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စပဲ ဖြစ်ပုံရတယ် သမီးရေ၊ သွားတော့ မမေးနေနဲ့ဦး၊ မကြားချင်ယောင်သာ ဆောင်နေပါကွယ်”
“ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် သွေးတိုးက ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်မရွေး သွေးကြောပိတ်နိုင် လေဖြတ်နိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောထားတာ။ ဦးလေးကျော်ကလည်း စကားနည်းရန်စေ လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မနက်တိုင်း ဈေးသွားဝယ်ပေးပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပို့ပေးကာ ကိုယ်တိုင်ချက်တဲ့နေ့လည်း ဝင်ချက်ပေး၊ ဦးလေးကျော်

တံတဲ့အခါလည်းချက်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ကလည်း ထူထူထောင်ထောင် နေ့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်သည်။ အစကတည်းက ချစ်ချစ် နေင် နေကြရာက ဝသုန် ခုလိုဖြစ်တဲ့နောက်မှာတော့ ကကြီးဟာ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ရဲ့ သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုကို သူတို့အိမ်ရဲ့အရေး မိသားစုတွေမှာ ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်လာခဲ့ရကာ မိသားစုဝင်ကဲ့သို့ နေနေပေပြီ။

နေ့လယ် အလုပ်မသွားမီ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဆီ ခဏတက် တံတဲ့ ကကြီးသည် အိပ်ရာပေါ် ခွေခွေကလေးရှိတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ခြင်္သေ့လျှင် ...

“ဟင် ... ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် နေမကောင်းဘူးလား”

“လူက နှမ်းနယ်တာပါပဲ သမီးရယ်၊ မူးတော့ မမူးပါဘူး၊ ဒီနေ့ သွေးမတက်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဦးလေးကျော်က မုန့်ရုံမှာ အလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီ ကာ နေ့လယ်ဆို အိမ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် တစ်ယောက်တည်းပင်။

“သမီး မနက်က သားလေးဆီ ရောက်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်တယ် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ ဝသုန်က တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့တော့ ကြည့်ရတာ လန်းဆန်းပါတယ်၊ သူ့ကို ခွဲစိတ်ရင် ဆေးရုံကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အာရုံကြော ဆေးရုံကို ပြောင်းတင်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ခွဲရမယ်တဲ့”

“ခွဲရတော့မယ်တဲ့လား”

“အဲဒါတော့ အတိအကျ မသိသေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်
ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်သည် မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာတဲ့ မုတ်တူ
ကို ပုတ်ခတ်ရင်း ...

“ဒီရက်အတွင်းလည်း ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ညည်းနှိုး
နဲ့ စကားများရတယ်ကွယ်၊ သမီးတို့လည်း ကြားရင်
မှာပေါ့၊ ငွေကြေးကျပ်တည်းလာတော့ ရန်စကားတွေ
လာတာ ခမ္မတာပါပဲလေ၊ ပြီးတော့ ဖြစ်ရတာက
ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဘက်က အပြစ်ပါ”

ကကြီးသည် ဘာမှဖွင့်မမေးဘဲ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်
ကို ငေးငေးကလေးနှင့်သာ နားထောင်နေပါသည်။

“ဟိုးတုန်းကတည်းက စုဆောင်းမိတဲ့ ပိုက်ဆံလေး
ရွှေလေးလုပ်ထား လုပ်ထားနဲ့ ရွှေထည်လေးတွေ
ဘူး ရှိပါတယ်၊ လိုရင် တစ်ခုတလေ ရောင်းသုံး
နောက် ပြန်စုလိုက်နဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု တကယ့်တ
လိုပြီဆိုမှ ...”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“အတော်များများက မောင်စိုး ယူပေါင်သုံးထား
မောင်စိုး ဆိုသည်မှာ ကကြီးတို့က ဦးစိုး
သည် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် မောင်အရင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်စိုးကလည်း သူ ငွေလိုလိုက်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီက
တချို့တလေ ယူပေါင်ပြီးသုံးလိုက်၊ ငွေပြန်ပေါ်တော့ ပြန်
ရွေးပေးလိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲ သံသရာလည်နေတာ။ သူတို့လည်း
ငွေရင်းက မရှိလှတော့ ဒီလိုပဲ ရှာဖွေရင်းနှီး စားနေရတာ
သမီးလည်း အသိပဲ၊ အစ်မရဲ့ပစ္စည်း ဆိုတော့ ယူရပြောရ
အားမနာရတာကလွဲရင် သူ့ခမ္မာ ငွေပေါ်တာနဲ့ ပြန်ရွေးပြီး
အစေ့အင ပြန်ပေးနေကျပါကွယ် ...

ဒါတွေလည်း သမီးဦးလေး သိတဲ့အကြိမ်သိ၊ မသိ
တဲ့အကြိမ်လည်း မသိပေါ့လေ၊ အမြဲ အစေ့အင ပြန်ရွေး
ပေးနေကျပါဆိုတာ ယုံကော ယုံရဲ့လား မသိပါဘူး၊ ခုလို
ငွေလိုနေချိန် ဒေါ်ဒေါ်မှာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိတော့
သူလည်း စိတ်တိုတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဟိုးတလောက
လက်ကောက်ကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ် ပေါင်မနေဘဲ သမီးကို
အပြတ်ရောင်းခိုင်းလိုက်တော့တာ ...

ဒီကြားထဲလည်း သမီးအမေကို အဖော်ခေါ်ပြီး ဟို
တစ်ရက် နေ့လယ်က ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလေး ငါးမတ်သား
လောက် တစ်ကုံးဟာ နီးရာမှာပဲ သွားရောင်းလိုက်တော့
တယ်၊ ဒါလေး သုံးနေရတာ၊ ကုန်ရင် ရောင်းပစ်စရာ
တောင် ပစ္စည်းမရှိတော့ဘူး၊ မောင်စိုးကလည်း ပြန်ရွေးမ
ပေးနိုင်သေးဘူး၊ ငွေမလည်သေးဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာတော့
သမီးဦးလေး စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်တာ ခံနေရတာပေါ့ကွယ်။

ကိုယ်လိုတဲ့အချိန် ကိုယ့်မောင်ဆီက ပြန်မရနိုင်တော့ ဆီ မျက်နှာငယ်ရတာပေါ့။ မောင်စိုးလည်း ဒါကိုသိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ ...

သူလည်း အပူအပြင်းတော့ ကြီးစားနေတာပဲ။ အလေး ... ဒါတွေ ပြောနေရတာ သမီးလည်း စိတ်ဆင်ပါ့မယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ပြောချင်တာကကွယ်၊ ဝသုန်နဲ့ စိတ်ဖို့များ နီးပြီဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ဒီအိမ်ဂရုန်ပေါင်ချင်တယ်။ သမီးမှာ အသိအကျွမ်း ရှိမလား၊ မရှိမလည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းထဲ မေးမြန်းပြီး အိမ်ဆင်ခံတဲ့သူများ ခုံစမ်းကြည့်ပါဦး သမီးရယ်”

ကကြီးသည် စိတ်ထိခိုက်ရခြင်းကြောင့် မျက်နှာတွေ လည်လာသည်။ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ထက် ဆင်းရဲသူကြီး၍ တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဘာမှ အကူအပံ့ မပြုနိုင်။

“ငွေအရေးတကြီး လိုပြီဆိုရင်တော့ လောလောဆဆ ဒါပဲ ပေါင်နှံစရာ ရှိတယ်။ ဝသုန် အတွက် အိမ်ပါဆင်သွားသွား ပြန်မကောင်း ကောင်းလာအောင်တော့ ကုသမှု မဟုတ်လား သမီးရယ်။ အရေးကြီးတာက အပေါင်ခုံနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ။ ပေါင်ရင်လည်း ကိုယ်တွေ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမပေးရတဲ့ နေခွင့်ရမှ ပြစ်မှာ သမီး၊ အဲဒါလေး တစ်ဆင့် ကူညီခုံစမ်းပေးပါဦး သမီးရယ်။ နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

ကကြီးက အသံကလေးတုန်တုန်နှင့် အဖြေပေးလိုက်ရပါသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ပါ” ဆိုတာထက် ဘာများရော ပိုပြောစရာ ရှိလို့လဲ။ လောကွတ်ကလေးမျှတောင် အပိုလုပ်ပြီး ပြောအားမရှိ။ ကိုယ့်မှာကလည်း စေတနာ မေတ္တာကလွဲရင် လက်ချည်းဗလား။

“ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် သွားတဲ့သူ မဟုတ်တော့ အဲလို အသိအကျွမ်း ဗဟုသုတက မရှိ”

တကယ်တော့ ကကြီးလည်း ဗဟုသုတတော့ မရှိလှပါ။ ကိုယ့်မှာ ငွေထုတ်ချေးနိုင်မယ် ထင်ရတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးအသိရယ်လို့ အလုပ်ရှင်သာ ရှိတာ။ ကမ္ဘာ့သိကျွမ်းသမျှ သဲမှာ လူချမ်းသာရယ်လို့လည်း မပါပါ။

“ညည်းဦးလေးကတော့ ဘာပြောဦးမယ် မသိဘူး၊ ဘာပဲ ပြောပြောပါ။ နောက်ဆုံး တခြားကမှ ငွေရစရာမရှိရင် ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပါပဲ။ သူလည်း သူ့သားအတွက်တော့ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်စိုးကိုသာ ဒေါ်တွေ ပွဲပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကို ဖိပြောနေတော့တာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမီး ခုံစမ်းကြည့်ဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

“အေး ... အေး ... ကဲ သမီး အလုပ်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ သွားတော့၊ ဪ ... ဟိုတစ်နေ့က ဝသုန်အတွက် ဆေးတွေ သမီး စိုက်ဝယ်ထားတာတွေ ရှိသေးတယ်မို့လား၊ ဘယ်လောက်ဖိုးတွေ ရှိနေလဲ၊ ပြန်ယူပါ သမီး၊ ဆေးဖိုးတွေ က နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“မယူပါဘူး ဒေါဒေါမြိုင်ရယ်၊ မယူဘူးဆိုတာ ... ဟို သမီး ပိုက်ဆံနဲ့ စိုက်ဝယ်ရတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကလဲ၊ ဆယ်ရက်စာလောက် ရှိနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တခြားတစ်ယောက် ဝယ်ပေးတာပါ”

“တခြားတစ်ယောက် !! ... ဘယ်က တခြားတစ်ယောက်လဲ၊ ဒီလောက်ငွေတွေ အများကြီးကျမှာကို၊ ဘယ်သူဝယ်ပေးတာတုန်း”

“ဟို ... ဦးမင်းနရီ ဆိုတာ၊ သူက ဝသုန်နဲ့ တိုက်တဲ့ကားက ဆုံးသွားတဲ့ ဆရာဝန်မလေးနဲ့ ဈေပင်ထားတဲ့ ချစ်သူပါ”

“ဪ ... ဖြစ်တုန်းက ဒေါသတွေကြီးပြီး ပေါက်ကွဲနေတာ မဟုတ်လား၊ အမှုလုပ်မယ် ဘာမယ် လုပ်သေးတယ်ဆို၊ အတော်ခွင့်မလွတ်နိုင်တာ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“သူက စိတ်ဆိုးတာလည်း ဆိုးတာပဲ ဒေါဒေါမြိုင်၊ ခုထိလည်း တစ်ခါတလေ မာရေကျောရေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတော့ သမီးက ဝသုန်ဖို့ ထိုးဆေးသုံးလုံး ဝယ်လာတာ၊ အဲဒါ သူနဲ့ စိုက်မိပြီး ဆေးပုလင်းတွေ ကျကျသွားတယ်”

“ဪ ...”

“သမီး အော်ငိုပြီး သူ့ကို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လုပ်လိုက်တော့ သူလည်း စိတ်ပဲ ထပ်တိုသွားတာလား၊ သနားပဲ သနားလို့လား မသိပါဘူး၊ အလျော်ဝယ်ပေးသွားတာပါ၊ သူ အလျော်ဝယ်ပေးတာက ဆယ်လုံးတောင်မှမို့ ဆယ်ရက်စာ ဖူလုံသွားတာပါ”

“ဪ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်ရက်စာ ဆေးဖိုးကူညီသွားတဲ့သဘောပဲ ဆိုတော့ ဒီလူလည်း ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေလေ၊ သူ့ဟာသူ စိတ်ပဲဆိုးဆိုး သနားပဲသနားသနား ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံလိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါဒေါမြိုင်”
ကကြီးသည် ပြန်တွေးမိကာ ပန်းလေးကျုံးပြီး ရင်ဆွဲတောင် တုန်လာပါသည်။ အဲဒီလူရဲ့ ဒေါသထွက်တဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ ကြောက်ဖို့ တကယ်ကောင်းပါသည်။ အဲကြီးကြိတ်ပြီး ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာများ လိပ်ပြာလွင့်သွားမလား ဟု စင်မိသည်။ ကိုယ်ကလည်း ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူမို့ ဆေးတွေ ကျကျတင်တင်ကို အတော်နှမြောစိတ်တိုကာ ရန်တွေလုပ်လိုက်မိတာတွေဟာ

ခုပြန်တွေးတော့ ခုပြန်ကြောက်ကာ အားလည်း စင်မိသည်။ သူ့ရဲ့ ကြော့မော့သန့်ပြန်လှတဲ့ ဟန်ပန်ဂုဏ်သရေကို မြင်ရင် အောင်ကို ကကြီးက ထုနှက်ရိုက်ပုတ်ခဲ့မိတာ။ သူ ရှက်

ရှက်နဲ့ ကကြီးကို ကားပေါ်ပိတ်တွန်းထည့်လိုက်တာလည်း တောင် နည်းနည်းဆောင့်မိပါသေးသည်။ သူလို သူငွေကြေး အလျော်တောင်းမိတော့ သုံးပုလင်းကို ဆယ်ပုလင်းလျော်တော့တာလေ။ မရှိတဲ့သူအတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာ ပွတာလေ။

အဲ ...။ အဲဒီနေ့က သူပြောသွားခဲ့တဲ့ နောက်ခံကားကကော ဘာသဘောလဲ။ ကကြီး နားထဲ ချပဲ့ ပြန်ပြော ယောင်လာသည်။ “မင်းကို ငါ ချစ်လို့ လာနေတာ ဆိုတာ ခေါင်းထဲ မှတ်ထားလိုက်” တဲ့။ “မင်းကို ငါချစ်တယ်၊ ဟုတ်နော်၊ အေး ... ဒါပဲ” တဲ့။ ဘယ်လိုများ အဖြီးအမောက် မထင်လိုက်တဲ့ စကားလည်းလို့။ သူ ဘာတွေ လျှောက်ပြောသွားပါလိမ့်။

သူ့ချစ်သူကဖြင့် သေတာ တစ်လတောင် မပြည့်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့က ထပ်ချစ်မိစရာလား။ တမင်တကာ မုန်းမုန်းနဲ့ အရွဲ့ထဲ ပြောသွားတာများလား။ ဘာမှန်းကို မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။ ကြားကြားချင်းမှာတော့ ကကြီးဟာ အသက်ရှူတောင် ရပ်သွားသလား ထင်ရသည်။ သူ့ကလည်း သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူ ရှက်ရှက်နဲ့ စိတ်တွေ ပိုတိုကာ ဆေးရုံရှေ့ ကားရပ်ပြီး ‘ဆင်း’ ဟစ်လုံးတည်းနဲ့ နှင်ချတော့တာ။

ကကြီးလည်း မြန်မြန်ဆမ်းပြီး မြန်မြန်ပြေးထွက်ခဲ့တာပင်။ နောက်ကြောင်းကို လှည့်မကြည့်။ အမှန်တော့ သူ့

အကဲခတ်ချင်သေးသား။ သူ ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ ဆိုတာ မသိလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ ဝသူနဲ့ကို မုန်းတီးနေတာကလွဲလို့ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရမည့်သူပါ။ အစစအရာရာ အဆင့်အတန်းလည်း မြင့်လှသည်။ လူကြီးလူကောင်း ဆန်လှသည်။

အင်း ...။ တွေးမိမှ ကကြီးမှာ သူငွေမိတ်ဆွေရယ် ဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသားပဲ။ သူက မိတ်ဆွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ပြောရခက်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့တောင်မှ တာကြောင့်မှန်းမသိ) ပြောထားတဲ့သူပဲလေ။ အရေးကြီးရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး အားကိုးလို့ရကောင်းပါရဲ့။ သို့သော်လည်း ငါ့အဖို့ အကူအညီတောင်းရမည့် ကိစ္စဆိုလို့ (ကိုယ့်ချစ်သူ) သူနဲ့နှင့် ပတ်သက်လို့ပဲ ရှိတဲ့ဟာ။ ကူညီမယ် အားကြီးကြီး။

ထိုနေ့က ကကြီးသည် အလုပ်ကိုအသွား ကျပ်ခဲတက်သိပ်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို တိုးစီးရင်း ဟိုတစ်ရက်က တော်တဆ လိုက်စီးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဦးမင်းနရီရဲ့ ဓွေးပျံအေးမြလှတဲ့ ဘားအကောင်းစားကြီးကို ပျတ်ခနဲ အာရုံရောက်မိသားပင်။ အဲဒီခေါ် ဘာမှန်းမသိတဲ့ သက်ပြင်းလေးကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တတ်ထုတ်မိရသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မုန့်ရုံကို ရောက်လာတဲ့ ကကြီးသည် သူ့အနား ပြုအံ့လာတဲ့ မုန့်ထုပ်သမတို့ကြောင့် အလန့်တကြား များပင် ဖြစ်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ကကြီး ... ကကြီး ... နင့်ဖို့ ပုံးကြီးတစ်ပုံး ရောင်းနေတယ်”

“ဘာပုံးကြီးလဲ၊ အမှိုက်ပုံးကြီးလား၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထိ အစ်မမြင့်ရယ်”

“ဘာအမှိုက်ပုံးကြီးလဲ၊ ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒါစေ့ဘာပုံးကြီးမှန်းတော့ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု”

“တစ်ခုခုဆိုတာတော့ ရှင် ပြောမှလား ဒေါ်မြင့်ရဲ့”

“ငါ ဆိုလိုတာက အထဲမှာ အဆန်းတကြယ် တစ်ခုခု ကြည့်ရမယ်လို့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စိတ်ထက်သန်စွာ ပြောကြားပြီးနေကြတာကို ကကြီးက သိပ်တောင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ အရေးကိစ္စကိုပဲ ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည်။ အိပ်ပေါင်ခံမည့် ငွေရှင်သူဌေးကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်းတွေကြားကတစ်ဆင့် စုံစမ်းရာ လက်ခံမည့်သူတော့ နှစ်ဦးထော့

ပါရဲ့။ နှစ်ဦးလုံးက အိမ်ပေါ်မှာ လူနေခွင့်မပြုနိုင်ဘဲ ဆင်းပေးရမည်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို ကိုင်ထားကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ လင်မယားက ဆင်းပေးနိုင်သည်။ အမျိုးတွေအိမ် ခေတ္တခဏ ဟိုဘက်နေမည်ထားဦး။ အောက်ထပ်က အိမ်ငှားနှစ်ခန်းဖြစ်တဲ့ ကကြီးတို့ရယ်၊ ဟိုဘက်က ဒေါ်သန်းသန်းဘို့ရယ်က ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ကကြီးကလည်းပဲ ချစ်သူဆေးကုနိုင်ရေး ယောက္ခမကို မျက်နှာလုပ်ကာ ခဏဖယ်ပေးပြီး အမေညီမအိမ် စသဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ရွှေ့နေမည်ထား။ အမေကကော သဘောတူမလား။

ကိုယ် အိမ်ငှားတုန်းက စပေါ်ပေးထားရတာ။ ဒီစပေါ်ပြန်မပေးဘဲ ဟိုဘက်က ဒေါ်သန်းသန်းကရော ဖယ်ပေးမလား။ ဘယ်ဖယ်ပေးပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ပေါင်ရငွေတချို့က ဝသုန်စရိတ် သုံးပစ်လိုက်ရမှာ။ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ပင် ဘယ်တော့မှ ဒီအိမ်ကို ပြန်ရွှေးနိုင်မှာလဲ မသိတဲ့ဟာ။ ဖြစ်နိုင်ဖို့များတာကတော့ မရွှေးနိုင်တဲ့အဆုံး အိမ်ကိုရောင်း၊ အပေါင်ငွေနဲ့ ထေလိုက်ရင် ထပ်ထွက်လာမဲ့ ငွေပိုနဲ့ တခြားမှာ ပြန်ဝယ်။ ဒါပဲ ဖြစ်နိုင်ဖို့များနေပါသည်။

အဲဒီ အခြေအနေအထိ ဒေါ်သန်းသန်းလည်း စပေါ်မရဘဲ မဆင်းနိုင်။ ကကြီးရဲ့ အမေသည်ပင် (ပြေလည်စေချင်တဲ့ စေတနာရှိတယ်ထား) စပေါ်ငွေ ပြန်မရဘဲ ဆင်းပေး ဖယ်ပေးဖို့

တော့ ကြံစည်ရဲမည် မထင်။ ကိုယ့်ချင်း ဘယ်လိုပင်ခင်ခင် ဘယ်လို ပတ်သက် ပတ်သက် အခြေအနေကြီးက မဘင်မကျ ဖြစ်နေတဲ့ဟာ။

ငွေက လိုတော့မည်။ ပေါင်ဖို့က မဖြစ်နိုင်သေး သူတို့ အပြောအရ အိမ်ပေါင်ခံသူတို့ဟာ လူကို ဖယ်ခိုင်းမှာ သေချာတယ်တဲ့။ လူသိလူရင်းမှ မဟုတ်တာတဲ့။ ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြပါ့မလဲ။

ဝသုန်အတွက် အခြေအနေတစ်ခုက အဆင်ပြေသည် မှာ နောက်လထဲတွင် စင်ကာပူနိုင်ငံမှ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် အာရုံကြော ခွဲစိတ်ပညာရှင်တချို့ မြန်မာပြည်သို့ ဆေးပညာပူးပေါင်း ပလုယ်ရေး အစီအစဉ်တစ်ခုအဖြစ် ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်ရာ ဝသုန် ကို ထိုအစီအစဉ်၌ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူမည်သူစာရင်းထဲ စာရင်း သွင်းထားပါသည်။

နာမည်ကျော် ပညာရှင် ဆရာဝန်ကြီးတွေ လာခွဲစိတ် ပေးမည့် အချိန်နှင့် အချိန်ကိုက် အခွဲခံခွင့်ရတာဟာ အခွင့်အရေး ကောင်းပဲပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က ကုန်ကျစရိတ်ကတော့ ခန့်မှန်းဖြေ ငါးသိန်းမှ ဆယ်သိန်းကြားလောက်တော့ ရှိမှာလို့ မှန်းဆရပါသည်။ အပြင်မှာ ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ခွဲစိတ်ကုသရမည်ဆိုလျှင် ဝသုန် ဝေဒနာမျိုးက အထွေထွေအဝဝ အနည်းဆုံး သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် တော့ ကုန်ကျမှာ ဟု ဆရာမတွေက ပြောကြသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ကိုယ် ကုန်ကျရမည့်ငွေကို ပေး ကုန်အောင် ကိုယ် ရှာဖွေထားရမှာ။ ခုထိ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ ခဲ့ရုံရာ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဟာ အိမ်ရောင်းမည်လို့ပင် ကြေညာလေသ ထားပါ၏။ ပေါင်လို့ရမတဲ့အဆုံး ရောင်းပစ်ရ ပစ်ရ။ ရောင်း တွက်စွဲက လွယ်လွယ်သွက်သွက် မဟုတ်၍ စောစောစီးစီး မြန်ဆုံး ကြေညာထားပစ်လိုက်တာပင်။

ဤကိစ္စတွေက ကကြီးကိုပါ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရိုက် ခတ်နေကြ၍ ကကြီးလည်း တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာ။ ဆေးရုံ ဆက်ပြန်တော့လည်း မလှုပ်မယှက် မျက်စိကလေးသာ ရွေ့နေ ခဲ့ ဝသုန်ကို ကြည့်ပြီး တိတ်တိတ်မျက်ရည်ခိုးကျရ။ အိမ်မှာကျ ပြန်တော့လည်း ငွေကြေးခက်ခဲနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်နှင့် ဦးလေး ဆွဲတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေ ညည်းညူမှုတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ခက်ရည်ကျရ။

ဝသုန်ကို အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော်လည်း ကိုယ့် အဝအခြေအနေကလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေလေ။ ခင်နိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူ အသက်ရှင် ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေညှိစိုက်ထုတ် ကုန်ကျခံပေးဖို့ ငွေကြေးများစွာ ချမ်းသာတဲ့သူ စစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ချင်လှသည်။

“ဟဲ့ ... ဒီမှာဟဲ့၊ ပုံးကြီး”

ကကြီးတို့နဲ့အတူ မုန့်ထုပ်ပိုးကြတဲ့ ဌာနက မုန့် ထုပ်သမတို့ဟာ အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးဘဲ သူတို့ စိတ်ဝင်စားရာကို

အာရုံရောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က ရိုးရိုးစက္ကူကတ်ထုတ်
ညှိတိုတိုတစ်လုံးကို သယ်လာပါသည်။ အလျား အနံ အထူ
တစ်တောင်ပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ပုံးက ကတ်ထုတ်ရောင် နီနီ
ပဲဖြစ်ပေမဲ့ ဖဲကြိုးအဝါရောင်ကြီးဖြင့် ကြက်ခြေခတ် ပတ်စည်း
ထား၍ သာမန်ပုံးတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေကြ
တာပင်။

“ရုံးခန်းကို လာပေးသွားတာတဲ့ ကကြီးရဲ့”

“ဘယ်သူ လာပေးတာလဲ”

“ငါတို့လည်း ဘယ်သိမလဲ၊ မနက်ကတည်းက ပေးသွား
တာတဲ့၊ ရုံးခန်းက ကိုလှဦးက အစ်ကိုလေးကို သွားပေးအေး
အစ်ကိုလေးက ဒီကတ်ပြားကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ကကြီးမှာအညံ့
တပ်ထားတယ်၊ ထုပ်ပိုးရုံကို သွားဖို့လိုက်ပြောလို့ ကိုလှဦး
လာဖို့တာ”

ကကြီးက ထိပ်မှာ စုချည်ထားတဲ့ ဖဲကြိုးဖွင့်ခဲ
မှာ တွဲရက်ရှိနေသော ကတ်ပြားကို တအံ့တဩ ဖွင့်ကြည့်လို့
ပါသည်။

“သို့”

မကကြီး

မုန့်ထုပ်ပိုးဌာန၊

(.....) မုန့်စက်ရုံ ...”

နာမည်နဲ့ အလုပ်လိပ်စာသာ ရေးထားတဲ့ ကတ်ပြား
မှာ ပေးဖို့သူအမည်လည်း မပါ။ ကကြီးသည် ပုံးကို စိုက်ကြည့်
ပြီး ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်ကဟာလဲ မသိပါဘူး”

ဒီပုံးကြီးအကြောင်း စဉ်းစားနေစဉ် အချိန်မပုပ်ရ
အောင် မုန့်ထုပ်ရာမှာ ဝတ်ဆင်ရမြဲ ဆံပင်တွေ ပေါင်းထုပ်ထား
တဲ့ ဦးထုပ်ဖြူ၊ ရင်ရှေ့မှာ ဖုံးကာစည်းနှောင်ပြီး ဝတ်ရတဲ့
အပဋ္ဌန်အဖြူတို့ကို ဝတ်နေတာမို့ ...

“ဟဲ့ ... နင့် ကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့၊ ပုံးကြီးဖွင့်ကြည့်
ဦးလေဟဲ့”

“ဟာ ... အစ်မမြင့်ကလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိ ဘာတွေ
မှန်းမသိ”

“မသိလို့ ဖွင့်ကြည့်ခိုင်းတာပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်သူပေးတာလဲလည်း မသိဘူး၊ ကျွန်မမှာ အဲသလို
ပေးမဲ့သူမှ မရှိတာ၊ အထဲမှာ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေဆိုရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကဆိုတာ နင်က ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အိုး ... ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာတို့၊ နောက် ဟိုဒင်း ...
တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ပြီး အဖို့က်ထုပ်တွေ
ထည့်ပေးရင်ကော”

“ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာတွေ နင့်ဆီပို့လို့ ဘာအကျိုး ရှိမှာမို့ ဘယ်သူက ပို့မှာလဲ ပြော။ နောက်ပြောင်ပြီး အမှိုက်စုတ်တွေ ထည့်ထားရင်လည်း လွင့်ပစ်လိုက်ရုံပဲ။ အခုမဖွင့် တော်ကြာ ဖွင့်ရမဲ့ဟာ။ ဖွင့်သာဖွင့်စမ်းပါအေး။ ငါ ထင်တော့ နင့်ကို ပိုးပန်းတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက် လက်ဆောင်လာပေးသလားလို့ပါဟယ်။ ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ။ ဟို ... အစ်ကိုလေး သူငယ်ချင်း ပိန်ရှည်ရှည်လူဟာလေး သူများ တစ်ခုခု လာပေးသလားလို့ ငါက ထင်နေတာ”

“အာ ... အစ်မမြင့်ကလည်း၊ သူ ပေးတာဆိုရင်လည်း ဘာလို့ ယူရမှာလဲ”

“ဪ ... လျှာရှည်လိုက်တာ ကကြီးရယ်။ ယူချင်ယူ မယူချင်နေ၊ နင့်ဟာနင် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာတွေလဲ ဆိုတာ သာ အားလုံး သိချင်နေကြတာ၊ ကဲ ... ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ”

ကကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ပုံးကြီးကို မဖြစ်မနေ ဖွင့်ရပါတော့သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အင်မတန် အံ့ဩထူးဆန်းပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာပါပဲ။ ဖဲကြီးတို့ကို မထိရ မနာရအောင် ဂရုတစိုက်ဖြုတ်ပြီးသော် ပုံးအပေါ်က ခေါက်ပုံးတွေ ဆုံရာကို တိပ်ပိနှင့် ကပ်ထားတာမို့ ဓားယူပြီး ဂရုတစိုက် ခွဲချ သေးသည်။

ထို့နောက် ပုံးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ...

“ဟင် ...”
 “ဟယ် ...”
 “ဟာ့ ...”

အာမေဍိတ်သံမျိုးစုံနှင့် တစ်ယောက်စီရဲ့ လက်သို့ အဖျပ်ဖျပ် ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းတို့ကို ကကြီးမှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့်သာ ငေးမောနေမိရသည်။

“အမလေး ... လှလိုက်တာ။ အသားလေးက ရွှေအိနေတာ”
 “ဟောဒီ ဖိနပ်ကမှ ရှယ်မှရှယ်၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး တော်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကြေမွကုန်မယ်၊ ကျိုးပဲ့ကုန်မယ်၊ ဘာဖြစ် လို့ ညည်းတို့ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲကိုင်နေကြတာလဲ၊ လက်တွေကော သန့်ရဲ့လား၊ ချေးတွေ ပေကုန်ဦးမယ်၊ ပြန်ထည့်ကြ ... ပြန်ထည့်ကြ”

ဒေါ်မြင့်က ကကြီးကိုယ့်စား ကြီးအော်ကာ တစ် ယောက်ချင်းစီထံမှ ကမန်းကတန်း ပြန်သိမ်းယူသည်။ စီးကွင့်စ် ကွေ ထူလပျစ်နီးပါး ထိုးထားသော တွဲအိကျနေတဲ့ ပိုးသားအနက် နောင် အင်္ကျီလေးကတစ်ထည်။ ခြေသလုံးဘေးနှစ်ဖက်ကို ဒူးနား ရောက်ရောက်အထိ ခွဲထားတဲ့ ထူအိအိ လေးတွဲတွဲ အနက်ရောင် ကတံရှည်ကတစ်ထည်။

ပြောင်လက်တဲ့ စိန်ပွင့်အကြီးကြီးတစ်ပွင့်ပါတဲ့ ဒေါက် ခွဲမြင်မြင်နှင့် ဖိနပ်အဖြူရောင် လှလှလေးကတစ်ရုံ။ ပုတီးစေ

လေးတွေပါတဲ့ လှပသော ပိုက်ဆံအိတ်ဖြူဖြူ ပြားပြားရှည်ရှည်
လေးကတစ်ခု။

ဒေါ်မြင့်က အားလုံးကို ပြန်သိမ်းအုပ်ကာ ငုံ့
ပြန်ယူထည့်နေတဲ့အထိ ကကြီးသည် အဟောင်းသားပါးစင်စင်
မပိတ်နိုင်သေး။ ဘာတွေပါလိမ့်။ သူမနှင့်လည်း မအပ်စပ်။ သူ
ကို ဒါတွေပေးမည့်သူလည်း လောကမှာ ရှိမယ်မထင်။ အစ်မ
ထင်သလို အစ်ကိုလေး သူငယ်ချင်း ပိန်ရှည်ရှည်များ ဖြစ်နေ
လား။

သူဟာ အစ်ကိုလေးထံ အကြောင်းမရှိအကြောင်း
လာလည်ကာ ထုပ်ပိုးရုံဘက် ယောင်လည်လည်လာပြီး ကကြီး
ပြီးကြည့်တတ်တာ အမှန်ဖြစ်ပြီးလျှင် လူတိုင်းလည်း သိရှိနိုင်
ကြပါသည်။

“ဟဲ့ ... ရော့၊ ငိုမနေနဲ့။”

အစ်မမြင့်က ကကြီး လက်ထံကို စာအိတ်တစ်အိတ်
လှမ်းထည့်ပေးပြန်သည်။ ပုံးအတွင်း ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဟိုးအောက်
ခြေမှာပါလာတာ။ ကကြီးက ခပ်သွက်သွက် ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်
ရပါသည်။

“ကကြီး ...”

မင်းကို စကားပြောစရာရှိတယ်။ Summit Hotel မှာ
ညစာကျွေးရင်း စကားပြောချင်တယ်။ ငါနဲ့ တွဲသွား
သူဌေးမင်းနဲ့ အိမ်ဖော်လို့ လူတွေက ထင်ကြမှာပဲ။

ပြောဖူးတဲ့ မင်းစကားကို မမေ့သေးတဲ့အတွက် မင်း
ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတစ်စုံ လက်ဆောင် ဝယ်ထည့်ပေး
လိုက်တယ်။ ဒီနပ်ကအစ မင်းနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်နေပါလိမ့်
မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ် ...

ဒီညနေ ခြောက်နာရီခွဲတိတိမှာ မင်းတို့ လမ်းထိပ်
မှာ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေမယ်။ အားလုံး အသင့်ကြိုတင်
စီစဉ်ပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် မင်း မလာလို့ မရဘူး။ သိပ်ညဉ့်
မနက်စေရပါဘူး ...

မင်းနရီ”

စာကို နှစ်ပြန်သုံးပြန်ဖတ်ရင်း ကကြီးရဲ့ လက်တွေ
ဘဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။ လက်တွေ တုန်ယင်နေတဲ့
အတွက် စာရွက်ကလေးပါ တဖျပ်ဖျပ် တုန်ခတ်နေပါသည်။
ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ သူက ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ။ သူ
ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ဒီက ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွား
စရာလား။

Summit Hotel တဲ့။ တစ်ခါမှလည်း မရောက်စဖူး။
အရိပ်တောင် မနင်းစဖူးတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အိုးနင်းခွက်
နင်းတွေဖြစ်ရင် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ ပြီးတော့ သူ
ပေးတဲ့ အင်္ကျီတွေ ဝတ်ရမှာ။ တောက်ပြောင်လှပလွန်းအားကြီး
တဲ့ ဒီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ရမှာ ရှက်လှပါဘိတော့။ တစ်လမ်းလုံး
ရတော့ ဝိုင်းကြည့်ကြတော့မှာပင်။

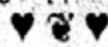
အမေကကော ဘာပြောဦးမယ် မသိ။ သွားရမယ်
 မသွားရဘူးကို ကကြီးလည်း ဝေခွဲမရ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အဆန်
 အသစ်ဖြစ်လျက် စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ရင်တွေ ခုန်လာတာတွေ
 အမှန်ပင်။ ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကို သူငွေတစ်
 က ဝတ်စုံပါ ပို့ပေးပြီး ထမင်းစားဖိတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်
 က ခေါင်းမောရင်ကော ဂုဏ်ယူချင်လောက်စဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကကြီးသည် ဖိနပ်ကလေးကို ဖုံးထဲက ထုတ်ကာ
 တစ်ဖက်ချပြီး စီးကြည့်လိုက်သည်။ အလိုလေး ... ကွက်တိတ်
 လား။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပင် ကျက်သရေနည်းနည်းပါးပါး ပိုတစ်
 လာသည့်နှယ် ခံစားရသည်။

“လှလိုက်တာ ကကြီးရယ်။ နင်တော့ ပွတာပဲ။ ဘယ်
 သူငွေလဲဟင်”

အံ့ကဲခတ်နေသော အစ်မမြင့်က တိုးတိုးကပ်
 သည်။ အားလုံးကလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။ ကကြီးသည်
 ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲ မျက်နှာလေး နီရဲနေသည်။ အစ်မမြင့်
 မေးခွန်းကိုလည်း ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်လိုက်။ မုန့်ထုပ်ဖို့ မုန့်ဇော်
 တစ်ဇာနီးနှင့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေ သွားသယ်ယူလာခဲ့
 တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် မုန့်ပဲ ကျုံးထုပ်နေလိုက်မိပါသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခွဲတဲ့။ အမလေး ... အသက်
 “မရတော့အောင်ကို ရင်တွေ တုန်မောလိုက်တာနော်။”

၆ • ၆

အဝေးက သူမ လျှောက်လာကတည်းက လှမ်းမြင်
 သည်။ မှန်တရီမှာ အနက်ရောင် မင်းသမီးလေးလို ‘လှလိုက်တာ
 နော်’ဟုသာ ကျိတ်ရေရွက်မိရသည်။ ဒီအဝတ်အစားတွေကြောင့်
 ဒီလောက် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် တက်သွားမယ် မထင်မိခဲ့။ သေချာ
 ကြည့်တော့ ကကြီးဟာ နုနုတို့ ချောပုံ လှပုံမျိုး ချောလှတာ
 မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးသော ရုပ်ဆန်းကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် စွဲမက်
 စဖွယ်ကောင်းတာမျိုးဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းတွေ မှားပြီး မျက်နှာလေးကလည်း ရှိုက်
 အားပိုနေလိုက်တာ။ ခြေလှမ်း မှားလည်းမှားချင်စရာ။ တစ်လမ်း
 လုံးနီးပါးက တအံ့တဩကြီးတွေ ထွက်ငေးကြည့်ကြတာ။ လှမ်း
 စကားပြော နှုတ်ဆက်စပ်စုလိုက်တဲ့သူမျိုးကပါသေး။ ဒီလို မမြင့်
 ဘမြင် မသဲတုကွဲ အချိန်မျိုး ဖြစ်နေတာတောင် ပြူးပြူးပြီပြီ
 ကြည့်ကြတုန်း။

ကားနား လေးငါးလှမ်းအလိုမှာတော့ ကကြီးက ခပ်သွက်သွက် ပြေးကာ နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝုန်းခဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အောင်မယ် ... အမိ၊ မင်းက နောက်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ငါကပဲ ဒရိုင်ဘာလိုလို”

“အို ... ဦးမင်းနရီရယ်၊ မြန်မြန်သာ ဖောင်းထွက်ခမ်းဝါး လူတွေ ဒီလောက်ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ရှင့်ဘေး ဝင်မထိုင်ရဲလို့ပါ။ ကဲပါ ... သွားပါ”

စိတ်ညစ်ညစ်လေး ညည်းညူနေတဲ့ ကကြီးထံ လှည့်ကြည့်နေရာမှ မင်းနရီက တည့်တည့်လှည့်ပြီး ကားထံ မြန်မြန်မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

“ရှင် ဘာမှ မသိဘဲနဲ့၊ အိမ်က ထွက်ရအောင် အမေ့ထံ ပြောရတာကတစ်မျိုး၊ အပေါ်ထပ်က ဝသုန်အမေကလည်း ကျွန်မ ဒါမျိုး ဝတ်စားထားတော့ လောကကြီး ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့ ကြက်သေသေသလို ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မ ကလည်း သွားစရာရှိလို့လို့ပဲ အလွယ်ပြောခဲ့တယ် ...

ဒီအဝတ်အစားမျိုးတွေ ကျွန်မမှာ မရှိမှန်းသိထား ဘယ်လိုတွေ ထင်မြင်တွေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ် မသိဘူး အိမ်ရှေ့ ထွက်ကတည်းက တစ်လမ်းလုံး ထွက်ပြီးထား ကို မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် အထူးအဆန်း ကြည့်နေ တော့တာ”

“ကြည့်ရအောင်ပဲ မင်းက လှနေတာကိုး”

“ဘယ်ကလာရှင်၊ ဝတ်နေမလှတဲ့ အဝတ်မျိုးနဲ့ နေရ ထိုင်ရခက်ပြီး နဂိုမှုမှန်ကို နေလို့မရတော့တာ၊ လူက မအပ်မစပ်နဲ့ လူတခြား အဝတ်တခြား ဖြစ်နေပြီပဲ ထင်ပြီး တောင့်တင်းနေမိတယ်”

“တကယ် ပြောနေတာ၊ မင်း လှနေတယ်”

“ကျွန်မ ဒါတွေ မဝတ်ခဲ့ဘဲ လာမလို့ပဲ၊ ရှင် တကူးတက ချိန်းဆိုတော့ အရေးကြီးကိစ္စ ဘာများရှိလို့လဲလို့ လာဖို့ပဲ စိတ်ကူးမိပေမဲ့ ရှင် ပေးတာတွေကိုတော့ ရှက်လို့ မဝတ်ခဲ့ချင် ဘူး၊ Hotelကျရင် တအားစုတ်ပြတ်ပြီး တခြားလူတွေနဲ့ ကွဲလွဲနေမှာ ရှက်လို့သာ ကိုယ့်ရုပ်ကွက်ထဲ အရှက်ခံပြီး အရဲစွန့်ဝတ်လာရတယ်”

“ဝတ်ရမှာပေါ့၊ ဝတ်ဖို့ ပို့ပေးတာပဲဟာ”

“ဒီဟာတွေ အားလုံး ပို့ပေးတဲ့အထိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး ရှင် ကျွန်မထံက ဘာများ တောင်းဆိုစရာရှိလို့လဲဟင်”

“ကိစ္စက ကိစ္စပါ၊ ဒီအဝတ်အစားတွေ အိတ်တွေ ဖိနပ်တွေ ပေးတာကတော့ ဘာကိစ္စနဲ့မှ မဆိုင်တဲ့ သီးသန့်လက် ဆောင်ပါ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို ဝတ် စေချင်လို့ပါ”

“ဒါမျိုးတွေ မဝတ်ရလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဦးမင်းနရီရဲ့”

“မဝတ်ရလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပေမဲ့ ဝတ်ရတော့လည်း နှစ်သက်စရာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ထမင်းတစ်ခါဖိတ်ကျွေးဖို့ ရှင်ကုန်ကျသွားမှာ မနည်းဘူးမို့လို့ အရမ်းအားနာတာလည်း ပါတာပေါ့၊ ဝတ်လာရပြန်တော့လည်း ကျွန်မကို ရှင်အထင်တွေသေးမလားလို့ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်တယ်”

“ဘာမှ တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ လှတယ်”

ကကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ မင်းနရီ ကားမောင်းတာ မြန်လှ၍ မကြာခင်ပင် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့ ရောက်လာသည်။ မြို့ထဲဘက် သိပ်မရောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီဟိုတယ်ကြီးကိုတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားပေါ်က တစ်ကြိမ် လောက်တော့ မြင်ဖူးပါသည်။

‘ဦးမင်းနရီက ထမင်းစားဖိတ်လို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အဖေကို မနည်းရှင်းပြခဲ့ရသည်။ နားမလည်လို့ မဟုတ်ဘဲ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အမေက ကကြီးနည်းတူ ပျာယာဆင်နေသည်။ ဝသုန်နဲ့ ကားချင်းတိုက်ပြီး ကွယ်လွန်တဲ့ ဆရာဝန်လေးရဲ့ ချစ်သူက သူ့သမီးကို ဘာကြောင့် နုလို တွေ့ချင် စကားပြောချင်ရပြီး ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှပတဲ့ အဝတ်တွေ အိတ်လျှာ ဖိနပ်တွေ ပို့ရတာပါလိမ့်။’

အမေသည် စိတ်ကူးတွေပင် ယဉ်ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေသည်။ သူ့သမီးကို ဂရိတ်သူဌေးက ခေးတယူ ရှိလှတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံးလည်း ရှိနေသည်။ ဒါဟာ အန္တရာယ်ပဲပေါ့။ အမေဟာ ဝသုန်ကို သားလို ချစ်ခင်အားကိုးကာ သမီးဖြစ်တဲ့ ကကြီးနှင့်လည်း လုံးဝ သဘောတူ ဘယ်ဆိုပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီး သဘောတူချင်မှာပေါ့။

ကကြီး ချိန်းတဲ့ဆီ သွားခွင့်ရဖို့ အမေထံက တကူးတက ခွင့်မတောင်းလိုက်ရဘဲ အမေကိုယ်တိုင်က သွားဖို့ကိုသဘောတူ ခိုက်ထက်သန်နေပါသည်။ သူ့သမီး ဝတ်စားဆင်ပြင် ပြီးပြန်တော့လည်း ရပ်သပ်ရှုမောဖြစ်ကာ သူ့သမီးကို ဒီပုံစံမျိုးသာ တစ်ကပ်လုံး မြင်သွားချင်သလို တငေးတမောကြီး ငိုင်နေပါသည်။

“ကဲ ... လာ”

ဟိုတယ်ထဲဝင်လျှင် ကကြီးသည် ခြေလှမ်းအမှားမရှိဘဲ ခလုတ်အတိုက်တိုက်။ မီးနီနီလေးသာ ထွန်းထားတဲ့ စားသောက်ခန်းမဟာ မှောင်တယ်မဟုတ်ပေမဲ့ လင်းလင်းချင်းချင်း ခြုံလည်းမရှိ။ ကကြီးက ရှိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်နေပေမဲ့ တကယ်တော့ သူမတို့ကို ဘယ်သူတွေကမှ အထူးတလည် ဂရုတစိုက် မြင်မိခဲ့သူ မရှိပါ။ အားလုံးဟာ သူလိုကိုယ်လို ဒီလို ပုံစံတွေသာ ခြုံ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်။

ဒါကို သိလာပြီးတဲ့နောက်မှ ကကြီး နေရထိုင်နေ
နည်းနည်းပါးပါး သက်သောင့်သက်သာ ရှိလာပါသည်။ သိပ်ပြေး
တင်းကျပ်တောင့်တင်းမနေတော့။ မင်းနရီ ဟင်းပွဲတွေ မှာနေခဲ့
မှာတော့ ကကြီးက ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်ရဲနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လည်း လူမြေရရ ခပ်မတ်မတ်လေး ထိုင်ရဲနေပြီ။

ဟင်းတွေ မှာကြားပြီးကာ အနားမှာ ဘယ်သူ
မရှိတော့လျှင် နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ထိုင်နေတာ ခဏတစ်ဖြုတ်ကြာလာလျှင် ကကြီးက လွဲထွား
မျက်ဝန်းကို မင်းနရီထံ ဖျတ်ခနဲ ပို့လွှတ်အကဲခတ်လိုက်လျှင်
မင်းနရီက သူမကို လက်ပိုက်မိုထိုင်ရင်း ခပ်တည်တည် နှစ်
ကြည့်နေတာနှင့် တိုးနေပါသည်။

“ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိတာလဲဟင်”

ကကြီးက အသံကလေး တုန်တုန်နှင့် စ၊ ပြောလိုက်
မိသည်။ မင်းနရီက ခေါင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရင်း

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား”

“မသိဘူးရှင်”

“ဒီနေ့ နန္ဒာ ဆုံးတာ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့၊ မင်းရဲ့အေး
ဆေးရုံပေါ်ရောက်တာလည်း တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲနော်၊ ကျွန်မ သတိမပြုမိဘူး
ကတော့ တစ်လပြည့်လလည်ဆိုတော့ မနန္ဒာနေခြည်
သတိရတဲ့စိတ်နဲ့ အမှတ်တရ ရှိနေတာပေါ့”

“အဲသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးမင်းနရီ”

“မင်း စိတ်မကောင်းတာ မင်းနဲ့ မြေဝသုန်အတွက်ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူ့အတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး ဦးမင်းနရီ ရှင့်အတွက်
လည်း ပါပါတယ်”

“ငါ့အတွက် !! ... အဟင်းဟင်း”

“ရှင်လည်း ရှင့်ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲလေ”

“အဲဒီအကြောင်း မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်၊ နန္ဒာနေခြည်ဟာ
ငါနဲ့ စေ့စပ်တော့မဲ့၊ လက်ထပ်တော့မဲ့ ဇနီးလောင်းမှန်တယ်၊
ငါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောကျတဲ့စိတ်နဲ့
ဘယ်သူမှ ရိုက်နှက်စိစဉ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဆုံးဖြတ်ကြတာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါတွေကြောင့် နန္ဒာ့ကို
ငါ့ချစ်သူ ... ငါ့ချစ်သူလို့ ဒီနေရာမှာ ထားပြီး သုံးနှုန်းခဲ့
ပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ နန္ဒာက ငါ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ
တန်ဖိုးထားတဲ့ ငါ လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်တယ်”

ကကြီးက မင်းနရီကို မျက်လုံးလေးပြူးကြည့်ရင်း

... ထောင်နေသည်။

“ချစ်သူဆိုတာ တကယ်တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲက ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့သူကို ခေါ်ရမှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကကြီးက ယောင်ယောင်ကန်းကန်း ခေါင်းညှိတ်သည်။ ကကြီးရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်သော ဘုမသိ ဘမသိ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မင်းနရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီနော်”

“ရှင် ...”

“အဲဒီအတွက် အဖြေတစ်ခုခု မင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား”

ကကြီးသည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာကာ ...

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မဟာ ဝသုန်ချစ်သူဆိုတာ သိရင် သားနဲ့”

“သိတယ်လေ၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အို ... ကျွန်မ ဝသုန်ကို ချစ်တာ၊ ဝသုန်ကိုလည်း သူ့ရိုရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို မချစ်ဘူးပေါ့”

ကကြီးသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ...

“ဟုတ်တယ်”

“အိုခေ ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဲဒီအချစ်ကိုစွ ခဏထားထား၊ မင်း...ငါ့ကို လက်ကော လက်ထပ်နိုင်မလား။ မချစ်နိုင်ဘူး ဝသုန်ကို ချစ်လို့ဆိုတာ ငါ သိပြီ၊ ငါ အခု ထပ်သိချင်တာက ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင်မလား”

ကကြီး မျက်လုံးလေးမှာ ဝိုင်းစက်နေသည်။ မင်းနရီကို ပြူးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

“မင်းက ပွင့်လင်းရိုးစင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါ သတ်မှတ်ယူဆထားတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုသည်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စကားပြောမယ်၊ စကားတစ်ခွန်းဟာ တန်ဆာဆင်တာ လုံးဝမပါတော့ဘူးဆိုတဲ့အခါ နားဝင်ရိုင်းရင်လည်း ရိုင်းသွားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားတဲ့ အပြောတိုက်ဆန်တဲ့ စကားမို့ နည်းနည်းပါးပါး နားဝင်ဆိုးရင် သည်းခံပြီး အဓိကကျတဲ့ အချက်ကိုပဲ ငါတို့ ဦးတည် ကြရအောင် ကကြီး”

ကကြီးက တိတ်နေသည်။

“ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေ ခဏခေါက်ထားရအောင်၊ ကိုယ်လို လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရင် မင်းဟာ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ သူဌေးကတော် ဖြစ်သွားမယ်၊ ငွေကို ထင်သလို သုံးနိုင်မယ်၊ မင်းအဖေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားနိုင်မယ်၊ ယုတ်စွ

အဆုံး မြေဝသုန်လို ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်
ရဲ့ ကုန်းကရေကိစ္စ ဆေးဝါးဝါးစ တချို့တစ်ဝက်ကိုတောင်
မင်းအနေနဲ့ ကူညီလှူဒါန်းထောက်ပံ့နိုင်ဦးမယ်”

ကကြီး မျက်နှာလေးက တဖြည်းဖြည်း နိမ့်နိမ့်
လာကာ အသက်ရှူသံလေးလည်း မြေဟောက်လေးလို တရှုရှု
ပြင်းထန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ဝန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လို့
လေသည်။

“ဟိတ် ... ရှူး ... ပြန်ထိုင်စမ်း၊ ဟိုတစ်ခါကလို ငါ့
လူလယ်ကောင် ထုလားရိုက်လား အော်လားဟစ်လား
လုပ်လာရင်တော့ ငါကလည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ပြန်လုပ်ပြီး
မင်းကို ဟိုကယ်ထဲက ထွက်သွားလို့ ပြန်အော်ထုတ်စစ်
ရမှာနော်၊ မင်းအော် ငါအော် မင်းရိုက် ငါရိုက်ပဲ”

လက်မောင်းထိပ်ကလေးတွေချင်း ထိဆက်လိုက်
ခွာလိုက်လုပ်ရင်း သွေးအေးအေးအသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် ပြောသော
မင်းနရီရဲ့ ဖျတ်နှာကို သေချာအက်ခတ်ကာ ကကြီးသည် ရုတ်
တရက် ပေါက်ကွဲချင်တဲ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လျက် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်
ချလိုက်၏။

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်း လိမ္မာလာပြီ၊ အဆင့်အတန်းလည်း
နည်းနည်းမြင့်တက်လာပြီ၊ မင်း ဘာပြောချင်ပြောချင်
ကောင်းကောင်းအေးအေး ပြောလို့ရတယ်၊ ဝူးဝါး ဝန်းဒိုင်း

လုပ်ဖို့မလိုဘူး၊ နေဦး ... ခုလည်း မပြောနဲ့ဦး၊ ခုန ငါ
ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို မင်း မျက်စိလေးမှူးပြီး အသေး
စိတ် ပြန်ကောက်စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ဖော်ကား
ဖော်ကားသဘောထား တစ်ခွန်းမှ မပါဘူးနော် ...

ငါ့လက်ထပ်ခွင့်ကို မင်း သဘောတူရင် မင်းမှာ
ရရှိနိုင်တဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေကို ငါက ပြောပြတာ၊ ကောင်း
ကျိုးတွေပေါ့၊ ဆိုးကျိုးရော မရှိဘူးလားဆိုတော့ ရှိတယ်၊
မင်း ချစ်သူနဲ့ လွဲရမယ်၊ မင်း သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်နေရာကို ရောက်သွားမယ်၊ တခြားတော့ သိပ်ဆိုးဆိုး
ဘာမှ မရှိပါဘူး”

အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတဲ့ မင်းနရီကို ကြည့်
မင်း ကကြီးရဲ့ ရုတ်တရက် ဆူပွက်သွားသော စိတ်တွေပါ
မင်းနည်းထိုင်ကျလာပါသည်။ အင်း ... တကယ်တော့ ဘာစိတ်ဆိုး
မင်းနရောကိစ္စဖို့လို့လဲ။ ကိုယ် မကျေနပ်ရင် ပြီးပြီးကလေးပဲ
ဟိတ်ဟိတ်ပါရှင်၊ ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ပြောဦးလို့ရသားပဲ။

ငြင်းဖို့ရာဟာ အလွယ်ကလေးလို့ သဘောထားမိ
သွားတဲ့အခါ ကကြီးဟာ အလွယ်တကူ ငြင်းလိုက်ဖို့ရာ တုံ့နေ
မင်းလေးသွားရပါသည်။ ဘာကိုမှ အလောသုံးဆယ်လုပ်ဖို့ မလို
ဘူး။

“သွေးအေးသွားပြီလား၊ Calm down ဖြစ်ပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ လှပသော ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်နှင့် ညိုတိုတို Juice နှစ်ခွက် ရောက်လာပါသည်။

“သောက်လိုက်ဦး၊ သစ်တော့သီးဖျော်ရည်၊ Juice သောက်စိတ်ကို အေးအေးထား၊ ငါ ပြောတာကို ခေါင်းအေးအေးစဉ်းစား၊ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်မှာ အချစ်ကို ချဉ်းကပ်ပုံချဉ်းကပ်နည်းတွေ အများကြီး ကွဲပြားကြတယ် ကကြီး၊ မင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်းမိဖို့ ဘာကို အချစ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာလဲ၊ သူ့အပေါ် ကိုယ်တယ်လို့ သဘောထားမျိုးထားရှိရင် သူ့ကို ချစ်ရာ ရောက်သလဲ”

ကကြီးက မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ရင်း -

“ရှင် မနန္ဒာကို မချစ်ဘူးဆိုတာ တကယ်လား”

“ငါ မညာတတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုလည်း ညာပြောအကြောင်းကို မရှိဘူး၊ နန္ဒာဟာ ငါ လက်ထပ်ဖို့ ထိုက်ထိုက်တယ်လို့ ကျေနပ်သဘောကျပြီး ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရဲ့”

“အဲသလို အတော်ဆုံးကို ရွေးချယ်ထားခဲ့တဲ့သူက မရှိတော့တဲ့အခါကျတော့ တော်လည်းမတော်၊ ကောင်း

လည်း မကောင်းတဲ့ သာမန်သိပ်ဆန်တဲ့ ကျွန်မလို သာမညမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရတာလဲ၊ ရှင် တန်ဖိုးထားတဲ့ ထိုက်တန်မှုဆိုတာမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး”

“ရှိဖို့လည်း မလိုဘူး၊ နန္ဒာတုန်းက ဒီစိတ်နဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ဟိုစိတ်နဲ့ ရွေးချယ်ရင်ရွေးချယ်မယ်၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်ဟာ မှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာလဲ အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင် လက်မထပ်နိုင် သိချင်တယ် ...

ပြောရဦးမယ်၊ ငါက မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြီးရင် တစ်လင်တစ်မယားစနစ်နဲ့ သေအထိ ပေါင်းမဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ဒါကို ကြိုပြောတော့ စောပါတယ်၊ မိသားစုတစ်ခုကို တန်ဖိုးထားပြီး၊ ပျိုးထောင် စောင့်ရှောက်မဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆိုတာ ကြိုလာမှ မင်း သိရပါလိမ့်မယ်”

ကကြီးက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ခဏ

ကြာမှ ...

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မယုံဘူး”

“အချစ်ကိစ္စကို ကျော်လိုက်ပြီလေ၊ ရှေ့တန်းတင်မနေနဲ့ တော့၊ ငါ ချစ်တယ်ဆိုတာကို မင်း မယုံလို့လည်းရတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ကကြီးက မကျေမနပ် နှုတ်ပိတ်သွားပါသည်။ အချစ်ကိစ္စကို သူက ကျော်လိုက်ပြီဆိုတော့ ထည့်ပြောလို့ တော့ဘူးပေါ့။ တကယ်တော့ ကကြီးသည် သူ့ရင်ထဲရှိသည့် သူဟာ မြေဝသုန်ကို တကယ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးကြီး ချစ်တာဆိုတာကို ပြောပြချင်နေသည်။

ဝသုန် ခုလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ပူပန် စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးပဲ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ စတင်ဖြစ်ပွားမဲ့ နံနက်ခင်းကများ စိတ်ထူးယဉ်လျက် မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဘဝ ရေးအတွက် ရင်တခုန်ခုန်ဖြစ်မိသား။ ဝသုန် နိုင်ငံခြားသွားဖြစ်သည့် သူတို့ ဘဝလေး အသက်ရှူချောင်လှပပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားလိုနေရာမျိုးကို ထွက်ခွာသွားမည့် (တကယ်တော့ ဘာမှ မဟုတ်လှသည့်) ချစ်သူကို စိတ်ချလက်မချ သဝန်တိုစိတ်မျိုးလည်း ဖြစ်နေမိပါသေးရဲ့။ ငါ့အနားက ထွက်သွားပြီး အသစ်တွေ့သွားရင်၊ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ သွားရင် ဆိုတဲ့ ပူပန်စိတ်နဲ့ ကြိုတင်လက်ထပ်သွားလိုက်ရင်များ ကောင်းမလားလို့ (နက်ဖြန်သဘက် ဆောင်ရွက်ရမဲ့အလား) တစ်လမ်းလုံး အပူတပြင်း စဉ်းစားလာတာ။

ခုတော့ ...

ဝသုန် ပြန်ကောင်းမကောင်း။ လူကောင်းတစ်ယောက်လို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် သွားနိုင်လာနိုင် ပြန်ဖြစ်မဖြစ်။ နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေ အလုပ်သွားလုပ်နိုင်ဖို့အထိ အဆင်ပြေမပြေ။ တွေ့ စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မသေတာဘဲ တော်လှပြီလို့ သူ့ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းအပေါ် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးနိုင်သော်လည်း ရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးပူပင်ရတာ အမှန်ပင်။ အခုကဲ့ပဲ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ။

ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူမို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်မှာ ကြေးတွေ အမြောက်အများ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်ပဲ ကုန်ကျစိုက်ပျိုး ကုသပေးလိုက်ချင်လှသည်။ ငွေရေး ကြေးရေးကြောင့် သူ့ဘာများပါ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာကိုလည်း နားလည်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ ဦးမင်းနရီ”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းကို ချစ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက မယုံဘူးလေ၊ မယုံလည်း ရတယ်၊ နန္ဒာနဲ့ ငါဟာ ချစ်သူတွေလို နှလုံးသားချင်း နီးစပ်ပတ်သက်ခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ငါ ပြောပြပြီးပြီ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ပြန်ရှင်းပြ ပြောပြနေစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ ငါတို့ လောလောဆယ် ရောက်နေတဲ့ လက်ရှိအခြေအနေပေါ်မှာ

ပဲ စဉ်းစားစရာရှိတာ၊ မင်းအနေနဲ့လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတောင်းတဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ကို တစ်ထိုင်တည်း ဘယ်လိုလုပ် စဉ်းစားပြီးပေးမလဲ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်

ဒါကြောင့် မင်း စဉ်းစားပါ၊ စဉ်းစားတဲ့ အခါမှာ တော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲစဉ်းစား၊ အပိုတွေ သံသယတွေ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့၊ မင်း ခေါင်းညိတ်ရင် ငါက တကယ်ကို လက်ထပ်တော့မှာ၊ တစ်ခုပဲ ငါ ရိုင်းသလိုရှိတာက မင်းရဲ့ ချစ်သူ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတုန်းမှာ ငါက မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတော့ လူကြားရင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာပေါ့၊ မင်းအနေနဲ့လည်း ချစ်သူကို ထားရစ်ပြီး နောက်လူတစ်ယောက်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အခြေအနေ ခုလိုကြီး ဖြစ်နေတုန်းတော့ ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ...

ဒါတွေက အခြေအနေကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေစေမေမဲ့ ကျန်တာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါ၊ အပွင့်အလင်းဆုံးနဲ့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြေဝသုန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကုသစရိတ်ကို ငါ စိုက်ထုတ်ကုန်ကျ လှူဒါန်းနိုင်တယ်”

ဤစကား ကြားရတိုင်း ကကြီးရဲ့ အသက်ရှူသံလေး ပြန်ပြင်းလာပြန်လျက် ...

“ဝသုန်အတွက် ဆေးကုသစရိတ် ကျွန်မတို့မှာ မရှိဘူးလို့ ရှင် ထင်နေလား”

မင်းနရိက ကကြီးကို တစ်ခဏ ငြိမ်၍ ကြည့်နေပြီး

“မင်းပဲ အရိပ်အမြွက် ပြောခဲ့တယ်လေ၊ နေ့စဉ်သုံးစွဲဖို့ ဆေးဝါးတောင်မှ ဖောဖောသီသီ မဟုတ်ဘဲ ခက်ခဲကျပ်တည်းတဲ့အကြောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျပ်တည်းတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေက သူ့သားကို နောက်ဆုံး မရှိရင် အိမ်ရောင်းကုမှာ”

“ဪ ... အင်း ... ကောင်းသားပဲ”

“ရှင် ရိုတာလား”

“ဟာ ... ဘာရီစရာရှိလဲ၊ မရှိတဲ့အဆုံး ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲဟာ၊ ပြီးရင်တော့ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲ”

“ဝိတ်လျှော့ပြီး တစ်နေရာရာကို ပြန်ဝယ်မှာပေါ့၊ ဝသုန် စရိတ်ကလည်း အိမ်တစ်လုံးစာတော့ မကုန်ပါဘူး၊ လက်ထဲမှာ ငွေကြေးမရှိလို့သာ ဒီလိုကြံစည်ရတာ၊ ချေးငှားမဲ့သူ ရှိရင်တော့ အခြေမပျက်ဘူးပေါ့”

ကကြီးသည် ပြောနေရင်းကမှ မင်းနရိ မျက်နှာကို သိမသာ အက်ခတ်ရင်း ...

“ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါင်ခံမဲ့သူကို ရှာနေတာရှင်”

“ဟုတ်လား တွေ့လား”

“ဟင့်အင်း။ တွေ့တဲ့သူကလည်း နေနေတဲ့သူတွေ ထင်ရသေး။ အလွတ်မှ အပေါင်ခံမယ်ဆိုလို့ အဆင်မပြေဘူးဟိုလေ ... ဟိုဒင်း ... အိမ်အပေါင်မခံဘူးလား။ အတိုးမှာပါ”

မင်းနရီက ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...

“အာ ... အိမ်ပေါင်မခံပါဘူး။ ငါက ငွေတိုးချေးတာ သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ နားလည်မလည်ဘူး”

“နားလည်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အိမ်ဂရု ယူထား။ ငွေထုတ်ပေးတာ အချိန်တန် ငွေတိုးယူ ဒါလေးပဲဟာ”

“မင်းပြောသလောက် မရှင်းလင်းသေးပါဘူး။ ကကြီးရယ် ဘယ်အချိန် အတိအကျ ပြန်ဆပ်မဆပ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ခု မရွေးနိုင် အတိုးမပေးနိုင်တော့ရင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သော် ဆိုတာတွေ၊ အရှုပ်အထွေးတွေ”

“တွေ့လား။ ရှင် နားလည်သားနဲ့”

“ရော် ... မင်းက ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ။ ဒီအိမ်ကို မဖြစ်မနေ အံပေါင်ခံပါ။ ဒီလိုလား ကကြီး။ တစ်ခွန်းပဲလေ”

ကကြီးက နှုတ်ဆွဲ အသွားရပါသည်။ ကကြီးသည်

ဒီလူ ငါ့ကို လိုလားနှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ အသိအပေါ်မှာလည်း အခွင့်အရေးလေးက ယူချင်သည်။ ယူလိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး အညံ့က ယည်း ချည်ပြီးတုပ်ပြီး မဖြစ်လို့။ ရှားရှားပါးပါး ထူးထူး

ခြား အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်လို့ မယုံချင်လောက်စရာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ တောင်းဆိုလာတဲ့ အခြေအနေမှာ ဒီအဖြစ်ပေါ်က ကိုယ့်ရုနီင်သ လောက် အခွင့်အရေးကို (သာမန်ပုထုစဉ်ပီပီ) လိုချင်မက်မောနေ လေသည်။

ဒီလိုလူတစ်ယောက် တွေ့ပါလျက် ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မထူးခြားမပြောင်းလဲ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းလိုက်ရဘူးဆိုလည်း နှမြောစရာ။ သူမဟာ သူတော်စင်တော့မဟုတ်။ ရုနီင်တဲ့ အခွင့် အရေးကို မက်မောသည်။ မယူဘူး။ ကင်းကင်းနေမယ် ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ပိုင်မာနလည်း မထားတတ်။ ကိုယ့်ဘက်က မါသွားရမှာမျိုး ကိုကျတော့လည်း ကြောက်နေသည်။ သူ ဒီလို မေးလိုက်တော့ လည်း ရှက်တက်တက် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

သို့သော် ကကြီး ရင်ထဲ တကယ်ပြင်းထန်ထက်သန် နေတဲ့ ဆန္ဒကတော့ ဝသုန်အတွက် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေသွား စေလိုတဲ့ စေတနာပင်။ ကကြီး ကူညီနိုင်လျှင် ကူညီချင်သည်။ ကူညီနိုင်ဖို့ ဒီဦးမင်းနရီကို လက်ထပ်ရမည် ဆိုရင်တော့ ခံစားတစ် ပြတ်နဲ့မပြီး တစ်သက်လုံး ခုံးခုံးချရမဲ့ကိစ္စမို့ မတန်ဘူးလားလို့။ ခက်လိုက်တာနော်။

“ပြောလေ ... မင်း ပါးစပ်က ဒီလောက် ငွေလိုချင်တယ်။ ထုတ်ပေးလို့ တရားဝင်ပြောရင် အိမ်ဂရုရရ မရရ ငါ ထုတ်ပေးလိုက်မယ်”

မင်းနရီနှင့် ကကြီးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်စုံဟာ လူတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်အကဲခတ် ရင်ဆိုင်ကြည့်နေကြပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ငွေနဲ့ ပေါက်သတ်ချင်နေတာလား”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”

မင်းနရီက ကကြီး စကားကို တကယ်ပဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိပါတော့သည်။ ကကြီးရဲ့ ရင်ထဲ ငွေလည်းလိုနေကြောက်လည်းကြောက်နေဆိုတဲ့ အနေအထားကို မင်းနရီက အထင်းသား သိမြင်နေပါသည်။ ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ဤအခိုက်အတန့်အတွင်း သူ့ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ယစ်မူးနေတဲ့ ခံစားချက်အဆန်းကို နှစ်သက်အံ့ဩနေပါသည်။

ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင်တော့ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ ယေဘုယျ ဆန်လှတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ တကယ်ချစ်မိတယ် ထင်သည်။ တစ်ကြိမ်မှ မချစ်ဖူးတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း မသေချာသို့သော် ဒါဟာ အချစ်ကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တာတော့ သေချာသည်။ ကိုယ် လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးလောင်းကို လောကကြီးထဲက ပျောက်ဆုံးအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ဟိုကောင် သူ လက်ထပ်မဲ့ ရည်းစားလည်း သူ့လက်ထဲက ပျောက်ဆုံးသွားရစေမယ်လို့ ကြံစည်ရည်ရွယ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

သို့ပေမဲ့ ဤအကြံသည် ကောင်မလေးဆီ ရောက်တိုင်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ မှော်တန်ခိုးတစ်မျိုးကြောင့် သူမကို နှစ်

ခြံတန်း ကြင်နာသွားခဲ့မိသည်ချည်းပင်။ ဘာကချစ်စရာကောင်းမင်းမသိဘဲ အရိုးခံနှင့်ကို မင်းနရီရဲ့ နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ထိုကောင်မလေးဟာ လောကကြီးထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနန်းကန်နေထိုင်သွားဖို့ မတိုက်တန်ပါဘူး။ သူ့အချစ်စိတ်ကို ဆွဲနိုင်တာကိုက အားလုံးထက် ထူးကဲတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုခုမှာ ရှိလို့ မဟုတ်ဘူးလား။

ငွေရေးကြေးရေးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ ဘဝအနေမှာ ဒီကောင်မလေးကို မထားထားချင်ပါဘူး။ ပြည့်စုံပေါ့၍ ကျေနပ်ယစ်မူးနေမည့် ကကြီးရဲ့ မျက်နှာလေးကို သာခံ ကြည့်ရှုလိုသည်။ ဘာမဆို လိုတရနိုင်ပြီး လိုအပ်ချက်တိုင်း ဘဝမှာ သူမ စိတ်ချမ်းသာနေမှာကို မင်းနရီ စိတ်က ဖြစ်နိုင်နေမိတာ။ သူမ ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာကို တစ်ထောင့်တစ်ဖက်က ပြုံးပြီး စောင့်ကြည့်နေချင်တာ။

Oh! Lord! အဲဒါဟာ အချစ်ပဲပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ မင်းနရီ သေချာစွာ ကြုံတွေ့နေရပြီပေါ့။ ပုထုဇဉ်မို့ စိတ်ပုပ်အခါလည်း ပုပ်မယ်၊ အာယာတတွေ အတ္တတွေ ကြီးချင်လည်း ကြီးမယ်။

မြေဝသုန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို အထိနာစေချင်တာလည်း မရှိဘဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကကြီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြည့်စုံချမ်းသာစေလိုတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်မိတာကတော့ လုံးဝဥသုန်အရာနေခဲ့ပါပြီ။

“ငွေနဲ့ ပေါက်လို့ သေတတ်လို့လား မိန်းကလေးဟင်းဟင်း”

“ရှင် ... ရှင်ပုံစံက ကြောက်စရာကြီး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဝိုင်းအောင်ဒင်နဲ့ တူတယ်လို့ ထင်လာတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနရီ ဝိုက်တွေ ဘာတွေ နာကာ ရာဇဏုဋ္ဌေ ပျက်တဲ့အထိကို ခွက်ထိုးခွက်လှန် ပါတော့သည်။ အမလေး ... ရယ်လိုက်ရတာ ဒေါက်ကြီး နှိုင်းပုံကလည်း သရုပ်ပေါ်လှပါရဲ့။

“မင်းက ဝိုင်းအောင်ဒင် ကြည့်ဖူးလို့လား”

“တိဗီက ပြန်ပြတာ ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ကြာတော့ ဒါပေမဲ့ ကြိုက်ခဲ့တော့ မှတ်မိနေတယ်၊ အမှန်တိုင်း ရှင် ဝိုင်းအောင်ဒင်က လူဆိုးကြီးပေမဲ့ ဝိုင်းအောင် ကျွန်မ ကြိုက်တယ်၊ သူ့ကို ဒုက္ခရောက်စေချင် မျက်လွှာလေး မပင့်တပင့် မဝင့်တဝင့် ပြော

ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မင်းနရီ မျက်လုံးတွေက တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပ အရည်လည်နေရသည်။

“ငါလည်း လူဆိုးကြီးပဲ၊ မင်းတို့ ချစ်ခြင်းကို ငါ့ကိုရော မင်း ဒုက္ခရောက်စေချင်သလား”

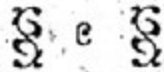
“ရှင်မှာ ဒုက္ခရောက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ရှင် ... ရှင်ဟာ ဝသုန်ကို စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်း ချင်တာသက်သက်ကြောင့် ကျွန်မကို ဝသုန်

ဆွဲထုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားတာ မဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်လာပြီ”

“မင်းကို ငါက ချစ်ပြီး လက်ထပ်ချင်တာ၊ ရှင်းတယ်နော်၊ မြေဝသုန်ဆိုတာက တစ်ကဏ္ဍ၊ မင်းကို ချစ်ပြီး လက်ထပ်ချင်တာ၊ ပြဿနာရဲ့ အဖြေက မင်း လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ ကံ ... ဟင်းတွေလာပြီ၊ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့စား၊ ငါ့မေးခွန်းကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစား၊ မင်း ခေါင်းညိတ်ရင်တော့ မင်းဘဝ မင်းအမေဘဝ တစ်သက်လုံး ကောင်းစားပြီး မြေဝသုန်ကို ဆေးကုဖို့ပါ သူ့မိဘတွေ ဘာမှ မပုန်ဆင်းရဲဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်း နားလည်ပါတယ်”

ကကြီးသည် ကသိကအောက် အောင့်သက်သက် နှင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိကာ အရသာရှိတဲ့ ဟင်းပွဲလျာ မကျလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ရောင်းဖို့ သတင်းလွင့်ထားတာ ကြောင့် အိမ်ရဲ့ အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းမှာ ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ်နှစ် လောက် ငှားရမ်းနေထိုင်လာခဲ့သည့် ဒေါ်သန်းသန်းက မပေးနိုင်ဘူးဟု တစ်ခခန်းထပါသည်။ စပေါ်ငွေ ပမာဏဟိုးအရင်ခေတ် စပေါ်ငွေကို နည်းနည်းတိုးရင်း တိုးရင်း အခြေအနေအရသာ နည်းနည်းတက်လာရတာ ဖြစ်လျက် အိမ်ငှားတွေနှင့်စာလျှင် စပေါ်ငွေ အလွန်နည်းပါသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့က နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ သန်းတို့အပေါ် ဝဲညှာထောက်ထားခဲ့ပြီး စပေါ်ကို တအားမတောင်းခဲ့တဲ့အတွက် နည်းပါးနေရတဲ့ စပေါ်ငွေဟာ ဒေါ်တို့ အခုပြန်ရလျှင် တခြားမှာ စပေါ်ပြန်တင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ငှား။ ဒါကြောင့် သူတို့က ထိုစပေါ်ငွေလေး ပြန်ရရုံနှင့် မဟုတ်ဘဲ ငြင်းဆန်လာပါသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ကူညီထောက်ထားဆက်ဆံလာခဲ့ကြသမျှ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်လာတော့ တင်းမာလာကြသည်။

ရန်စကားတွေ ပြောလာကြရတော့ ဒေါ်သန်းသန်းတို့က သူတို့ကို သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးမှ ဖယ်ပေးမည်ဟု တင်းခံလာပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်လည်း ဒေါသတကြီး တဆတ်ဆတ်ခါရပါတော့သည်။

တတိတိနှင့် မတိုးသာ တိုးသာ အားနာပါးနာ နှစ်သောင်းတိုး သုံးသောင်းတိုးနှင့် စုစုပေါင်း စပေါ်ငွေက နှစ်သိန်းတောင် မရှိချင်ချင်။ တကယ်တမ်းတွင် ဤလိုတောင့်တောင့်တင်းတင်း နှစ်ထပ်အိမ်လေးရဲ့ အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းဟာ ခုနေငှားလျှင် စပေါ်ငွေ ဆယ့်နှစ်သိန်းအထက် ပေးငှားရမှာဖြစ်သည်။ စပေါ်နဲ့ ငှားတဲ့အိမ်ဆိုတာပင် ခုခေတ်မှာအလွန်ရှားပါးနေပြီဟာ။ ဟိုးအရင် လူဟောင်းတွေမို့ စုစုပေါင်းမှ စပေါ်နှစ်သိန်းပျော့ပျော့လောက် တင်ထားတာကို ကိုယ်လည်း ငွေမလို၍ တိုးမတောင်းခဲ့တာ။

ခုတော့ ပြဿနာကြုံပြီ။ သူတို့အဖို့လည်း နှစ်သိန်းနှင့် ဘယ်မှာမှစပေါ်ပြန်တင်လို့ အဆင်မပြေတာမှန်သည်။ ဒါပေမဲ့ တောင်းတာက သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုတော့ တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းသည်။ လူပါးဝသည်ဆိုပြီး ဒေါ်သန်းသန်းတို့ မိသားစုနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ သင်မယား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်နေကြပါသည်။

အမေသည်လည်း စိတ်ညစ်မှိုင်းငေးနေသည်။ အမေက ဒေါသန်းသန်းတို့လောက် မျက်နှာမပြောင်။ ထောက်ထားစရာတွေကလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ငါလည်းစိတ်ညစ်တာပဲ ကကြီးရဲ့၊ ငါတို့ကိုလည်း သူတို့စပေါ် ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် နှစ်သိန်းတည်းရယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နား သွားပြန်ဌားနေမလဲ၊ အမေ့ ရွှေတို့ငွေစ ရောင်းဖြည့်ဦး ဒီအဆင့်အနေအထား အိမ်မျိုးတော့ မရတော့ဘူး၊ ဒီထက် စုတ်သွားမှာ”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ အမေရယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားကပ်နေကြတာမျိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ အိမ်ထပ်ဝယ်ပြီးတော့မှ သူတို့ဆီပဲ သွားပြန်ဌားနေတာပေါ့”

“ဪ ... သူတို့ ဝယ်တော့ ပြန်ဌားဖို့ အောက်ထပ်အပါအဝင် ပြန်ဝယ်မယ်လို့ ပြောလို့လား၊ ဟိုတစ်နေ့က ပြောပုံကတော့ ငွေလည်း ပိုအောင် တိုက်ခန်းတစ်လွှာပဲ ပြန်ဝယ်မယ်တဲ့၊ ညည်းတို့လည်း ယူကြရသေးတာမဟုတ်ဘဲ သွားပေါင်းနေဖို့ကလည်းမဖြစ်၊ ဟိုကောင်လေးကလည်း အခြေအနေက ဘယ်လိုဘယ်ဝါမှန်းမသိ၊ ကောင်းမှာလား မကောင်းတူးလား”

“အို ... အမေကလည်း အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ”

“ဟဲ့ ... နိမိတ်ရှိရှိ မရှိရှိ ပြောစရာရှိတာပြောရမှာပဲ၊ အခုက ဒေါသန်းသန်းတို့လိုပဲ ငါတို့လည်း ဘုံပျောက်တာ၊ ဟိုကတော့ မျက်နှာတွေ ထောက်မနေတော့ဘဲ ငွေတောင်းချလိုက်တော့ အေးရော၊ ငါတို့မှာတော့ မျက်နှာထောက်စရာတွေကလည်း ညည်းတို့ကိစ္စကြောင့် ရှိနေသေး၊ ရမဲငွေနှစ်သိန်းနဲ့ ဘာမှလဲ လုပ်မရဘူး၊ လမ်းပေါ် ရောက်တော့မဲ့အရေးဟဲ့ ကကြီးရဲ့၊ ငါတို့ကိုကော ဘယ်လောက်ထပ်ဖြည့်ပေးမှာလဲ ညည်း မေးကြည့်ပါလား”

“အို ... အမေကလည်း ရှက်စရာကြီး၊ ငွေညစ်သလို ပုံစံကြီး၊ အဲသလို လုပ်ရမှာ သမီး ရှက်ပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ကိုလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်လည်း တွေးမိမှာပါ၊ သူ့ပြောစကားကို နားထောင်ကြည့်ဦးပေါ့၊ အိမ်ရှင်ကို အိမ်ဌားက မဆင်းဘူးဆိုပြီး ငွေညစ်တဲ့ အပြုအမူက အောက်တန်းကျပါတယ် အမေရယ်”

“အောက်တန်းကျတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်မှ ဒီကမရရင် ဘယ်မှ ပြန်နေဖို့ မဖြစ်မှတော့လဲ”

“တော်ပါတော့ အမေရယ်၊ သမီး စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

အမေဟာလည်း နှစ်သိန်းကိုလည်း ကျေနပ်ဖို့ခက်၊ သန်းသန်းတို့လို တောင်းယူဖို့ရာလည်း မျက်နှာပူနှင့် အတော်ကွဲကွဲ ငေးဝိုင်မှိုင်းတွေနေတာပင်။ အိမ်ကို လာကြည့်တဲ့သူက

ကြည့်၊ အပေါ်ထပ်သာမက အောက်ထပ်ကိုပါ ကြည့်ကြရတာ
ရာ အိမ်ရှေ့ကနောက်ဖေး တိုးလျှိုပေါက် ဝင်ကာထွက်ကာ
မနားပါးမနား ရှိကြလှသည်။ အိပ်ခန်း ခန်းဆီးတွေလည်း
အထဲဝင်ကြည့်၊ ပိတ်ကြည့်ဖွင့်ကြည့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် ဝယ်တာလည်း
မဟုတ်ဘဲ ကြုံရသူမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လှပါသည်။

“ကကြီး ... ညည်းကို တစ်ခု ပြောချင်တယ်”
“ပြောလေ အမေ”

အမေက သက်ပြင်းတွေ အခါခါချနေပြီးမှ
“ညည်း ပြောပြတဲ့ ဟိုသေသွားတဲ့ ဆရာဝန်မရဲ့ ရည်
ဆိုတဲ့ သူဌေးက ညည်းကို လက်ထပ်ခွင့် လာတောင်း
ဆိုတာကော အဟုတ်ပဲလား”

“အဟုတ်ပဲပေါ့၊ အမေကို တစ်လုံးမကျန် အမှန်အတိုင်း
ပြောပြထားတာပဲဟာ”

“အဲဒီသူဌေး တောင်းဆိုတာ လက်ခံပြီး သူ့ကို လက်ထပ်
လိုက်တာကမှ ကောင်းတောင်းတောင်းအေ”

“အို ... အမေကလည်း”

ဟိုးအစောပိုင်း ဦးမင်းနရီ ဆေးရုံကို လာ
တစ်ခေါက်တုန်းက သူ့ကို အမေက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်
ပါသည်။ ဦးမင်းနရီရဲ့ ထည်ဝါတဲ့ အရှိန်အဝါကို
အခြောက်တိုက် လန့်ရှိန်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတစ်

ကကြီးက (မျိုသိပ်ကြိတ်မြိတ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်သူပီပီ) ဦးမင်းနရီ
ရဲ့ ချစ်ရေးဆိုမှု လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှုတို့ကို အမေကို လုံးစေ့
ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြခဲ့တော့ အမေမှာ ရင်တွေတခုနဲ့တခု အသည်း
တွေ တုန်တုန် ရင်ပတ်လေး ဖိကာ ဖိကာ မျက်လုံးခိုင်းလေးနှင့်
ရင်သပ်ရုံမော အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ် နားထောင်ခဲ့သည်။

“ညည်းက ဘာပြောလဲ၊ ညည်းက ဘာပြောလဲ”နှင့်
ဖြတ်မေးရတာလည်း သူ့မှာ အမော။ အားမလိုအားမရတွေဖြစ်
လို့လည်း မဆုံးခဲ့။ အမေ့ခမျာ စောစောစီးစီး ဆုံးပါးခဲ့သော
အဖေကြောင့် လင်သားအားကိုးအောက်မှာ ခပ်အေးအေး နေခဲ့ရ
တယ်လို့ သိပ်မရှိလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက် တတ်
သမျှ မှတ်သမျှ ဆိုင်ဖွင့်၍ ကုန်စုံရောင်းခဲ့ရသည်။ လောက်ငှာ
မျှလောက်နှင့် တစ်သက်လုံး ပင်ပန်းခဲ့ရတဲ့ အမေပါ။

“ညည်း ဘဝတစ်သက်လုံး ငြိမ်းချမ်းကောင်းစားသွားမှာ
အေ”

“အို ... အမေကလည်း၊ သမီးမှာ ဝသုန် တစ်ယောက်လုံး
ရှိတာ”

“အင်း ... နိမ့်ပါးတော့မဲ့ဘက်ကို ဖိနှိပ်တာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝသုန်ကကော ညည်းမှာ ဘာ
မျှော်လင့်ချက် ရှိတာမို့လဲ ကကြီးရယ်၊ အခုကိုပဲ သူ့ကို
ဆေးကုဖို့ အိမ်ရောင်းရမယ်၊ ခွဲစိတ်ကုသပြီးတော့ကော

အာရုံကြောဆိုတာမျိုးက အရင်တိုင်း အပြည့်အဝ ပြန်ကောင်းမှာလား”

“အို ... အမေကလည်း ဖွ ... ဖွ။ မပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ခွဲစိတ်ကုသလိုက်ရင် ကောင်းရမှာပေါ့”

ကကြီး မျက်ရည် လည်ချင်လာသည်။

“သူ့ကို ဆက်ကုရဦးမှာလား ဘာလား မသိ၊ သူ့အမေ မမြိုင်ကလည်း တရှောင်ရှောင်နဲ့ ဆေးကုနေရတာ၊ သူတို့ မိသားစုထဲ ရောက်ပြီးရင် ညည်းမှာလည်း ပြောင်ရောင် လာစရာကို အကြောင်းမတွေ့ပါဘူး၊ အမေမှာ သမီးလေး ဒီတစ်ယောက်ရှိတာ၊ ကောင်းစားစေချင်တယ်၊ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း မတောင်မဲတ နေရစေချင်တယ်၊ အပျိုဘဝကလည်း မုန့်ထုပ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးလည်း မုန့်ထုပ် ဆိုတာမျိုး တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး သမီး ...

မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အမှီအခိုကောင်းကောင်း ကို ရှာဖွေပြီး အဲဒီ အမှီအခို လင်သားကို တစ်သက်လုံး ဘုရားတစ်ဆူ ဝူတစ်လုံး သခင်တစ်ခု လင်တစ်ခု ကိုးကွယ် ပြုစုသွားပေတော့၊ နဂိုအတိုင်း ဘာမှ တိုးတက်ထူးခြား မလာတဲ့အပြင် ကလေးတွေရ၊ တာဝန်တွေပိုကြီးလာ ပြီး ဖွတ်သထက်ညစ်သွားမဲ့ အိမ်ထောင်မျိုးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ ကကြီးရယ် ...

ကောင်လေး မကျန်းမာချိန်မှာ လေသံပြောင်းလာ သလို ဖြစ်ရတာကိုလည်း အမေကိုယ်အမေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မနိုင်ဘူး အလှမ်းမမှီဘူးဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ကိုယ် ရနိုင်တဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရွှေဖလား ကြီးတစ်လုံး အလွယ်တကူ ရှိနေရက်နဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲက အိုးခြမ်းပုံကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ရရမဲ့ အခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်ရတော့မှာပေါ့၊ အခွင့်အရေးဆိုတာလည်း တစ်သက်မှာ နှစ်ခါပေါ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ အဲဒါအပြင် ခုဟာက သူ့လိုလူမျိုးဟာ ညည်းကို မျက်စိလည် လမ်းမှား လို့သာ ရေစက်ပါလို့သာ လာကြိုက်ရတာ၊ သူ့မှာ တကယ် ဆို ခေါင်းခေါက်ယူစရာ ညည်းထက်သာတွေ ပြည့်လို့ပါ အေ”

အမှန်ပင်။ သူ့နံ့ဘေးမှာဆိုရင် ကကြီးထက်သာတာ ချည်းပေါ့။ နည်းနည်းသာတာတွေတောင် မဟုတ် အဆမတန် သာတာတွေချည်း။

“ဒါပေမဲ့ အမေ မမြင်နိုင်တာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာတဲ့”

“သူက သူ့ချစ်သူကို ဆေးစေတဲ့သူဆိုပြီး ဝသုန်ကို အငြိုး မပြေ ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဝသုန်ချစ်သူဖြစ်တဲ့ သမီးကို ဝသုန်လက်ကနေ အရယူဖို့ သူ ကြံစည်နေတာ၊

ဝသုန်ကို ကလံစားချေချင်တာက များနေတဲ့ဟာ အကလံ

“ဝသုန်ကို ကလံစားချေဖို့သက်သက် အတွက်နဲ့ ညည်းတံ သူ့ လက်ထဲ တစ်သက်လုံး အဖတ်တင်ခံပြီး လက်ထပ်ဖို့ မလိုပါဘူးအေး၊ အခုက သူက လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်လား”

အမေ့ စကားကြောင့် ကကြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရသည်။

အိမ်ဝယ်သူတွေ လာကြည့်လိုက်၊ ဒေါ်သန်းသန်းက ဝယ်သူ လန်အောင် နှောင့်ယှက်ပြောဆိုလိုက်၊ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ် ရန်ဖြစ်လိုက်။ အိမ်က ရောင်းမထွက်။ ဦးလေး ကျော်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ကလည်း တကျကုန်ကျက်။ အမေကလည်း အနားနားကနေ တတွတ်တွတ်ကပ်ပြီးနဲ့။

ကကြီးသည် စိတ်တွေ ညစ်ရှုပ်ကာ ခေါင်းတွေ ပူထူနေရသည်။

‘အစ်ကိုလေး ရုံးခန်းကို ခေါ်တယ်’ဆို၍ အေပဇန် တွေ ခေါင်းစွပ်တွေ ဖြုတ်ကာ အပြေးလေးလာခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်

မိလို့ စဉ်းစားမရ။ အစ်ကိုလေးရဲ့ ရုံးခန်းဆို ဝင်လိုက်တော့ ညည်းတစ်ယောက် ရှိနေတာ တွေ့ရသည်။

“အစ်ကိုလေး ... ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ”

“အေး ... အေး ... လာ ကကြီး၊ ဝင်ခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးဘေးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာကာ ကကြီးက ဝေးပွဲအနား ခြေစုံရပ်နေလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုလေး ရုံးခန်းက ဝင်ရုံတစ်ဝင်းလုံးကို အားလုံး လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အချက်အချာ အရာမှာ မှန်ခန်းနှင့် ဆောက်လုပ်ထားတာဖြစ်သည်။

“ဟိုခုံ ဆွဲထိုင် ကကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုလေး ဘာခိုင်းမှာလဲ မသိဘူး”

အဲဒီအံလုပ်ရှင်သူဌေး အစ်ကိုလေး မိုးကျော်သူဟာ ကကြီး အလုပ်ဝင်လာကစက မျက်စိကျတာ သိသိသာသာနှင့် မှုတ်ပိုးတဲ့ဘက် ရစ်သီသီ ရောက်လာတတ်၍ ဝသုန်က မိမိနေခဲ့ပါသည်။ ဣန္ဒြေရရနှင့် လာကြည့်ရုံအဆင့်ထက် မပိုအေးသည့် အစ်ကိုလေးဟာ ခဏအတွင်းချင်းမှာပဲ လက်ထောက် အရာလေး မြေဝသုန်နှင့် မှန်ထုပ်ပိုးတဲ့ ကကြီးတို့ ချစ်သူတွေ ဘာ သိသွားပါတော့သည်။

သူ့ရောဂါလည်း မရင့်လှသေးချိန်မို့ ထင်ပါသည်။

အစ်ကိုလေးက ကမန်းကတန်း သူ့ခြေလှမ်းတို့ သိမ်းရပ်နောက်

ဆုတ်တာ လှောင်ထွက်လိုက်နိုင်ခဲ့၍ အတော်များများ မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ကြ။ ကကြီးပင်လျှင် ဘာမှမသိလှ။ ဝသုန် ပြန်ပြောမှပဲ ထုတ်ပေးလိမ့်မည်လို့ ယူဆချင်စရာတွေ ရှိခဲ့တာ။

ခုတော့ အစ်ကိုလေးက ကကြီးအပေါ် ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ငါ ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညည်းကို စကားပြောချင်တာ ဧည့်သည်လာလို့”

“ဘယ်သူလဲဟင် အစ်ကိုလေး”

“ဒီမှာ”

ကကြီးက အစ်ကိုလေး စားပွဲရှေ့က လူကို ငဲ့ကြည့်ခဲ့သည်။ မြင်ဖူးသလိုလိုပင်။ သန့်ပြန်ခန့်ညားတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ပင်။

“ငါနဲ့ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ တစ်တန်းတည်း သူငယ်ချင်းပဲ၊ တင်ထွင်တဲ့၊ ရှစ်တန်း ကိုးတန်း ဆယ်တန်း ကျတော့ သူတို့က စာတော်တဲ့သူတွေဆိုတော့ အေးထန်အေးထန် ငါကခပ်ညံ့ညံ့ဆိုတော့ အီးတန်းလောက်မှာပေါ့ဟာ၊ အဲဒါနဲ့ မတွဲဖြစ်ရာက တက္ကသိုလ် ရောက်တော့လည်း ထမင်းဆိုတော့ ဆက်မတွဲဖြစ်ပေမဲ့ ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတော့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းသာညိတ်ရသော်လည်း ဘာတွေ လာပြောနေလိမ့်လို့တော့ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်ရသည်။

“ငါ့စိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း လူကြီးလူကောင်း အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဆိုတာ သိအောင် ပြောပြတာပါ။ သူက နဂို ကို စကားပြောစရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့၊ ခိုင်လုံတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါလို့ ငါ့ကို ခွင့်တောင်းလို့ ငါ စကားပြောခွင့်ပေးတာနော်၊ က ... အေးအေးဆေးဆေးပြော၊ ငါ ဟိုဘက်ခန်း ခဏ သွားဦးမယ်”

ဟိုဘက်တွဲရက်က စာရင်းဇယားတွေရှိတဲ့ ရုံးခန်း အစ်ကိုလေးက တံခါးဖွင့် ထွက်သွားလျှင် ကကြီး ကြောင်က တက် ကျန်ရစ်သည်။ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ခေါင်းလည်း အလုံပိတ်ပေမဲ့ မှန်ခန်းမို့ တစ်ဝင်းလုံးကိုလည်း ခိုင်မာက မြင်ရ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း တစ်ဝင်းလုံးက မြင်ရတာပါ။

တင်ထွင်က ဘာမှ စွဲမက်ဖွယ်ရာ မမြင်သော ကြွက်ရေကျနှင့် တီရှပ်အဖြူ လုံခြည်နက်ပြာ ကောင်မလေး အားနာပါးနာ ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဟမ်း ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပြီး ဆိုင်လှ တယ်လို့တော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီက ညီမတို့ ကိုမြေဝသုန်တို့ကိုလည်း စိတ်နှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာမျိုး မကြုံရစေချင်လို့ ကြိုပြီး သတိပေး အသိပေးထားဖို့ စိတ်ကူးရတာပါ။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကို ဘာတွေ ပြောနေကာလဲ နားမလည်ဘူးရှင်”

“ကျွန်တော်က မင်းနရီရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်တယ်”

“ရှင် ... ဪ”

“မင်းနရီနဲ့ မိုးကျော်သူလည်း သိကြတယ်၊ ခင်သာမခင်တာ၊ တစ်ကျောင်းတည်းချင်းပဲ သိပါတယ်၊ ဒီမုန့်လုပ်ငန်းကြီးဟာ မိုးကျော်သူရဲ့ လုပ်ငန်းဆိုတာ သူ မသိသေးလို့ သိရင် ဒီရုံးခန်းကို လာလာနေပြီး ညီမကို ဧည့်သည့်အဖြစ် လာတွေ့နေမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ခုလိုလာပြောတာကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ ရိုးရိုးလေးပဲ လူလူချင်း စာနာလို့ လာပြောတာပါ၊ မဖြစ်စေချင်လို့ တမင်သက်သက် လာပြောတာပါ၊ ပြောဖြစ်ရတာကလည်း ဟိုတစ်နေ့က Summa မှာ မင်းနရီနဲ့ ညီမကို တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ဪ ... အဲ ... အဲဒါက ... သူက”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သူနဲ့ တွေ့တာ ဆုံတာ သွားတာ လာတာ ညီမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ပါ၊ တစ်ခုပဲ သတိထားချင်တာက သူက ကိုမြေဝသုန်ကို အင်မတန် မုန်းတီးနာကြည်းနေတဲ့သူပါ၊ မြေဝသုန်ကို သူ့ ခံစားရသလို ခံစားစေရမယ်လို့ နှုတ်ကထုတ်ပြီး ကြိမ်းဝါးဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို သစ္စာဖောက်ပြီး ဒါတွေ လာပြောနေရသလို ဖြစ်ရတာ အတော်စိတ်ပျက်မိတယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်စေချင်တာ၊ မင်းနရီဟာ ညီမကို ချဉ်းကပ်သိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမ သိထားရမှာက ညီမဟာ မင်းနရီ လက်ထပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနမူနာအဆင့်ရဲ့ ခြေဖျားကိုတောင် မမိဘူးဆိုတာ ပါ၊ ဦးနှောက်သုံးနိုင်ဖို့ပါ၊ နောင်မှ မင်းနရီရော ညီမရော မြေဝသုန်အတွက်ရော ဘယ်သူ့အဖို့မှ မကောင်းတဲ့ ရလဒ် ဆိုးကြီး ထွက်လာပြီး အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ သေချာနေတယ် ...

မင်းနရီက လူကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ အစွန်းရောက်ဝါဒီ ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ယူသန် အစွဲကြီးတဲ့သူမျိုး၊ သူ မြင့်မြင့်မားမား ရည်မှန်းထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အိပ်မက်ကြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံး သွားအောင် ကိုမြေဝသုန် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အစွဲကြီးနဲ့ ကိုမြေဝသုန်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ချိုးချေဖျက်ဆီးဖို့ သူ ကြိုးစားနေပါတယ်”

ကကြီးသည် တင်ထွင်ကို မျက်လုံးဝိုင်းများနှင့် ဆေးကာကြည့်နေသည်။ ရိပ်မိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ပိုမိုသေချာတဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုကနေ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရတဲ့အဖြစ် ဆီတော့ ရင်ထဲ တုန်လှုပ်သည်။ ဒီလူကိုလည်း မှတ်မိပြီ။ ကားတိုက်မှုဖြစ်တဲ့နေ့ကပဲ ဆေးရုံမှာ မြင်ဖူးခဲ့ရတာ။ ဦးမင်းနရီနှင့် သူ အတူပါလာသည်။

“သူနဲ့ သိပ်ရင်းနှီး ချစ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သလို
ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်နှလုံး
ပေးဖို့ သူ ကြံစည်နေတာကိုတော့ တားဆီးရတာ
ခင်ဗျား အကျိုးအတွက်ကပ်စုတည်း တားဆီးကာကွယ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူကောင်းလူတော် စံပြတစ်ယောက်အဖြစ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘောင်ခတ်ပြီးနေနေတဲ့ မင်းနရီရဲ့ ဘဝမှာ
လည်း အမည်းစွန်း အမည်းကွက် နာမည်ပျက်ဆိုတာနဲ့
ရှိမသွားစေချင်တဲ့ သူ့အတွက် စေတနာပါ ပါပါတယ်”
“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲရှင်”

“သူ့ရဲ့ အပေါ်ယံ မျက်နှာဖုံးရဲ့ ဟိုးအတွင်းဘက်ထဲ
ရည်ရွယ်ချက်မှန်ကို သိထားစေချင်တာလက်သက်ပဲ။
ဘယ်လို တုံ့ပြန်မယ်၊ ရင်ဆိုင်မယ် ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာတွေ
ကတော့ ညီမ သဘောပါ။ ညီမဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ။ သူ
ရည်ရွယ်ချက်အမှန်ကို မသိဘဲ အရိုးခံ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့
သူ့ကျောကွင်းထဲ ဆင်းမိသွားမှာစိုးလို့ပါ။ သူ့ရည်ရွယ်
ချက်ကို သိလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း သူ့အပေါ် အပြစ်
တွေမြင်ပြီး သူ့ကို ပြန်အငြိုးထားမနေပါနဲ့တော့ထင်
အေးအေးသက်သာနဲ့သာ ရှောင်နေလိုက်ပါဗျာ ... နော်”

တင်ထွင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာမှာ ဦးမင်းနရီထင်
ပိုပြီး အေးချမ်းဖြူစင်ကာ စိတ်ကောင်းရှိပုံ ပေါ်လွင်နေတာ အမှန်
ပင်။

ဦးမင်းနရီ မျက်နှာကတော့ မာန်တစ်မျိုးနဲ့ လျှမ်းလျှမ်း
ဘောက် နေတတ်တာပါ။

“ကိုမြေဝသုန်ရော ဘယ်လိုနေပါသလဲ၊ ဆေးရုံက ဆင်း
ပြီလား”

“ဆေးရုံမှာပါပဲ၊ ဝသုန်ကို ခွဲစိတ်ကုသရဦးမှာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊
မြန်မြန်ပြန်ကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခုလို လာပြောတာကိုလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့
နော်”

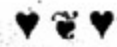
“မထားပါဘူးရှင်၊ တစ်ခုခု သဘောထားရမယ်ဆိုရင်လည်း
ကျေးဇူးတင်ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ ကောင်းရာကောင်းကျိုး
အတွက် တကူးကတ လာသတိပေးတယ်ဆိုတာလည်း
သဘောပေါက်ပါတယ်”

“သူ ညီမဆီလာဖို့ တွေ့ဖို့ရော ရှိသေးလား”

ကကြီးက ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီညနေကိုပဲ ကျွန်မ အလုပ်ပြီးချိန်လောက်
ဒီလမ်းရဲ့ထိပ်မှာ လာစောင့်နေမယ်လို့ မှာထားပါတယ်”

တင်ထွင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ သက်ပြင်းရွက်
လိုက်မိပါသည်။

၆၅ ၁၈ ၆၆

သူမကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းများက ကြိုးကလည်း ခပ်စိုက်စိုက်ပဲ ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာပေါ် တစ်ယောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖတ်ရှုနေကြသလို အကြာကြီးပဲ မျက်လုံးမလွှဲ ဖြစ်ကြ။

မင်းနရီသည် စားပွဲပေါ် တံတောင်ထောက် ထိုလက်ဖက်ရည်ကို ပါးပြင်ဘေးမှာ ကပ်ထောက်မှေးမှိရင်း ကြိုးတစ်စိမ့်စိမ့် ငေးကြည့်နေရခြင်း၌ လန်းဆန်းနှစ်သိမ့်မှုဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။

ကိုယ် မေတ္တာရှိနေတဲ့ ချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကလေးကို တစ်စိမ့်စိမ့် ငေးမောကြည့်နေရခြင်းဟာ ဤမျှ ရင်ဖိုလိုက်မောဖွယ် စိတ်ကို ချမ်းမြေ့စေကြောင်း အခုမှပဲ ကြံဖူးလို့ သိရပါသည်။

အစကတော့ မြေဝသုန်ကို မုန်းတီးစိတ်နှင့် ဒီကောင်ကျတော့ သေမသွားဘဲ အသက်ပြင်းနိုင်လွန်းတယ်လို့ မကျေမချမ်းဖြစ်ရတာ။ အခုကတော့ ကကြိုးကို ချစ်မြတ်နိုး ပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ ကြောင့် မြေဝသုန်ကို အတော်အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်လို့ ချင့်မရဲ ဖြစ်ရတာ။ သူ့ကိုယ်ထံမှာလည်း ငရဲတွေ များနေပြီ။ ကသိုလ်မဲ့ တရားမဲ့စိတ်တွေ များနေပြီ။

ကကြိုးသည် ခမ်းထူထူ ဖောင်းအိသော အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးရဲ့ အတွင်းသား တစ်ဖက်ကို မသိမသာလေး ကိုက်ခဲရင်းမို့ နှုတ်ခမ်းလေး ရွဲ့ထော်နေရာ တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းလှလေသည်။

“မင်း ဘာတွေ တွေးနေလဲ ကကြိုး”
မင်းနရီက ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ပါသည်။ ဆိုင်လေးထဲမှာ စုံတွဲလေးတွေ ရှိနေကြတဲ့အထဲ ကကြိုးလောက် တော်ရီလျော်ရီ တော်စားထားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ အရင်ကဆိုရင်တော့ မင်းနရီသည် ဒီပုံစံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲဖက်ပြီး လှမြင်ခံစရာ အကြောင်းကိုမရှိ။

ခုတော့ သူ့ဟာသူ တော်ရီလျော်ရီထက်ဆိုးပြီး တော်တီးစုတ်ပြတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုကောင်မလေးနှင့် နှစ်ယောက်တွဲ ယှဉ်ထိုင်နေခွင့်ရခြင်း၌ မင်းနရီ ကျေတွေနပ် လှဖြစ်ရကျိုးတွေ နပ်နေလေသည်။ ကကြိုးသည် မြင်ဖူးကာစ

နှင့်မတူ ပီတိရည်ရွှန်းလဲ့နေတဲ့ မင်းနရီရဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်
ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကလေးနှင့် နောက်ဆုံး အကဲခတ်လိုက်
အပေါ်ယံ အပျော်ကြိုက်ကလေးနဲ့ မရိုးမသား မဖြူ
ချဉ်းကပ်လာသူကို သူမဘက်ကလည်း မရိုးမသား မဖြူ
အသုံးချဖို့ ဝန်လေးနေစရာ မရှိပါဘူးလို့ပဲ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချင်
ပါသည်။

“ဦးမင်းနရီကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ ပြောလေ”

“ရှင် ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်
ဒီနေ့ကော ချစ်သေးလား”

မင်းနရီက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်လုံးကို ပင့်ကာတင်လျှင်
ရင်း ကကြိုး မေးပုံကို ချစ်စနိုးနှင့် ရယ်မောမိရသည်။

“မင်း မေးခွန်းကလည်းကွာ ... ဟား ဟား၊ လူကြောက်
ငါ့ကို ဘယ်လိုကောင်စားလဲလို့ ထင်ကြပါ့မယ် ထင်
ရယ်၊ ပြော ... မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ မေးတာကို အရင်ဖြေလေ”

“မင်းက ဘယ်လိုတွေ မေးနေမှန်း မသိဘူး၊ ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာတွေ”

“ငှေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေ မလုပ်ဘဲ ရှင်းရှင်းငှေ့လေး ဖြေ
ပါ ဦးမင်းနရီ၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်သလား”

မင်းနရီက ကိုယ်ကို ပြင်ကာ ထိုင်လိုက်ရင်း
ခပ်နီနီအရောင်ပြေးလာတဲ့ မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်
သုတ်လိုက်ရင်းက ...

“ချစ်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်”

ခပ်ရှက်ရှက် ဖြေလိုက်လျက် သူ့ရင်ထဲတွင် ပူနွေး
ဘုန်ခါသွားပါသည်။

“အဲဒါ မင်းအတွက် ဘာအရေးကြီးလာလို့ လာမေးရ
တာလဲ”

“ဦးမင်းနရီ ... ရှင်အချစ်ကို ကျွန်မ လက်ခံမယ်ဆိုရင်
ရှင်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖြစ်သွားမလားဟင်”

မင်းနရီသည် မယုံကြည်နိုင်အောင် ပါးစပ်အဟောင်း
သား ပွင့်ဟသွားကာ ကကြိုးကို အဖြေရှာသလို အကဲခတ်နေမိ
ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူပွက်လာတဲ့ ခံစားချက်
ခေါင်းစုံတို့က ရုန်းထလာသည်။ သူ့ကို နန္ဒာက လက်ထပ်ပါ
မည်ဟု အဖြေပေးခဲ့စဉ်က ကျေနပ်သွားတဲ့ သူ့ခံစားချက်ဟာ
အခု ခံစားချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်တော့ ပိုးစုန်းကြူးနဲ့ လမင်းလို
အကွာကြီး ကွာနေပါတော့သည်။

ယုံတာ မယုံတာထား သူ့ရင်ထဲ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်
လာတဲ့ လှိုင်းကြက်ခွပ်များဟာ သူ့ရင်ကို နွေးသိမ့်စေသည်။
အေးမြစေသည်။ ဖိုလှိုက်စေသည်။ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ရရှိလာ

သမ္ဘာတန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အရာတွေ များစွာထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ အမြဲတောရတနာကို ရသလို ခံစားချက်က ဖော်ပြရခက်သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ၊ ရှင့်ကို ရှင့်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကကြီး ...”

မင်းနရီသည် မြောက်သွေ့လာတဲ့ အာခေါင်အတွက် တံတွေးတစ်ချက်မျှချမိပြီးမှ ...

“မင်း ဘာတွေ ပင်ပန်းနေလဲ၊ မင်း ဘာတွေ ခက်ခဲနေလဲ၊ မင်း ဘာတွေ အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်နေသလဲ ဟင်၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါ၊ မင်း မျက်နှာဟာ ဒဏ်ရာရသလို ဖြစ်နေတယ်”

ကကြီးသည် ဘာတွေ ပေါ်လွင်နေမည် မသိတဲ့ သူမ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုကြား ညှပ်လျက် ပျောက်လှမတတ် ဖွက်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မေးတာဖြေလေ၊ ရှင့်ကို လက်ခံမဲ့ ကျွန်မကို ရှင်ကကော ပြန်လက်ခံမှာလား”

အားတင်း အရဲစွန့်တဲ့ လေသံနှင့် ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်နေတဲ့ ကကြီးရဲ့ ဟန်ပန်လေသံကို ကြည့်ကာ မင်းနရီ စိတ်မကောင်းပေ။ သူမ ငာစံခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ထင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဘဝကို ရုန်းကန်ချီတက်ရတာ ပင်ပန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျချင်နေပြီ၊ တစ်ခါတလေတော့ ရေသာလေး ခိုပြီး သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အချောင်သမား လုပ်ချင်လာတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်က အချောင်သမားဆန်လွန်းတယ်လို့ ရှင် တွေးနေမှာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... မကွေးပါဘူး၊ အဲဒါ မိန်းမဆန်တာပါ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှိန်အဝါ အရိပ်အာဝါသမှာ နားခိုမှေးမှိတ်ချင်တာ မိန်းမဆန်တဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒါကို ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ရှင်းရှင်း ဝန်ခံတာလည်း ပိုပြီးတော့တောင် ချစ်စရာကောင်းသေးတယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲပြော၊ ဖြစ်အောင် ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ကကြီး”

အုပ်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်လျှင် ကကြီးရဲ့ မျက်လုံးအိမ်နှင့် ပါးပြင်အစပ်မှာ မျက်ရည်စတချို့ နို့လူးလျက်ရှိတာ မြင်ရသည်။

“ဝသုန်အမေ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ရဲ့ အိမ်ဂရုံကို ရှင် အပေါင်ခံပေးပါလားဟင် ဦးမင်းနရီ”

စကားဆုံးလျှင် ကကြီးသည် ဤမျှ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ထားပြီး အလွယ်တကူ ပြောထွက်သွားသည့် သူမအဖြစ်ကို

သူမ အံ့အားလည်းသင့်၊ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း ရင်ထဲ ဘယ်လို ကတိမ်းကပါး ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ရှိုက်သံကလေး ကြိတ်ကြိတ် နှင့် ဆားစားပွဲတွေ မသိအောင် ငိုကြွေးနေမိတော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပေါ့စား မိန်းမကြီးတစ် ယောက်လို နှမြောတသလျက် ဒွိဟစိတ်များစွာတို့ ရင်ထဲမှာ “ရုန်းကန်လွန်ဆွဲနေသည်။ မင်းနုရီက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေတဲ့ ကကြီးကို သဘောပေါက်နားလည်စွာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စောင့်နေပေးပါသည်။ ရင်ပေါ့သွားတဲ့အထိ မျက်ရည်ကျရှာပါစေ။

သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ဖို့ သူမဘက်က စကားဖြန့် ကမ်းလှမ်းပြီးတဲ့နောက် အိမ်ဂရုကို အပေါင်ခံဖို့ တန်းပြီး တောင်း ဆိုလိုက်တဲ့ ကကြီးရဲ့ ရင်ထဲက ပဋိပက္ခတွေ သောကတွေကို ရိပ်မိမြင်သာနေရာ သနားစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။ သို့သော် မင်းနုရီက ရယ်ရယ်မောမောလုပ်ရင်း အခြေအနေကို ပေါ့အောင် ဖော့ပစ်လျက် ...

“ဒါတော့ မင်း ငါ့ကို ဇွတ်ကြီးသက်သက် ဝိုလ်ကျတာပဲ။ ဒီနေ့အဖို့တော့ မင်း လူဆိုးဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းက ဝိုလ်အောင် ဒင် ဖြစ်သွားပြီ”

မင်းနုရီ စကားကြောင့် ငိုရင်းတစ်ဝက်က ကကြီး က ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပါသည်။ ပြုံးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောနေတဲ့ မင်းနုရီကိုလည်း အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေမိသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့

နေတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေဟာ အစစ်တွေ။ အမေ့ရခက် သွားမဲ့ သူမရဲ့ အကျပ်အတည်းကို သူ သက်သက် ဖြေလျော့တာ။ သူမကလည်း ဒီလောက်မအသေးပါဘူး။

“ဆောရီး ဦးမင်းနုရီ၊ ကျွန်မ တအားလောကြီးသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကကြီး”

ယို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်သားလုံး ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် နှင့် ကိုယ့်ရှေ့က ဒိုမိနိုပန်ခွက်ကို ဆွဲယူကာ တို့တိတ် ခပ်စားနေ မိကြပြန်သည်။ ခပ်ကြာကြာ စကားဖြတ်ထားပြီးမှ မင်းနုရီက ...

“သူတို့ ငွေ ဘယ်လောက် လိုနေတာလဲ”

“လိုတာက ဆယ်သိန်းလောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ အိမ်က သိန်း နှစ်ရာကိုးဆယ် သုံးရာ ရနိုင်တယ်လို့ ပွဲစားက ပြောတယ်။ နည်းနည်းလေးပဲ လိုတာကို အပေါင်ခံမဲ့သူမရှိလို့ ရောင်း ဖို့ကြရတာပါ။ ရောင်းဖို့လုပ်တော့လည်း အောက်ထပ်က နောက်အိမ်ငှားတစ်ဦးက ပြဿနာလုပ်နေတာနဲ့ တော်ရုံ လူ လန်သွားကြတယ်။ သူတို့မှာ တအား အကျပ်အတည်း တွေနေပြီ ဦးမင်းနုရီ၊ ဝံသုန်ကလည်း ခွဲရတော့မယ်။ ခုချိန်မှာ သူ ခွဲဖြစ်သွားဖို့တစ်ခုပဲ။ သူ ခွဲဖြစ်သွားပြီးရင် ပြီးပြီ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မလည်း စိတ်တွေဆင်းရဲ သောက ရောက်ရလို့ သူ့ကိုလည်း စိတ်ကုန်ပြီ တော်ပြီ”

မင်းနုရီက တိုးညှင်းညှင်း ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ကကြီးရယ်၊ စိတ်ကုန်ပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းနရီ ပြုံးလျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် အကြာကြီး ငြိမ်နေသည်။ ပြန်ကြတော့ဖို့ ပိုက်ဆံရှင်းမှပင် ...

“ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီနော်”

ကကြီးက မျက်လွှာချထားရက်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငွေဆယ်သိန်းရရင် ဖြစ်တယ်နော်”

“အိမ်ဂရန် မယူဘဲနဲ့တော့ သူတို့လည်း ယူရမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းနရီ၊ အလကား ယူရရင် သူတို့ ရှက်ကြမှာပေါ့၊ ဂရန် ယူထားပြီး အပေါင်ခံတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် ဖော်ပါပြီ”

မျက်လွှာလေးစိုက်ချပြောနေတဲ့ ကကြီးတို့ သူ ဂရုဏာသက်နေမိခဲ့သည်။

မင်းနရီက စားပွဲပေါ်က စာချုပ်ပေါ်မှာ တကုန်းကုန်း ရေးနေတဲ့ ကကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကကြီး ... သိပ်ပြီး လေးလေးနက်နက် တိတိကျကျကြီးတွေ လည်း လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီစာချုပ်က အပြစ်သဘောပဲ”

ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ ကကြီးကတော့ ရေးတုန်း။

“သူ့ဟာသူလည်း ရေးပြီးသားတွေဟာကို၊ မင်း ဘာတွေ ထပ်ဖြည့်စွက်နေတာလဲ၊ ဒီလောက် မလိုပါဘူးကွာ”

“မှတ်ပုံတင်အမှတ်တို့၊ လိပ်စာတို့ အဲဒါမျိုးတွေ ရေးနေတာပါ ဦးမင်းနရီရဲ့”

မင်းနရီသည် ရှေ့မှာ ငူငူကြီးတွေ ထိုင်နေသော အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကို မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှဲစိုက်ထားသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးကြီး။ မြေသုန်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးရှေ့မှာ သူ ရှိုးတိုးရှုန်တန် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကကြီးက သူ့ကို အိမ်ပေါင်မဲမည့် သူဌေးတစ်ဦး အဖြစ် အိမ်မှာ မိတ်ဆက်ပေးထားသည်။ ဝသူနဲ့နဲ့ တိုက်တဲ့ ကားက သေသွားတဲ့ ဆရာဝန်မလေးရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းမှန်းလည်း သိကြပါသည်။ အဲဒီကိစ္စက စတင်ပြီး သူနဲ့ ကကြီး ရင်းနှီးသိက္ခာ သွားကြသည်ဆိုတဲ့ စကားကို အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့က ဘင်မကျ အံ့အားသင့်နေကြပုံရသည်။

ရင်းနှီးရတဲ့အထိတောင် ဘယ်လိုများ ထပ်ဆုံတွေ့ကြလို့လဲလို့ တွေးနေကြပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဘွားကြီးက မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ကကြီးနဲ့က မကြာမကြာ တွေ့ဖြစ်ကြလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရတဲ့ဘက်မှာပဲ သူတို့ မှန်စက်ရုံကလည်း ရှိနေတော့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဆေးရုံကိုလည်း ဦးမင်းနရီက လာလာကြည့်တယ်လေ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

ဖြစ်ဖြစ်ချင်းကဖြင့် သူ့သားကို မကျေမချမ်း ခေါ်သတော့ ပေါက်ကွဲနေတာဟု သိထားခဲ့ရတာမို့ သူတို့ အံ့ဩနေကြတာလည်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဘယ်လိုရယ်ကြောင့် မဆီမဆိုင်သူတို့ရဲ့ အိမ်အပေါင်ကိစ္စမှာ သူက ဝင်ပြီး ငွေထုတ်ချေးရပါသနည်း။

“အေးကွ၊ ကကြီးက ငွေချေးမဲ့သူငွေ ရပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားတာ၊ မင်းမှန်းတော့ မသိဘူးပေါ့လေ၊ အိမ်မရောင်းရတော့ဘူးဆိုတာ နည်းတဲ့ကံကောင်းခြင်းလား”

ဦးလေးကျော်က ခပ်ဘွင်းဘွင်းကြီးပင်ဆိုသည်။

“သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိပါတယ်၊ အခု သူ့မောင်ဆီ ခဏ လက်လွန်နေတာ ပြန်ကို မရသေးလို့ အကျပ်အတည်းဖြစ်ရတာ၊ ဒါတွေ ပြန်ရရချင်းပဲ ရောင်းပြီး ဒီငွေဆယ်သိန်းကို ဆပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ဆပ်နိုင်တဲ့အချိန် ဆပ်ပါ၊ အေးအေးသက်သာပဲ သဘောထားပါ၊ ခေါင်းထဲ သိပ်မစဉ်းစားပါနဲ့”

ငွေဆယ်သိန်းကို တတ်နိုင်ရင် စာချုပ်တောင် ရေးချင်ပုံမရတဲ့ မင်းနရီကို ကကြီးက လွဲရင် အားလုံး အံ့ဩခေးမောနေကြသည်။ ကကြီးရဲ့ အမေလည်းပါသည်။ အမေက ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ဘက်က သက်သေ၊ ကကြီးက မင်းနရီဘက်က သက်သေ။ ဒီလူတွေချင်းနဲ့ပဲ လှည့်ပတ်ပြီး အလုပ်ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။

“အတိုးက ...”

“အတိုးတွေ ဘာတွေ ပေးမနေပါနဲ့လို့ ကကြီးကို ပြောပါတယ်”

လူကြီးတွေ အံ့ဩကြပြန်ကာ ကကြီးကို တစ်လှည့်၊ မင်းနရီကို တစ်လှည့် ကြည့်ကြသည်။

“အို ... ဦးမင်းနရီကလည်း အတိုးမပေးရရင် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့က စိတ်မသန့်ဘဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဦးမင်းနရီအပေါ် အားနာနေကြမှာပေါ့၊ နေရဘယ်ပြောင့်မလဲ၊ ယူလိုက်ပါဆိုမှ၊ သုံးကျပ်တိုးလောက် ယူလိုက်”

မင်းနရီ မျက်နှာက ရယ်ချင်သလိုလို စိတ်အိုက်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဦးလေးကျော်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်သည် နိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှတဲ့ ကကြီး ပုံစံကို အလွန်ပင် အံ့အားသင့်လှ

အဖေတစ်ယောက်သာလျှင် သူ့သမီး အရေးပေး
ပေးရုံတို့ ကျေနပ်သဘောကျနေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဦးလေးကျော် ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ ဦးမင်းနရီ ဒီမှာ
ထိုး”

ဦးလေးကျော်က ခပ်လှမ်းလှမ်း ဟိုဘက်ဒီဘက်
ဖော်တုန်းရှိသေး မင်းနရီက ဘာမှ မဖတ်ဘဲ လက်မှတ်ထိုး
လိုက်၍ သူပင် ဖတ်နေရမှာ အားနာသွားသလိုလို ခပ်သွက်သွက်
လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရသည်။ နှစ်စောင်လဲကာ ထိုးကြသည်။

“ရော့ ... အမေ ဒီမှာထိုး၊ သက်သေ”

ကကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းထိုး။ အရာရာ
သူချည်း စိမ့်ခန့်ခွဲနေတော့သည်။

“ဦးမင်းနရီ ရော့၊ ဒါက အိမ်ဂရန်၊ စာချုပ်တွေ”

နွမ်းဟောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ဟိုးခေတ်က စက္ကူထုတ်
အညိုဖိုင်ချပ်ဟာ အထဲမှာ ဝါကျင်ကျင်စက္ကူတို့နှင့်။ မင်းနရီက
သက်ပြင်းချရင်း ...

“အန်တီ ငွေလေး ဆယ်သိန်းလောက်နဲ့ သိန်းသုံးရာလောက်
တန်တဲ့ အိမ်ရဲ့ ဂရန်ကို ယူထားရမှာဟာ ကျွန်တော်လည်း
စိတ်မသန့်ပါဘူး၊ ယူလည်း မယူသင့်ပါဘူး၊ အဲဒါ
ပြန်ယူထားလိုက်ပါ၊ ရိုးရိုးပဲ ငွေချေးတယ်ပေါ့”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က ကကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့က တခြားလည်း ပေးစရာ
ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းနရီရဲ့”

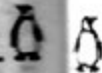
“ပေးစရာမရှိလဲ နေပစေလေ၊ ငွေချေးထားတယ်ပေါ့၊
ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ကဲ ... အဲဒါတွေ ပြန်သိမ်းလိုက်၊ တော်ကြာ
စာရွက်တွေ ထွက်ကျပျောက်နေဦးမယ်”

ကကြီးက ဦးမင်းနရီကို မျက်ရိပ်ပြနေပါသည်။
အိမ်ဂရန် မယူရင် အိမ်ပေါင်ခံဖို့ မနည်းတောင်းဆိုပန်ကြားထား
ရသယောင် ပြောထားတဲ့ ကကြီး စကား အလကားဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့။ သူ့အတွက်တော့ ငွေဆယ်သိန်းက အပျော်ခရီး တစ်ခါ
ထွက်ရင် ဖြန့်သလောက်တောင် ရှိမှာမဟုတ်ပါ။ သူက လွယ်ကူ
သော်လည်း ဒီကလူကြီးတွေ အံ့ဩနေကြပြီ။

မင်းနဒီက မျက်ရိပ်တွေ ဘာတွေလုပ်နေတဲ့ ကကြီး
ကို ရယ်ချင်လာကာ ပြုံးစိစိဖြစ်ချင်တဲ့ မျက်နှာကို ကြိုးစားတည်
ထားရသည်။ လုပ်နေတဲ့ ရုပ်ကိုက ချစ်စရာလေး။ ဪ ...
သူတော့ တကယ်ကို မမျှော်လင့်တဲ့ အချစ်တစ်ခုထဲမှာ ရစ်မူးကျ
ဆုံးပျော်ငင်သွားခဲ့ပါပြီကော။

“ရော့”

“ကိုယ် တကယ် မယူဘူး ကကြီး၊ ငွေက ဆယ်သိန်းထဲပါ၊
အန်တီတို့ကိုပဲ ပြန်ပေးထားလိုက်ပါ၊ လုပ်ပါ၊ ကိုယ်
တကယ် ပြောနေတာ”

ကကြီး သက်ပြင်းချရင်း ဦးလေးကျော်တို့ဘဝ လှည့်ကာ ...

“ဦးလေးကျော် ... ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ဂရန်စာချုပ် ယူမထားတော့ဘူးတဲ့၊ အလွတ်ချေးတဲ့သဘောပဲ၊ သူ မယူတော့ကလည်း ပြန်သိမ်းထားလိုက်စေ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ရယ်”

“အလွတ်ချေးဆိုတော့ အတိုးများ များလာမလား”

“မများပါဘူး၊ ဒီသုံးကျပ်တိုးပဲ၊ သူက ယူချင်တာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူက သက်သက်ကူညီပေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ ရှိချင်တာ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့တော့၊ ထားလိုက်တော့၊ သုံးကျပ်ဆိုတော့ တစ်လ သုံးသောင်းစေ”

မင်းနရီက မဖြေရဘဲ ကကြီးကပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောနေပုံမှာလည်း ပိုင်နိုင်လွန်းနေတဲ့ပုံက အထင်းသား အရှင်သား။ ကကြီး ဘာပြောပြောရတဲ့ပုံစံ။ မပြုံးတပြုံး စကား ခပ်နည်းနည်းနဲ့ ကကြီးကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေပုံကလည်း ကကြီးဘာလုပ်လုပ် လိုက်လျောခွင့်လွတ်ထားတဲ့ပုံ။ ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ ဘယ်လိုကြောင့်များ ဒီလောက် ရင်းနှီးပိုင်နိုင်သွားကြသလဲ။

ကားတိုက်မှုဖြစ်ကာစက ဒီလူဟာ ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကကြီးပြောလိုပဲ သိခဲ့ကြသည်။ မြေဝသုန်ကိုတောင် တရားစွဲဖို့ လုပ်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတော့။ သတ်မလည်တဲ့ ဝေဒနာသည်ကို တရားစွဲမယ်ဆိုတော့

ဒီဘက်က မိဘတွေမှာလည်း ‘အတော်အာယာတကြီးတဲ့ သည်းလွန်းတဲ့သူ၊ သူ့မှာ ငွေရှိတိုင်း လူတစ်ဖက်သားကို ချဲ့ထွင်အမှုဆင်ခြင်တဲ့သူ’ စသဖြင့် ကိုယ့်သောကနဲ့ ကိုယ်တွေ့လည်း ပေါက်ကွဲခဲ့ရသေးတာပင်။

နောက်ပိုင်း ဘာမှ သက်မဖြစ်၍သာ။ ဒီလူဘက်ကသာ တစ်ခုခု ရှေ့ဆက်ရင် ပြဿနာတွေ ကြီးခဲ့ဦးမှာ။

ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ငွေချေးမဲ့ ငွေရှင်ကိုယ်တိုင်က အိမ်တိုင်ရာရောက် ပါလာခဲ့ပြီး ငွေလာထုတ်ချေးရသနည်း။ တကယ်ဆို ငါ့ရန်လေး စာချုပ်လေးတွေ ကိုင်သွားပြီး ငွေရှင်အိမ်ကို ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝတ်သွားကြရမှာပါ။ ခုတော့ ချေးမည့်သူက ငွေထုပ်ကြီးနှင့် အိမ်အထိရောက်လာသည်။ ကိုယ်က အိမ်က အမြန်နီးသားထိုင်ကာ လက်မှတ်လေးထိုးပြီး ငွေ လက်ခံရုံသာ။

“ပြီးရင် သွားစို့လေ ကကြီး”

လှမ်းပြောဟန်က မိတ်ဆွေပုံမပေါက်။ တယုတယ လှသည်။ ဒေါ်အေးမြိုင်သည် မိန်းမပီပီ အမူအရာ အရိပ်အက်တို့ကို တစ်ခုချင်း မလွတ်တမ်း အကီခတ်နေသည်။

“အောက်ထပ်မှာ အန်တီက ကော်ဖီ အသင့်ဖျော်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အောက်ကို ဝင်ပြီး ကော်ဖီလေး သောက်သွားပါဦး”

ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ ကကြီး အမေကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲ ပုံရင်မင်းသား လာတာလို ဂုဏ်မောက်ချင်တဲ့ ပုံစံနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးလာကွတ်တွေပြုလို့။

“ကဲ ... ဦးမင်းနရီ၊ ကော်ဖီ သောက်လိုက်ဦးပေါ့”
 “အို ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အပေါ်မှာပဲ သောက်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်
 ဖျော်လိုက်မယ်”
 “နေပစ္စေတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ အောက်မှာ အမေက ကြိုတောင်
 ဖျော်ခဲ့ပြီ၊ အဆင်သင့် ပြစ်နေပါပြီ၊ အောက်မှာပဲ တိုက်လိုက်
 တော့မယ်နော်၊ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေ ပြန်သိမ်းလိုက်ပါဦး
 ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ ဒီမှာ ငွေထုပ်နော်”

မြေဝသုန်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ အင်တင်တင်နှင့်ပဲ
 မပြောသာ မဆိုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရကာ မင်းနရီကတော့ ကကြီး
 တို့သားအမိနှင့် အောက်ထပ် ပါသွားပြန်ပါသည်။ မင်းနရီသည်
 သူ့ချစ်သူရဲ့ အိမ်ခန်းလေးကို အံ့အားတသင့် လှည့်ပတ်ကြည့်နေ
 သည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ဘာအဖိုးတန်ပစ္စည်းမှ မရှိလှတဲ့ အိပ်ခန်း
 ကုပ်ကုပ်လေး။

ထိုအခန်းကလေးထဲတွင် သူ ချစ်တဲ့ ကကြီးဆိုတဲ့
 ကောင်မလေး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြီးပြင်းနေထိုင်လာခဲ့သည်။
 မပြည့်မစုံလေးနဲ့ပေါ့။ သနားပါတယ်။ သူနှင့် ဘာကြောင့်မျှ
 ခပ်စောစော မတွေ့ခဲ့ကြရတာပါလိမ့်။ မင်းနရီ တသသတွေးနေ
 မိပါသည်။ ခုလို ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ တွေ့ခဲ့ကြ
 ရသည်။ နောက်တွေ့ကျလိုက်တာ။

ဟိုးအရင်က ဒီလို ရိုးရိုးသားသား သာမန်တွေနည်း
 မျိုး တွေ တော့ကော မင်းနရီက ကကြီးလို ဘယ်ဘက်မှ မပြည့်စုံ

ခြင်မားတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်နိုင်မှာမို့လား။ ခုမှပဲ ဘယ်လို
 ပြစ်မှန်းမသိ ပြစ်ပြီးတော့ ဘယ်လို ချစ်မှန်းမသိ ချစ်နေမိပါပြီ။
 “ဦးမင်းနရီ ကော်ဖီသောက်၊ ရှင် ကြိုက်တဲ့ ကာပူချိုနို့တို့
 ဘာတို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရိုးရိုးကော်ဖီမစိစိပဲ၊ နို့ထပ်
 မထည့်ဘဲ ရေနွေးနည်းနည်းထဲနဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးဖျော်ဖို့
 အမေ့ကို မှာထားတာပါ”

မင်းနရီက ကကြီးကို ပြုံးကြည့်သည်။ ကကြီးရဲ့
 မေးသည် ထည်ဝါခန်းနား သန့်ပြန့်တောက်ပြောင်လှတဲ့ မင်းနရီ
 ခု တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း စိတ်ဇော တစ်ခုနှင့် ရင်တွေပင်ဟုန်နေ
 သည်။

ဒီသူဌေးကလေးဟာ သူ့သမီးကို တကယ်ပဲ ချစ်တာ
 တွေပါရဲ့။ ဒေါ်အေးမြိုင်တို့ကို ငွေဆယ်သိန်း ပစ်စလက်ခတ်
 နေပစ်ခဲ့တာဟာလည်း သမီး မျက်နှာကြောင့်ပဲပေါ့။

မြေဝသုန်ကိုတော့ ဘာမျက်နှာလုပ်စရာရှိလဲ။ သူနဲ့
 နည်း သိကြတာမဟုတ်။ ဒေါ်အေးမြိုင်တို့ လင်မယားလည်း
 နဲ့ လုံးလုံးသိတာမဟုတ်။ အိမ်စာချုပ် မယူဘဲ အတိုးခပ်နည်း
 နည်းတည်းနဲ့ ငွေဆယ်သိန်း ချေးတာဟာ ကကြီး မျက်နှာ။
 ကကြီးအတွက်။ ကကြီးကို အရေးတယူလုပ်တာသာ။ ကကြီး
 ကောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောကြည့်ဖြူတာ။

“ပြီးရင် တစ်ခါတည်း ထွက်ဇင်လေ၊ ကကြီး အဝတ်လဲ
 ရင်လဲထားတော့လေ”

ကကြီးက လက်က လက်ပတ်နာရီလေးကို ကြည့်

“အလုပ်ကို ဝင်ဖို့ကတော့ အတော်စောနေတယ် ဦးမင်းနရီ အဲဒါ”

“ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဆေးရုံ ခဏဝင်ကြမလား၊ ဒီမနက် ဦးမင်းနရီလာမှာဆို ပြီး ကကြီး ဆေးရုံ မသွားတော့ဘူးလေ၊ ဝသုန်ညီဝမ်းတွေ ကို ဆေးရုံ လွှတ်ထားတာ”

ကကြီး အမေမှာ သူ့သမီးသူ အားမလိုအားမရ မျက်မှောင်တွန့်သွားရပါသည်။ သူ့ဌေးလေးက ကြိုက်ပါ့မလား မကြိုက်မလား မသိ။ အဲဒီ ကကြီးဟာ ဝသုန်ဆီ တစ်ရက်မသွား ရတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလို့လဲ။

“ဟို ... ဦးမင်းနရီ အချိန်ရရဲ့လား”

“အို ... သမီးရယ် ... နောက်နေ့မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားရင်လည်းသွားပေါ့၊ ဒီက အလုပ်တွေ ဘာတွေမှား ရှိနေမလား၊ အားနာစရာကွယ်”

“အလုပ်မရှိပါဘူး အန်တီ၊ ဒီတစ်မနက်ပိုင်း မလာဘူးလို့ ရှိးရွမ်းမိမှာ မှာခဲ့ပါတယ်”

ဘယ်မှာ မှာခဲ့တာပါလိမ့်။ ဘိုလိုကလည်း နား မလည်။ အို သူ့ဟာသူ ဘာပြောပြော ပြောချင်တာသာပြော

ကန့်ကွက်ဖို့ရာ မရှိတဲ့တူတူတော့ ခေါင်းချည်းယမ်းသမ်း ညိတ် နေလိုက်သည်။

“လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ခဏသွားချင်တယ်”

ကြည့်ဦး။ ကျွန်မတဲ့။ ဒီကောင်မလေးနယ်၊ စကား ကို အိုက်တင်လေးနဲ့ ပဲလေးနဲ့လည်းမပြော။ အပြောငဲ့အစင်းကြီး ပြောနေသည်။

“ပြီးတော့ ... ပြီးတော့လေ၊ နောက်ရက်တွေ ဝသုန် ဆေးရုံကို ကျွန်မ မသွားတော့ဘူးလို့လည်း စိတ်ကူးထား ပါတယ်၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးသွားတဲ့အနေနဲ့ပါ”

“ပို့ပေးမယ်လေ။ ဒါဖြင့် ခုပဲ ထွက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကကြီးက အိမ်ထဲ ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်သွားသည်။

“အန်တီကို အကြံတောင်းရဦးမယ်၊ အန်တီ ဘယ်လို စိတ်ကူးရှိသလဲလို့၊ ကျွန်တော်က ကကြီးကို ခုလို မုန့်ထုပ်တဲ့ အလုပ်လုပ်နေမဲ့အစား ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီ အလုပ်ရုံးခန်းမှာ တာဝန်တစ်ခုပေးပြီး အလုပ်ပြောင်းခိုင်းမလားလို့”

“ဒီက ဦးမင်းနရီရဲ့ အလုပ်က ဘာများ”

“ကျွန်တော်က ပရိဘောဂမျိုးစုံ ထုတ်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းပါ၊ အရောင်းပြခန်းနဲ့လည်း ရောင်းတယ်၊ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ဟိုတယ် တွေဘာတွေကို တစ်ဟိုတယ်လုံးစာ ဒေသဒါအနေနဲ့လည်း

လက်မဆောင်ရွက်တယ်။ နိုင်ငံခြားတွေလည်း တင်ပို့ပါ
တယ်”

“ကကြီးက ပရိဘောဂနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ လုပ်
တတ်မယ်ထင်ဘူးကွသ့”

“ဪ ... အဲသလို လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ရုံးဝန်
ထမ်းအလုပ်မျိုးပြောတာပါ။ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရွက်နဲ့
ဘောလ်ပင်နဲ့ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ပဲ လုပ်ရမဲ့အလုပ်မျိုးပေါ့။
မုန့်ထုပ်ရတာလောက် ဘယ်ပင်ပန်းပါ့မလဲ၊ လခကျတော့
ပိုကောင်းမှာပေါ့”

“ဪ ... အဲလိုဆိုရင်တော့ ဘာငြင်းစရာရှိမှာလဲ၊ လုပ်
ချင်စရာကြီးပေါ့၊ သူက ဘာပြောလဲကွယ်”

“သူက စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့”

“ဘာကိုများ သူက စဉ်းစားဦးမှာလဲ၊ ကောင်းနေတဲ့ဟာကို”

မင်းနရီသည် ကကြီး အမေရဲ့ သဘောထားကို
တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် ရိပ်မိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့အမေမများ
ရိုးအေးပုံတော့ရပါသည်။ သူ့သမီးလေးကိုတော့ အတိုင်းထက်
အလွန် ကောင်းစားစေချင်မည်ပုံဆိုတာ သိသာသည်။ မင်းနရီ
အပေါ်လည်း လိုလိုလားလား ရှိနေပါသည်။

“အန်တီလည်း သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို
ထပ်တိုက်တွန်းလိုက်ပါဦးမယ်”

“တိုက်တွန်းလိုက်ပါ၊ တိုက်တွန်းလိုက်ပါ၊ အန်တီက
ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ လူငယ်တွေက
မအေမီဘာ ပြောရကျပ်သား၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြောပြတိုင်
ပင်ကြပေါ့၊ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့လို့ အန်တီ
ကတော့ သူ့ဘဝအတွက် ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ ကိစ္စတွေ
အားလုံး သဘောတူပါတယ်ကွယ်၊ သူ့ကို ကောင်းစားစေ
ချင်ပါတယ်၊ သူ့ကောင်းဖို့ကိစ္စကို ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

ကကြီးက အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပါသည်။ နှစ်ဦး
လုံးကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဦးမင်းနရီ အမေ့ကို ဘာတွေညာနေလဲ”

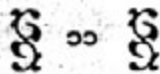
“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကကြီးရယ်၊ မလေး
မစားနဲ့”

ကကြီးက ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးနှင့် အမေ့ကိုရော
မင်းနရီကိုရော မျက်စောင်းချိတ်ကာ ...

“ဘယ်သိမလဲ၊ နှစ်ယောက်သား တပြုံးပြုံးနဲ့ အပေးအယူ
တည့်နေတာတွေ့ရတာကိုး”

မင်းနရီက ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
ရှိလျက်တည်း။

ဘာအတွက်ကြောင့် ဦးမင်းနရီ ထပ်ခန့်လိုက်မှန်း မသိတဲ့ ဝန်ထမ်းစာရေး အသစ်လေးကြောင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ လူတွေ နားလည်ရခက်ကြသည်။ သူ့ကို မျှခိုင်းစရာ အလုပ် တောင်မှမရှိ။ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မြင်ရအောင်ကလည်း သူတို့ သူဌေး ဦးမင်းနရီရဲ့ မာန်ဂုဏ်ဝင်ကြွားလှတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိ ကြသူတွေသာဖြစ်၍ ဤလို ဘာမဟုတ်တဲ့(ထူးကဲပြီးလည်း လှမ နေတဲ့) ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ တစ်မျိုးမထင်နိုင်။

လုပ်စရာမရှိတဲ့အတွက် အမှာအဝင်အထွက် အတင် အပို့ စာရင်းတွေကိုပေးပြီး လေ့လာခိုင်းထားရာ ကကြီးသည် နံနက်ရှစ်နာရီခွဲမှာ ရုံးရောက်ရပြီး 'ဦးမင်းနရီ ပေးတဲ့ ဖိုင်လ်တွေ စာရွက်တွေကို ထိုင်လေ့လာနေရသည်။ ဖုန်းလာရင်ကိုင်၍ သင် ဆိုင်သူကို ခေါ်ရမည်။

ကကြီးက မုန့်စက်ရုံက ရုတ်တရက် အလုပ်မထွက် လိုသေးဘူးလို့ တောင်းဆိုထားတဲ့အတွက် နေ့လယ်အထိ နေ့တစ် ပိုင်းသာ ဒီမှာရှိသည်။ နေ့လယ်တွင် မုန့်စက်ရုံသို့ ဦးမင်းနရီ ပို့သောကားနှင့် သွားရသည်။ ဟိုကျရင်တော့ အလုပ်တွေ လုပ် ပေတော့။ ဦးတစ်မနက်ခင်းသည် ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့မျက်စိ အောက် ခေါ်ထိုင်ခိုင်းထားသလိုမျိုးသာဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် သူ့ အလုပ်ထဲ အလုပ်ပေးထားတယ်ဆိုပြီး အလုပ်လာဆင်းနေစေတဲ့ အတွက် မြေဝသန့် မေးရုံကို ကကြီး မသွားနိုင်တော့ဘဲ ရှိရ ပါသည်။

မသွားဖြစ်တော့လည်း ကောင်းတာပဲဟု ကကြီး စိတ်ကို ဖြေထားလိုက်သည်။ လှေနံနှစ်ဖတ်လုံးကိုတော့ ကကြီး နင်းလိုမဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဝသန့် ခွဲစိတ်ကုသစရိတ် ဆယ်သိန်းကို ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့လက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျေနပ် နေပြီဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းနရီကိုလည်း ကျေးဇူးရှင် အဖြစ်နှင့်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျေးဇူးတင်မိကာ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း ငွေနှင့် ပေါက်၍ သူမနှင့် ဝသန့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲသူပဲလို့ ရင်နာမိပြန်သည်။

တကယ်တော့ ငွေနှင့်ပေါက်သူက ပေါက်လည်းပဲ အပေါက်ခံတဲ့လူက ခံလို့သာ ခုလိုဖြစ်တာပါ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူ။ ကိုယ်က သူ့အကူအညီကို အလွယ်တကူ အားကိုးရယူချင်

တာကိုး။ ကိုယ့် ရွေးချယ်မှုပေါ့။ တစ်ခါတလေတွင် ဤအမှန်တရားကို ပြောရာပြောကြောင်း ခွင့်လွှတ်တွေးလျက် တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ဒီလူဟာ မြေဝသုန်ကို အငြိုးထားမှုသက်သေကြောင့် ဝသုန် ချစ်သူကို သူ့လက်ခုပ်ထဲရောက်အောင် လုပ်ထားတာကလွဲရင် စေတနာစစ်နဲ့ ကူညီနေသူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ နားမကျင့်ကျင့် တွေးမိပြန်ကာ ဝမ်းနည်းဒေါသဖြစ်ရသည်။

ကကြီးသည် ဝသုန် ဆေးရုံသို့ သူမ သွားခွင့်မရဘဲ ရှိတာကိုလည်း ကျိတ်ပြီးခံစားနေမိပါသည်။ ဆေးရုံသွားခွင့်တယ်လို့လည်း ပူဆာခွင့်မတောင်းရ။ သူက သူ့ရုံးမှာ နံနက်တစ်ပိုင်း အလုပ်ဆင်းဖို့ ပြောထားပါလျက် လစာကိုတောင် ကြိုထုတ်ပေးထားပါလျက် အလုပ်ချိန်အတွင်း (အလုပ်ရှိရှိ မရှိရှိပေါ့) တခြားတစ်နေရာကို သွားချင်တယ်ဆိုတာမျိုး အလုပ်သမား အနေနှင့် ပူဆာ ခွင့်တောင်းခွင့်မှ မရှိတာ။

ကကြီးသည် စိတ်၏ဆင်းရဲကျပ်တွင်းခြင်းကြောင့် လူကလေးပင် ချိုး၍ပိန်လာသည်။ မင်းနရီထံ နံနက်ပိုင်း အလုပ်ဆင်းရ၍ လခအသစ်တစ်မျိုးရနေကာ ဝသုန် ဆေးရုံထဲ လည်း သွားလို့မရတော့တာကို ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် သိတော့ ...

“သမီးနဲ့ အဲဒီ သူဌေးက ဘယ်လိုတုန်း ကကြီး”

အောက်ထပ် ဆင်းလာကာ အမေရှေ့မှာပင် လာခွင့် မေးခဲ့ပြီးပြီ။

“ငွေလည်း ထုတ်ချေး၊ အလုပ်ကိုလည်း နေ့တစ်ဝက်ခန့် တယ်ရယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒီလောက်ကြီး ရင်းနှီးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီလူက ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ကကြီးက မျက်နှာငုံချကာ မဖြေ၍ အမေကဝင်ကာ ...

“ဒီသူဌေးက ကကြီးကို မေတ္တာရှိနေတယ် မအေးမြိုင်”

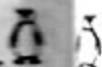
“ဟင် ... သူ့မှာ ဝသုန်ရှိတာ မသိလို့လား၊ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီးတာ မသိဘူးလား၊ သူကတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ကကြီးက မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်”

“ပြောပြတော့ သူက ဘာတဲ့လဲ”

“သူက ကကြီးမှာ ရည်းစား ရှိရှိ မရှိရှိ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ မအေးမြိုင်၊ ငွေထုတ်ချေးတာတွေ ဘာတွေလဲ ကကြီးကို မေတ္တာရှိလို့ ကကြီး ကူညီချင်တဲ့ကိစ္စကို ကူညီပေးတာသက်သက်ပဲ၊ ပြန်ဆပ်ဖို့ မလိုဘူးတောင်ပြောတာ၊ မုန့်ထုပ်တဲ့ အလုပ်ကတောင် ထွက်ခိုင်းနေတာ၊ ကကြီး ပင်ပန်းလို့တဲ့၊ ကကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင် လက်ထပ်ယူမှာတဲ့”

ဒေါ်အေးမြိုင်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ဖြစ်ရင်း ရင်ပတ်ကိုပင် ထုကာထုကာ ...

“ဟင် ... ထင်သားပါ။ ဒီအရိပ်အခြည်တွေ မြင်နေ ထင်နေ လို့ ဖွင့်မေးကြည့်တာ၊ ဖြစ်ရလေ ကကြီးရယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီပိုက်ဆံဆယ်သိန်း ယူပြီး ညည်းက ဒီသူဌေးရဲ့ ရည်းစားဖြစ် သွားပြီဆိုတဲ့သဘောလား၊ ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့သား လေး ကျန်းမာလာရင် ငါတို့ကို ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဒီလိုမှန်းသိ သူ့အကူအညီ ဘယ်ယူမလဲ၊ ငါတို့ကိုလည်း မတိုင်မပင်နဲ့ ညည်း လုပ်ချလိုက်ရသလားအေး၊ အခု ဒီဆယ်သိန်း ဘယ်လိုပြန်ပေးကြမလဲ၊ နက်ပြန်သဘာဝ ခွဲတော့မှာမို့ ငွေကတချို့တစ်ဝက် ချေလိုက်ပြီလေ၊ မဖြန့် ဘုံး အတိုးဘယ်လောက်ကြီးကြီး ရအောင်ရှာပြီး ပြန်ဆပ်စု ဖြစ်မယ်”

“အဲလိုအလောသုံးဆယ်လည်း ဆပ်ဖို့မလိုပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ရယ်၊ ကိုယ့်မှာလည်း ဝန်ပိတယ်၊ အဲဒီငွေကိစ္စထင် ဝသန့် ကျန်းမာရေးကိစ္စကိုပဲ ပိုအာရုံထားပါ။ သန့်ဘက်ခဲ ဆိုရင်ပဲ ခွဲရတော့မယ်၊ အာရုံကြောဆေးရုံကိုတောင် ငွေ ထားပြီဆို၊ အဲဒီရောက်ပြီးမှ ကကြီးတောင် ဆေးရုံ မရောက် သေးဘူး”

“ညည်းသူဌေးက ဝသန့်ဆီ သွားခွင့်မပြုဘူးပေါ့နော် အမလေး ငါ့သားလေးအတွက် ငါ့ရင်တွေ နာလိုက်တာ သူ့ကျန်းမာရေး တစ်ဖက်မှာ ဆိုးဝါးနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့

ရည်းစားက ဒီဖက်မှာ လက်လွတ်တော့မယ်ဖြစ်နေတာ ငါ့သားလေး မသိရှာဘူးဟဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က ရင်ပတ်စည်တီး မျက်ရည်ကျတဲ့ ကကြီးလည်း မျက်ရည်လည်၍ ဖြစ်ရသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ရယ်”

“ပြောမယ်၊ ပြောမှာပဲ၊ ညည်းကိုယ်၌ကလည်း သူဌေးနဲ့ ငါ့သားနဲ့ ယှဉ်တော့ သူဌေးဘက် ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေမှာပါ အေး၊ မိန်းမဆိုတာ လက်သာရာ အခွင့်အရေးပိုရာကို မက်ကြတာပဲ၊ ငါလည်း မိန်းမပါပဲ၊ ပုထုဇဉ် သူ့သူကိုယ် ကိုယ် ဒီလိုပါပဲ၊ ဝသန့်အတွက် ငွေကို လိုတဲ့အချိန်မှာ အလွယ်တကူရအောင် ရှာပေးနိုင်တဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ငါ အသိအမှတ်ပြုပါတယ် ကကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သား လေး နေကောင်းလာရင်တောင် အသည်းကွဲရတော့မှာ ငါ မြင်ယောင်နေပါတယ်”

ကျွန်မ နှလုံးသားတွေက ဝသန့်အပေါ် သစ္စာရှိနေပါ တယ် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ရယ်လို့ ကကြီး ကြေကြေကွဲကွဲ ကျိတ်ရေရွတ် သည်။ နှုတ်က ဖွင့်ပြီးတော့တော့ ကတိမပြုနိုင်တဲ့ ဘဝအခြေ အနေပါ။ ဝသန့်ကိစ္စက ငွေထပ်လိုရင်သာလိုမည်။ အပိုတော့မဖြစ်။ ဒီကောင် စရိတ်စကရဲ့ အချို့တစ်ဝက်ကိုပဲ ကိုယ်က ကုန်ကျခံ တော့ပါ။ နိုင်ငံခြားက ခွဲစိတ်ကုသမားတော်တို့အတွက် အဖိုးအခ

မရှိ။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သုံးစွဲမည့် ဆေးဝါးများနှင့် စက်ကရိယာများ
ငှားရမ်းသုံးစွဲခါ တစ်ခါသုံးပစ္စည်းများ အဖိုးအခ။ ဒါတွေပဲ နှိပ်
သေးသည်။ ခွဲစိတ်ဖို့စားရင်းပေးထားတဲ့ လူနာများ ကုန်ကျစရိတ်
ငွေရဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကြိုတင်ပေးသွင်းထားရပြီမို့ ဦးမင်းနီ
ကို ပြန်ပေးချင်ရင်တောင်မှ ပေးစရာရှိတော့တာမဟုတ်။

ယောက္ခမလောင်းကြီးနှင့် ကကြီးတို့လည်း ရင်ထဲ
မှာ အဖုအထစ်ခံကာ ခပ်တန်းတန်း ရှိသွားကြပါသေးသည်။
လူနှင့်မမျှတဲ့ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုဒဏ်တွေ မိမိတွေ
လေသဖြင့် ကကြီး ကိုယ်ရေတအားစစ်သွားရတာ အမှန်တကယ်
လူပင်ပန်းရလို့ ချုံးချုံးမကျ။ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကသာ လူကို ခွဲ
ကျစေတာ။

အဲသလို ချုံးကျလာတာကိုလည်း အရိပ်ကြည့်နေတဲ့
ဦးမင်းနီရိုက သိပါသည်။

“ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲစရာရှိသေးလဲ ကကြီး၊ ညှိုးနွမ်းနေတာ
ပါပဲလား။”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဦးမင်းနီရို”

“လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်း ဖြစ်နေတာ သိပ်သိသာတယ်
ဟိုအလုပ်ကို ထွက်ပါဆိုတာ ခုထိ မထွက်သေးဘူးလား။”

“ထွက်တော့ထွက်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်
ဆိုတာ အလဟဿ ဦးမင်းနီရိုက အလုပ်ပေး လစာပေး

ထားတာပဲရှိပြီး အလုပ်မှ မရှိတာ၊ တကယ်လို့ ဒီမှာ လုပ်
စရာလဲမရှိလို့ နောင်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် ရှေ့ကအလုပ်
လည်း ထွက်ပြီးသားဖြစ်နေတော့ လက်လွတ်၊ ကြားထဲက
မျောက်လစ်ကိုင်းလွတ်ဖြစ်မှာမျိုးကို ခိုးရိမ်လို့ပါ။”

“ဘာလို့ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ရမှာလဲ၊ မင်း ဘာတွေ
တွေ့နေတာလဲ ကကြီး၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ဖြစ်ပြီး
ရင် မင်း ဒီရုံးမှာ လာထိုင်ပြီး စိမ့်ခန့်ခွဲရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်
အလုပ်မရှိသော်လည်း အလုပ်အဆင့်ဆင့် ဘယ်လိုသဘော
ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း ကြိုသိထားအောင် လေ့လာခိုင်းနေတာ
လေ။ ဘာလို့ နောင်မလုပ်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ နောက်တစ်သက်
လုံး လုပ်ရမှာလေ၊ မင်းပဲ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပါတယ်
ဆို”

ကကြီး မျက်လွှာလေးကျနေသည်။ အသက်ရှူတွေ
လည်း ကျပ်လာသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... ချည်ပြီး တုတ်ပြီး
အနေအထားထဲမှာ သူမ နစ်နေပြီ။ နောက်ဆုတ်ဖို့ မလွယ်။
ဦးမင်းနီရိုကလည်း သူမကို တကယ်ပင် လက်ထပ်တော့မှာ ဖြစ်
ပုံရသည်။ ကိုယ်ကလည်း အလွယ်တကူလေး စကားသွားကျွ
သားမိပြီးပြီ။

ပထမပိုင်း ပေါ့ဆဆလေး တွေးမိတာက ဦးမင်းနီရို
က ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကကြီးရဲ့အဆင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

လက်ထပ်လိုမည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။ မြေဝသုန်ကို အနိုင်ရစွာ ညစ်ဖို့ ကျောနိုင်ဖို့လေးတစ်ခုကလွဲရင် တစ်သက်တာရည်ရွယ် မှာလည်း မဟုတ်။ ဝသုန်ကို အနိုင်ရရုံ သူမကို လှည့်ဖျားကစား မည့်ကိစ္စမှာ သူမကလည်း ဦးမင်းနရီထံမှ ရတတ်သမျှ အခွင့် အရေးလေးကိုတော့ ယူလိုက်ဦးမည်ရယ်လို့ တန်ပြန်သဘော ထားခဲ့သည်။

သူ့ငွေကို အလကားယူမှာလည်း မဟုတ်။ လိုအပ် ချိန်မှာ သုံးနိုင်ရုံ အခွင့်အရေးမျှသာ။ ဆပ်ကိုပြန်ဆပ်မည်ငွေဟု သူမက စိတ်အေးထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဟာလည်း သူ့မောင် ဦးစိုးထံမှ သူ့လက်ဝတ်လက်စားများ ပြန်ရတာနှင့် ရောင်းချပြီး ဆပ်မှာကို ယုံကြည်သည်။ ဒီတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြေလည်သွား နိုင်သည်ကိစ္စ တစ်ခုလို ထင်မှတ်ထားရာမှ ပထမဆုံး သိနားလည် ခဲ့ရသည်မှာ ဦးမင်းနရီဟာ ကကြီးကို ပေါ့တီးပေါ့ဆ နှုတ်ဆော့ ခဲ့တာမဟုတ်ခြင်းကိုပင်။

သူ တောင်းတဲ့လက်ထပ်ခွင့်ဟာ အတည်ဆိုတာကို ငွေယူပြီးမှ သိခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက် မှု၊ အလိုလိုက်မှု၊ အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းမှုတွေမှာ နေ့စဉ် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးစေရအောင်ပင်။ ယစ်မူးလောက်ပါသည်။ ယစ်လည်းယစ်မူးချင်နေပါသည်။ သို့သော် နှလုံးသားက ဝသုန် အပေါ် သစ္စာမပျက်နိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲတည်း။

ဤအခြေအနေကို သူမ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ဦးမင်းနရီတက်ကိုပဲ လုံးလုံးလျားလျား မဲတင်းလိုက်ရတော့မလား။ ခက်ခဲလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ဝသုန်ကို သူမ နှလုံးသားထဲက ဘယ်လို များ ဆွဲထုတ်ဖယ်ရှားရအံ့နည်း။ ဝသုန်ဘက်ကိုပဲ လှည့်ပြန်လိုက် ဖို့ကကော။ ဤကိစ္စက ဤမျှ လွယ်ကူပါ့မလား။ ဦးမင်းနရီကို ကကြီး ကြောက်သေးသည်။

အခုကိုပဲ နက်ဖြန် ဝသုန် ခွဲစိတ်မည်နေဆိုတာကို မပြောရဲပါ။ သူမရဲ့ အနေအထားဟာ သွားခွင့်ရှိသလား မရှိသလား ဘာမှန်းတောင် မသိတော့။ မနက်ဖြန်မနက် ရုံးလာမတက်ဘူး လို့ ခွင့်တောင်းရကောင်းမလား။ ဘာအတွက်လဲဆိုရင် အကျိုး အကြောင်းပြောရတော့မည်။ သူပါ လိုက်လာမည်ဆိုရင်ကော။ သူ့ရှေ့ကြီးမှာ ဝသုန်အတွက် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေရမှာလည်း အခက်။

ကကြီး ညည်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ် ဖယ်လို ရည်ရွယ်ထားသလဲ။ ကကြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေးရင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ကာ ငိုချင်ပါသည်။ တော်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကို ဘာမှ မပြောဘဲနဲ့ မလာဘဲ နေလိုက်မယ်။

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းတွေ က မင်းလည်း သိထားရမဲ့ အလုပ်တွေလေ။ အမှန်ကတော့ အဲဒီ ရေရှည်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ မင်း မစိမ်းအောင် ထိတွေ့နေအောင် ခုလိုထားတာ၊ ဒါပေမဲ့

အများအမြင်မှာတော့ ဘာမှ မဟုတ်သေးခင် မင်းက တစ်မျိုးတစ်မည် မထင်ရအောင် အလုပ်ခန့်ထားတယ်လို့ နာမည်တပ်ထားရတာ ...

ကိုယ့်ချစ်သူက မုန့်ထုပ်နေရတာကိုတော့ ကိုယ် သဘောမကျဘူး။ အဲဒါအပြင် မင်းကို မပင်မပန်း အေးအေး ငြိမ်းငြိမ်းကလေးပဲ နေရစေချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းကို ခုနဲ့ တဲ့အချစ်ပဲ”

ကကြီးက မျက်လုံးချင်း ရင်မဆိုင်ဘဲ လွဲကာ နှာ ထောင်နေခဲ့သည်။

“ခါတိုင်းရက်တွေ ကျွန်တော်ရောက်ရင် သူလည်း ရောထဲ နေပြီ။ သူ့ဘယ်အချိန်လောက် နောက်တတ်လဲ ဦးအေး”
“ရှစ်နာရီခွဲကျော်တာနဲ့ ရောက်တာပါပဲ ဆရာ”

မင်းနရီက နာရီကို နံရံသို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မကျေမနပ်သေးဘဲ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်လက်ကို ပင့်တင်၍ လတ် ပတ်နာရီကို တစ်ခါကြည့်သည်။ ကိုးနာရီလေးဆယ်။ မင်းနရီ ရုံးရောက်ချိန်ဟာ ကိုးနာရီခွဲပတ်လည်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် ခုထိ ကကြီး မရောက်သေးတာလဲ။ ရုံးကလူတွေကတော့ အိမ်နီးနီး

မမှန်တဲ့ ဝန်ထမ်းသစ်ကို မင်းနရီ စိတ်တိုနေတယ် ထင်ကောင်း ထင်ကြမည်။

မင်းနရီက ခါးထောက်၍ ငြိမ်ရပ်ကာ စိတ်ကို ငြိမ် ဆောင် တစ်ခဏ ဆောက်တည်နေပါသည်။ ခရီးအကွာအဝေး ကြောင့် မြို့ထဲက ဒီရုံးထိရောက်အောင် ကကြီးဟာ လိုင်းကားကို တစ်နာရီလောက် စီးရတာ။ စီးရတဲ့ လိုင်းကားက ဒိုင်နာနောက်ပွင့် လိုက်ကားမျိုးတွေဖြစ်ပြီး အမောင်းကလည်း ကြမ်းတမ်းကြသေးသည်။

ဆုစပ်ဖို့ရက်ပိုင်းအလိုမှာ သတို့သမီးလောင်းကို ဆုံးရှုံးထားဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိသော မင်းနရီသည် အခြေအမြစ် မရှိလှပါဘဲနှင့် ကကြီးအတွက် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်အောင် ပုပန်လာပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်သွားနိုင်တာ ချည်းပဲ။ မဖြစ်နိုင်တာမရှိ။

ကကြီးတို့အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက် ဆက်သွယ်ဖို့ ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်လေရာ မင်းနရီသည် ကြိတ်မှိတ်အောင့်အည်း နေလို့မရတော့ဘဲ ...

“ဦးအေး ... ကောင်မလေး ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့် Hand Phone ကို ဆက်လိုက်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ကကြီးကတော့ တမင်တကာ အကြောင်းမဲ့ ရုံးတက် ကြက်ကွက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းနရီ ယုံကြည်နေသည်။

သူ့ကို ရုံးလာတက်ခိုင်းထားတာဖြင့် ဆယ်ရက်တောင် ပြည့်တာမဟုတ်။ အလကားနေရင်းတော့ ရုံးမလာဘဲမနေ။ ရုံးလာရင်လမ်းမှာ အမောင်းကြမ်းတဲ့ ကားတွေကြောင့် ဘာများဖြစ်လေလဲသာ တွေးရင်း ထူပူနေသည်။

ခုတလော ကကြီး ပုံစံကလည်း စိတ်နှင့် လူနှင့် ကပ်တာမဟုတ်။ လူတခြား စိတ်တခြား လွင့်ပါးတွေဝေနေတာ မင်းနရီ သိသည်။ ဒါလည်း သဘာဝကျသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူဟောင်းကတစ်ဖက်၊ မင်းနရီကတစ်ဖက်။ သူမ လိုအပ်တဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီကို ယူထားရ၍ မင်းနရီကိုလည်း ကကြီး ခများ မလွန်ဆန်နိုင်။ ချစ်သူကိုကော အလွယ်တကူ မေ့ဖျောက်ပြတ်တောက်နိုင်မတဲ့လား။

အစပထမဦးကတော့ မင်းနရီ စိတ်ကူးက ကကြီးရဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကိုပါ အတင်းအကျပ် ဝင်ပူးပြီး (ကကြီး ဖြောသလို ငွေနှင့်ပေါက်သတ်တဲ့နည်းနှင့်) ငွေအားနဲ့ဖို့ကော မငြင်းသာ မလှုပ်သာအောင် အကြိုက်ဆောင် ဖြည့်ဆည်းပြီး ရုန်းထွတ်ခဲ့ မဖြစ်တော့အောင်ကို အကြမ်းပတမ်းနည်းနှင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ချုပ်နှောင်ပစ်ဖို့။ တကယ်တမ်း အဲသလို သူ လုပ်မည်ဆိုရင် အလွယ်မလား။

ကကြီး အသိုင်းအဝိုင်းက အမေတစ်ယောက်တည်း ရယ်။ အဲဒီအမေကလည်း ရိုးအေးအေးနှင့် သူ့သမီးလေး ကောင်း

စားဖို့ကို မက်မောသော ပုထုဇဉ်ဆန်တဲ့ အမေထဲက အမေတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာလောက်တဲ့ ပုံအပ်မှု တင်တောင်းမှုတွေနှင့်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းလက်ငင်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းယူဖို့ဆိုတာမျိုး မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ ကကြီးလိုချင်တဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို ထုတ်ချေးခဲ့တာကလွဲပြီး မင်းနရီဘက်က ငွေနှင့်အကြမ်းပတမ်း မပေါက်ခဲ့ပါ။ သူ့အမေကို အားဆေးလို၊ အိမ်သုံးပစ္စည်း တို့တို့တိတိလို ဘာမဟုတ်လှတာလေးတွေ ဝယ်ပေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာကတော့ တကယ့် စေတနာအလျောက်မျှသာဖြစ်သည်။

သူ ဖြစ်စေချင်တာ အချိန်တိုနှင့် အောင်မြင်အောင် ငွေအားနှင့် အတင်းအကျပ် မလုပ်ဖြစ်တော့သည်မှာ ကကြီးလေးကို သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သနားပြီး တကယ်ချစ်မိသွားခဲ့တာကြောင့်ပါပင်။ တကယ်ချစ်မိတော့လည်း သူကလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို တစ်ဖက်က ဝဲညှာမိကာ သနားကြင်နာရပြန်သည်။

မြေဝသုန့် မိဘတွေကို ငွေထုတ်ပေးတဲ့ တစ်ရက်ကလွဲပြီး အဲဒီရဲ့ နောက်မှာ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မျက်နှာသာသာ တယ်မရှိတော့တဲ့ ကကြီးကို မြင်တိုင်း သူ့ရင်ထဲ စိတ်မကောင်းပါ။ လူကလေးတောင် ချုံးကျလာသေးသည်။ ကကြီးတို့ သားအမိလို ရိုးရိုးနံနံလေးတွေနှင့် လက်လုပ်လက်စားသာ တစ်သက်လုံး ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီး လူကုန်အထက်တန်းစား အသိုင်းအဝိုင်းဆိုရင်ကို

အကြောင်းမရှိ ခပ်လန့်လန့်နှင့် ရိုကျိုးနေတတ်ကြတဲ့လူတန်းစား မျိုးထဲက လိုချင်တာရဖို့ဆိုတာ အလွယ်ကလေးရယ်ပါ။

ဟိုကောင် ကျန်းမာရေး ကောင်းမလာခင် သူ့လက်ထဲ ကကြိုး လုံးလုံးလျားလျား သက်ရောက်ကျဆင်းနေပြီးဖို့ဆိုတာ အလွယ်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလွယ်ကလေးကို ဇွတ်တရွတ် မလုပ်ရက်ဘဲ ကကြိုးဘက်က ဆန္ဒကို ထည့်ထွက် ရိုသေလေးစား တဲ့စိတ်ထား ရှိပေးမိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိပါရဲ့။

အဓိကက ကကြိုးကို သူဟာ လက်ခုပ်ထဲက ရေ တစ်ပေါက်လို နှိမ်မဆက်ဆံရက်ခဲ့တာပင်။ တန်းတူရည်တူ လူချင်း သူသူမျှမျှ နေရာပေးထားတာ။ သူ့အရင် စိတ်ထားမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံ ဖြစ်ခဲ့တာ။ စိတ်သစ်လူသစ်တစ်မျိုးနဲ့ ကကြိုးကို ပထမဆုံး အရင်ဆုံး ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ နန္ဒာ့ကို ဆက်ဆံတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ တန်းတူ ကကြိုးကို အရေးထားပေးခဲ့တာ။

မင်းနရီသည် ခဏချင်းပင် သူ့ စိတ်ပျက်တဲ့ ရွံ့ဖွက်စပ်စပ် လမ်းသွယ်ကို ရောက်လာသည်။ တစ်ဝက်တလေ ကျိုးပဲ့ပေါက်ပြဲတဲ့ ကျောက်ခင်းလမ်းဟောင်းက အောက်ခံမြေသား တွေ အချို့နေရာမှာ သွက်ပေါ်ကာ မိုးရွာတော့ ဖွက်စပ်စပ်ဖြစ်၍ ရေတင်နေတာမျိုး။

မင်းနရီက ကကြိုးတို့အိမ်ရှေ့၌ သူ့ကားကြီးကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကကြိုးတို့ အောက်ထပ်ခန်းတံခါးရွက်လေးဟာ

ပိတ်ပြီး ပြောက်လက်ကြီး ထိုး၍ သော့ပါခတ်ထားလျက်သား။ မင်းနရီကမေးဖို့ အပေါ်ထပ်ကိုပါ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ် ထပ်လည်း ဒီအတိုင်း။ သစ်သားတံခါးရွက်ဆွဲကပိတ်ကာ အပြင်က ကန့်လန့်သိုး၍ သော့ခလောက်ကြီးခတ်လျက်။

မင်းနရီ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေဆဲ အောက်ထပ်တစ်ဖက်ခန်းက လူရိပ်လူခြည် ထွက်ပေါ်လာကာ ...

“ဘာကိစ္စလဲကွယို၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ”

“ဒီဘက်ခန်းက ကကြိုးတို့ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိကြဘူးကွယို၊ အပေါ်ထပ်က မမြိုင်တို့သားလေး မြေဝသုန် ဒီနေ့ခွဲစိတ်မဲ့နေလေ၊ အပေါ်ထပ်ကကော အောက်က ကကြိုးတို့သားအမိပါ မိုးလင်းကတည်းက ဆေးရုံသွားကြတယ်”

“ဪ ... မြေဝသုန် ခွဲစိတ်မဲ့နေကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ဆေးရုံကြီးမှာပဲလား”

“ရှေ့ဘက်က ဦးနောက်နဲ့ အာရုံကြောဆေးရုံကို ပြောင်းရွှေ့ထားတယ်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျ”

မင်းနရီ ကားပေါ်ပြန်တက် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သလိုတော့ မဟုတ်။ ကကြိုးဟာ မနက်

ကတည်းက ဆေးရုံကိုပဲသွားတာ။ ရုံးကို လာကိုမလာတာ။ မင်းနရီ စိတ်ထဲတွင် စိတ်တိုသလိုလို ဒေါသဖြစ်သလိုလို တစ်ခုတစ်ရာက လောင်မြိုက်ကာ ပူပြင်းလာသည်။

မနက်ပိုင်းတိုင်းကို ရုံးလာတက်နေခြင်းမှာ ဆေးရုံမသွားဖြစ်တော့အောင်ဆိုတဲ့ သဘောလည်း တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်အနေနှင့် ပါဝင်သေးသည်။ သူ့ကိုလည်း ကြိုမပြောဘဲ ဘာကြောင့် ဆေးရုံကို သွားရတာလဲ။ မင်းနရီသည် ဒေါပွပွနှင့် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းနေမိရင်းကမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဒေါသဒီဂရီတို့ လျော့ကျလာပါသည်။

ကကြီးကို လုယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူ့အနေအထားကတောင် ဆေးရုံသွားတဲ့ကိစ္စကို ဒီလို ဒေါသဖြစ်နေသေးတာ။ မြေဝသန်ဘက်ကများ ကြည့်ရင် သူ ကျန်းမာရေးဆိုးဝါးနေတုန်း သူ့ချစ်သူကို သူ့လက်က လုယူဖို့ ကြံစည်လှုပ်ရှားနေတဲ့ မင်းနရီအပြုအမူတို့က ဒေါသဖြစ်လွန်းစရာကောင်းမနေဘူးလား။

ကကြီး သူ့ကို ဖွင့်မပြောတာကလည်း တမင်တကာ လျှိုငှက်ထားဖို့ ဖွင့်မပြောချင်လို့ မပြောတာ မဟုတ်နိုင်။ သူ့ကို ပြောကာမှ သူက မသွားရဘူးဆိုရင် သူ့အဖို့ ဆက်လုပ်ခွဲခက်ခဲသွားတော့မှာ။ သွားကလည်း သွားချင်တော့ ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ သွားလိုက်တာ။ ကကြီးအဖို့လည်း သွားချင်ရှာမှာကို အပြစ်မဖြစ်မဆိုသာ။ ကကြီး ... ကကြီး။ မင်း ဘာကြောင့်မသွား

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် ခပ်စောစော ယားနှင့်ရတာတုန်း မိန်းကလေးရယ်။

ကိုယ်နဲ့ အတွေ့ကိုများ စောင့်ပါဦးတော့။ သူ့မှာ မချင့်မရဲတွေးရသည်။ မင်းနရီသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် နှမြောဝမ်းနည်းလျက်ရှိသည်။ ခုချိန်မှာ သူ့နဲ့ ကကြီးက ဘာပါလိမ့်။ ချစ်သူစစ်စစ်တွေ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ သူ့အချစ်ကို လက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြေဝသန်အမေကို ငွေထုတ်ချေးဖို့ကိုပါ ကောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ကကြီးရဲ့ အတွင်းသဘောဆန္ဒက ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လွင်နေပေမဲ့လည်း သူက မသိခင်ဟန်ထားကာ နေပါသည်။ ကကြီး သူ့ချစ်သူဖြစ်ရင် ပြီးရောရယ်လို့။

အခုတော့ ကကြီးက သူ့ချစ်သူ တကယ်ဖြစ်နေသလား။ မဖြစ်ဘူးလား။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာက သူ့ကို လွှတ်လပ်စွာ စဉ်းစားခွင့်ပေးနေရင် စဉ်းစားရင်းက စိတ်ပြန်ပြောင်းမသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်။

မင်းနရီသည် ဒေါသတွေ ပြန်ထွက်လာလိုက်။ မိတ်တွေ ပရမ်းပတာ လှောင်ရှားလိုက်။ ဒေါသရှိန်တွေ နည်းနည်း လျော့ကျလိုက်။ ပြန်ပြီး တိုးလာပြန်လိုက်။ ရင်ထဲ မောကြီးပန်းကြီးနိုင်သော ဇောတစ်ခုနှင့်ပင် ဆေးရုံကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးရုံကြီးထဲ သူ ဝင်မည်အပြု တံခါးစောင့်က သူ့ကို တားထားပါသည်။

“မဝင်ရပါဘူး အစ်ကို”

“ဒီနေ့ ခွဲစိတ်တဲ့ ညီတစ်ယောက်ဆီ သွားမလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေလောက်မှ ခွင့်ပြုချက်ရမှ ဝင်လို့ရပါတယ် ဘယ်လူနာရှင်မှ မဝင်ရပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဝင်ရမှာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း ငွေကို အားထားတတ်တဲ့ မင်းနရီက ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးထဲမှ ထောင်တန်တစ်ရွက် နှိုက်ယူကာ လာဘ်ထိုးဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း မယူနိုင်ပါဘူး ဝင်ခွင့်ကို ပြုလို့မရလို့ပါ။ ဆေးရုံထဲမှာ လူကြီးတွေလည်း ရောက်နေပါတယ်။ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနက လူကြီးတွေ ရော ခွဲစိတ်အဖွဲ့ကလည်း နိုင်ငံခြားသားတွေ အဖွဲ့ဖို့လို့ ဆေးရုံထဲမှာ လူကို ရှင်းထားတာမို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လောက် ဝင်လို့ရမလဲ”

“လူကြီးတွေ ပြန်ရင်တော့ ဝင်လို့ရမယ် ထင်ပါတယ်”

မင်းနရီ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်လျှော့ရတော့သည်။ ဒါဖြင့် ကကြီးတို့ရော ဘယ်မှာ နေနေကြမှာပါလိမ့်လို့ သူ စဉ်းစားနေဆဲ သူ့အနားကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။

“သားရေ ... ဝသုန့်ဆီ လာတာလား”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကကြီးရဲ့ အမေ။

“ဪ ... အန်တီ၊ ဟုတ်ကဲ့ ကကြီးဆီ လိုက်လာတာပါ။ ကကြီး ဆေးရုံသွားတယ်ဆိုတာသိရလို့ လိုက်လာတာ၊ ကကြီးကော”

“ဟိုဘက်နားမှာပါ။ အန်တီတို့လည်း ဝင်ခွင့်မရဘူးကွယ့်၊ အပြင်ဘက်မှာပဲ စောင့်နေကြရတယ်။ ခုထိကို မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ခွဲပြီးလေသလား မပြီးလေသလားတောင် မသိဘူး”

“ကကြီး ဘယ်မှာလဲ အန်တီ”

“ဟိုဘက်မှာ လာ”

မင်းနရီက ကကြီး အမေနောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ မြေပေါ် အခင်းခင်းပြီး ပြစ်သလို ထိုင်နေကြတဲ့ မြေဝသုန့်ပီဘနစ်ပါးက မင်းနရီကို လှမ်းကြည့်နေကြပါသည်။ သူတို့ကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲမို့ မင်းနရီကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ကကြီး အမေနောက်ပဲ လိုက်လာသည်။

ကကြီး အမေက အဆောက်အအုံရဲ့ ကွေ့ချိုးလေး ဆီ လျှောက်သွားကာ ထောင့်ချိုးဆီ ရောက်လျှင် ...

“သားရေ ဟိုမှာ ကကြီးကွယ့်”

မင်းနရီက လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အုတ်ခဲကလေး နှစ်ခု ဖင်ခုထိုင်ကာ အဆောင်နံရံတစ်ခုမှာ ကျောက်ပဲရွဲ ပေါင်ပေါ် လက်ကိုင်ပဝါခင်းပြီး ပုတီးစိတ်နေတဲ့ ကကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကကြီး အမေကို သူ ဒီမှာပဲ စောင့်နေမည့်အကြောင်း လက်ရိပ်မျက်ရိပ်နှင့်ပဲ ပြကာ ကကြီး အမေ လှည့်ထွက်သွားတဲ့အခါ မင်းနရီက လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရသည်မသိ။ မခံချင်တာလား၊ မနာလိုတာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလား၊ နှမြောတာလား၊ ကရုဏာသက်တာလား၊ ဒေါသ ထွက်တာလား၊ ဘာဆိုဘာမှန်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် ဝေခွဲမရနိုင် တော့တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုနှင့် နှင့်နှင့်ကြီး ပြည့်ကျပ်မွန်းသိပ်နေပါ သည်။

ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်သိမ်းခွေကာ အုတ်ခဲ နှစ်လုံးပေါ် ထိုင်နေတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပုံ မဟုတ်ဘဲ၊ ခပ် ကျုံ့ကျုံ့ အနေအထား ရှိသည်။ ပေါင်ပေါ် လက်ကိုင်ပဝါလေး ခင်းလျက်။ ကျောပြင်လေးက အသောက်အအုံ နံရံကို မှီထား၍ ဖြောင့်စင်းစင်းကလေး မတ်နေကာ ဦးခေါင်းနှင့် လည်ပင်းကျကာ မှ မင့်တင့်လေး ပြန်ငိုက်ချထားသည်။

မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်၍ စိတ်အာရုံ အလုံးစုံဟာ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ တည်နေတဲ့ပုံ။ နှုတ်ခမ်းထွက်လေးက လှုပ် လှုပ်ရွရွနှင့် ဘာဘုရားစာတွေများ ဆိုနေတယ် မသိပါ။ အညို ရောင် စိပ်ပုတီးဟောင်းဟောင်းကလေးက သူမရဲ့ လက်ချောင်း များကြားထဲမှာ တစ်လုံးဆင်း တစ်လုံးတက်။

မင်းနရီက ရှေ့ကို ခပ်ဖွဖွကျော်လျှောက်ကာ သစ် ပင်စည်တစ်ခုမှာ နှိပ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ လက်ကို စိမ်းပြေပြေ ကြိုးပြီးတော့ ကကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်လေးကို မမှိတ်မသုန် မပျင်း ပြင်းစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကဲ ... ပြီးအောင် စိပ်စမ်း။ မင်းပဲ မင်းမရီ စိပ်နိုင်သလား၊ ငါပဲ မပျင်းမရီ စောင့်ကြည့်နိုင်သလား။

သူ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ထိ အချိန်တွေ ပြန်းတီး ကြာတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါ။ ကကြီးနှင့် ပတ်သက်ပါမှ မကြာ တာ သူ အချိန်တွေ ပုပ်သည်။ ပြန်းတီးကုန်သည်။ သူ့ကိုက အချိန်တွေ အကုန်ဆုံး ခံလိုက်ဖို့ မနှမြောတော့တာ။ အတော် ပြီးကို ကြာသွားပြီးတဲ့ အချိန်တစ်ခုတွင် စိပ်ပုတီးကို တစ်လုံး တစ်လုံး စိပ်နေတဲ့ သူမရဲ့ လက်ချောင်းများ ရပ်တန့်သွားပြီး သကာလ ...။

မျက်စိကိုမဖွင့်သေးဘဲ ပုတီးကို လက်နှစ်ဖက်ထဲယူ ရစ်ခွေကာ လက်အုပ်ချီသဏ္ဍာန်ကြား၌ ညှပ်လိုက်သည်။ လက်အုပ်ချီကလေးကို သူမရဲ့နဖူးမှာကပ်လျက် ဆုတောင်းရွတ်ဆို ပြန်သည်။

ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားလို့ပဲလား၊ ဘယ်သူပဲ မြင်မြင်လို့ ဂရုမထားတော့တာလား။ ကိုယ်လုပ်ချင် လို့ လုပ်နေတဲ့ ကကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းက မင်းနရီ ရင်ထဲ

ပိုလိုက်ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။ မျိုးစုံသော ခံစားချက်စပ်ပေါင်းဆုံ
မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ ခံစားချက်က ဒီဂရီအများဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့သာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုရင်
တော့ ပြောမပြတ်တတ်တဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုး စေ့ဆော်မှုကြောင့်
မင်းနရီ ငိုရွိုက်မိမည်ပင်။

ခုတောင်မှ သူ့ရင်ထဲ မချီတရီ ဝမ်းနည်းကာ နုနု
ပြင်တွေပါ တင်းလာသည်။ မျက်သားတွေလည်း ရဲနေနိုင်သည်။
“အချစ်” ဆိုတဲ့ ရုပ်ဒြပ် အကောင်အထည် မရှိတဲ့ အင်အားတစ်ခု
ဟာ တန်ခိုးကြီးမားကာ ဆန်းကြယ်လှပါလား။ အချစ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ ဆိုတာကို ရှင်းမပြတ်တတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်နှလုံး
သားနဲ့ နားလည်ခံစားတတ်ပါပြီ ကကြီးရယ်။

“ဟယ်”

ရုတ်တရက် ပွင့်ဟလာတဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းလေး
က မလှမ်းမကမ်းကနေ သူမကို ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မင်းနရီကြောင့်
အလန့်တကြား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရိပ်များ ယှက်သန်းသွားပါသည်။

“ဦးမင်းနရီ”

“... ..”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်နေသလဲဟင်”

“မင်းမှ ရုံးမလာဘဲ”

မင်းနရီ အသံက မမာပါ။ တိုးတိတ်ပါသည်။
သို့သော် ကကြီးမှာ အပြစ်မကင်းသလို ဆရာ အဆူအရိုက်ခံရ
တော့မည့် ကျောင်းသားလို မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေလျက် ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မက ဒီကပြီးရင်တော့ ...”

“မနေ့က အကျိုးအကြောင်း ပြောသွားရင် ရသားပဲ၊
ကိုယ် လိုက်ပို့လိုတောင် ရတယ်”

“ဦးမင်းနရီကိုတော့ လိုက်မပို့စေချင်ဘူး၊ အားနာတယ်”

“တကယ် အားနာရင် မင်း ကိုယ့်ကို ကြိုပြောရမှာ၊ အခု
ရုံးကို မင်းရောက်မလာတော့ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိတော့
မင်းအိမ်အထိ ကိုယ်လိုက်သွားလိုက်သေးတယ်”

“ဘာလို့ ပင်ပန်းခံပြီး လိုက်သွားရတာလဲ ဦးမင်းနရီရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာမှန်း မသိဘဲ မင်းရောက်မလာတာကို
ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်စောင့်နေနိုင်
မလဲ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိလာတဲ့ အချိန်ကို ထိုင်မစောင့်
နိုင်ဘူး၊ ချက်ချင်းသိရဖို့ ပြေးစုံစမ်းရမှ ကိုယ် ကျေနပ်နိုင်
မှာ၊ မင်း ရောက်မလာတဲ့ အချိန်မှာ စိတ်ကတအားထူပူ
လာတယ်၊ အဝေးကြီးကနေ လှိုင်းကားစီးပြီး လာရမဲ့မင်း၊
လမ်းမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီး ကိုယ် အချိန်မီ မသိရမှာကို
စိုးရိမ်လာတယ် ...”

နန္ဒာတို့ မြေဝသုန်တို့ ကြိုရတဲ့ အဖြစ်မျိုး၊ နောက် တစ်ကြိမ် မတော်တဆ မင်းကြိုရမှာကို 'နည်းနည်းမှ လက်သင့်မခံနိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ပူထူပြီး ထု လိုက်မိတာပေါ့။"

မင်းနရီကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်ဝန်း လေးက ဘေးဘက်ဆီ စောင်းရွေ့သွားပြီး မျက်ရည်သီဝေလာ သည်။

"မင်း စီးလာတဲ့ကားများ လမ်းမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလား လို့ စဉ်းစားမိရုံနဲ့တောင် ကိုယ် ခုလောက် ထူပူနေရင် တကယ် ကားတိုက်မှု ကြိုလိုက်ရပြီး မလှုပ်မယှက်နိုင်ဖြစ် နေတဲ့ မြေဝသုန် အတွက် မင်း ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲ ကြောင့်ကြရမလဲဆိုတာ ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ကကြီး။"

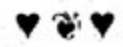
"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဝသုန်ကို ငယ်သူငယ်ချင်း အိမ်နီး နားချင်းဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှု သံယောဇဉ်နဲ့ ခွဲစိတ်တဲ့နေ့မှာ တော့ လာကြည့်သင့်တယ်လို့ ယူဆလို့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်တို့ လည်း တအားစိတ်ပူပြီး အားငယ်နေကြလို့ပါ။"

"ငယ်သူငယ်ချင်း !! ... ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား၊ မင်း ဒီကိုလာတာကို ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး ကကြီး၊ မင်းလာ ချင်မယ်ဆိုတာ ငါကိုယ်ချင်းစာလို့ ရပါတယ်၊ မင်းဘယ်လို ခံစားနေရမယ် ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။"

ကန့်ကွက်ဖို့ လိုက်လာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ် နေရာရာမှာ အန္တရာယ်ကင်းကင်း အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာဖို့ပဲ လိုက်လာတာ။"

မင်းနရီကို ကြည့်နေတဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးက ရွန်းရီလာပါသည်။ သူမကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မင်းနရီရဲ့ မျက်နှာ ပေါ်က ခံစားချက် အရောင်အသွေးတွေကိုလည်း ကကြီး ထင်း ထင်းရှင်းရှင်း မြင်နေရပါသည်။ ကိုယ့်အပေါ် ပြစ်တင်ဒီဒီပြော လာမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ခုခံပြောဆိုပစ်ဖို့ မခဲထည်း ပေမဲ့ သူက ဘာမှ ပြစ်တင်စကား မဆိုတဲ့အခါ ကိုယ်ကသာ အားနာအနေခက်ရပါသည်။

၆၂

“ဒီအဘိုးကြီးကတော့ သူ့နောက်စေ့ထဲမှာ ရေအိတ်တွေ အဲဒါကို ခွဲထုတ်တာ၊ ခုဆို အခြေအနေက အတော်ကြီးထိ ကောင်းသွားပြီ”

မင်းနရီက ဆေးကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဝေလွင် ရဲ့ နောက်က လိုက်ပါလာရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေပါသည်။ ဝေလွင်က ဒီဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျနေတာ ဖြစ်သည်။ ဒီဆေးရုံမှာ သူငယ်ချင်းထဲက ရှိသလားလို့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နှစ် တည်းသမား သူငယ်ချင်း ဝေလွင် ရှိနေပါသည်။

ဝေလွင်ကို ဆက်သွယ်ပြီး ရှေ့တစ်ပတ်က နိုင်ငံခြား ခွဲစိတ်သမားတော်များအဖွဲ့ လာရောက်ခွဲစိတ်ပေးသွားတဲ့ လူတွေ များကို ကြည့်ရှုလိုကြောင်း စွင့်တောင်းပြီး ရောက်လာတာဖြစ်ပါ သည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက နဖူးထဲမှာ အကြိတ်၊ သူ့အကြိတ်က နှစ်ခုတောင်”

“ဪ”

“အကြိတ်တွေက အရိုးမှာတောင် ကပ်ပြီးတွယ်နေတယ်၊ ဒီတိုင်း ထုတ်ယူလိုက်လို့ မရဘဲ ခြစ်ထုတ်ပစ်ရသေးတယ်၊ အခု အိုကေပဲ၊ အရမ်းကောင်းတယ်”

ဦးခေါင်းကို ခွဲစိတ်ထားကြတာဖြစ်၍ ဆံပင်ရိတ် ထားကြရာ ခေါင်းတုံးတွေနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောဂါ ပျောက်ကင်းချမ်းသာကြပြီဖြစ်၍ မျက်နှာထားတို့က ရွှင်ယုကြည် လင်နေကြပြီ။ တစ်ပတ်ကြာပြီမို့ ထူထူထောင်ထောင် ရှိနေကြပါ ပြီ။

“လူနာအားလုံး အခြေအနေ ကောင်းကြတယ်ပေါ့၊ အောင် မြင်တယ်ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ မင်းက ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ၊ မင်းပြောတော့ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အဲဒီနေ့က ခွဲစိတ် လူနာတွေကို ကြည့်ချင်တာဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ အဲဒီခွဲစိတ် ဆာဂျင်အဖွဲ့ကို စိတ်ဝင်စား တာလည်းပါတယ်၊ ငါနဲ့သိတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း အခွဲ ခံတဲ့ စာရင်းထဲပါလို့၊ ဒါပေမဲ့ ခုထိ မင်းလိုက်ပြတာတွေထဲ သူ မပါသေးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ လူနာက ဘယ်သူလဲ”

“မြေဝသုန်တဲ့”

“မြေဝသုန် ! ... ဪ ... အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကောင်လေးလေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ သူကော”

ဒေါက်တာဝေလွင်က မင်းနရီကို အကဲခတ်ရင်း

“မင်း မိတ်ဆွေလား”

“သူ့ကို သိတာပါ။ မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သတင်းကြားသေးလား၊ နန္ဒာကား အက်ဆစ်ဒင့်ထိထိမှာပါတဲ့ တစ်ဖက်ကကားကို မောင်းတာ သူပေါ့”

ဝေလွင်က အံ့ဩသွားပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဟိုဘက်ကားကလည်း ဆုံးလို့ တစ်နေ့တည်း ချတာတော့ ကြားလိုက်တယ်၊ ငါတို့ အုပ်စုလိုက် အသုဘလိုက်ပို့ကြသေးတယ်လေ၊ ငါ အိမ်ကိုသာ မရောက်ခဲ့တာ သုသာန်ကို ရောက်ပါတယ်”

“ဟိုဘက်ကားက နှစ်ယောက် ပါတယ်၊ ဆုံးသွားတာက ဘေးကပါတဲ့ တစ်ယောက်၊ အခု ဒီ မြေဝသုန်က ကားမောင်းတဲ့ တစ်ယောက်ကွ”

“ဪ ... သူ့ကိုလည်း ကားအက်ဆစ်ဒင့်ထိ ဖြစ်တာပဲ လူနာမှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန္ဒာနဲ့သာ မဆက်ဆံမိတာ”

“သူ့အခြေအနေရော ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဒီကောင်လေးကတော့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးပဲ ပြောရမှာပေါ့ကွာ”

မင်းနရီ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ...

“အခြေအနေ ဆိုးတာလား”

“အင်း ... အဆိုးဆုံးတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကုန်က Rare case ကွ၊ မလွယ်လှဘူး၊ သူ့ကိုတော့ ဝါဒီထဲမှာ မထားဘူး၊ သီးသန့်ပဲ ထားတယ်၊ ခံညံ့သည်လည်း အများကြီး ပေးမတွေ့သေးဘူး”

“ဪ ...”

“ဒီဘက်လာ မင်းနရီ”

ဝေလွင် ရှေ့ဆောင်သွားတဲ့နောက် မင်းနရီ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ရောဂါအခြေအနေ ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ လူနာတွေ သာထားတဲ့ အထူးဆောင်ရဲ့ အခန်းထဲ မင်းနရီပါ ရောက်လာပါသည်။ သီးသန့်ရှိနေတဲ့ မြေဝသုန်ရဲ့ ခုတင်နံဘေးမှာ စက်ကိရိယာတွေ ကြီးတန်းလန်းတွေက များလှသည်။

ဝေလွင်က တာဝန်ကျနေတဲ့ သူနာပြုလေးထံမှ ချာထဲလှမ်းတောင်းလိုက်ပြီး အကြမ်းဖျဉ်းကြည့်ကာ မင်းနရီကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ မျက်စိဖွင့်ထားတဲ့ လူနာ မြေဝသုန်ကို အသံမြှင့်လျက် ...

“ညီလေး ... ဘယ်လိုလဲ၊ နေကောင်းတယ်မို့လား”

“ဟော့”

ပြန်ဖြေတဲ့ အသံက လေးလေးဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ မင်းနရီက မြေဝသုန်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဟိုးအရင်ကားတိုက်မှုဖြစ်ကာစ အချိန်တွေက ဟိုဘက်ဆေးရုံမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မြေဝသုန်ရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ မျက်နှာပိုင်းမှာ ထိမိခိုက်မိ ဆောင့်တိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်ဖြစ်၍ ယောင်အမ်းတင်းပြည့်နေတဲ့ပုံစံ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ထိုအယောင်အအမ်းတွေ မရှိတော့။ မျက်နှာကျသွားပြီး လတွေချိုကာ အစာအဖတ် မမျိုရ မစားရဘဲ ဒရစ်ပ်သာ အဆက်မပြတ်ထည့်၍ အလွန်ဆုံး နို့ကလေးအနည်းငယ်မျှသာ ဇွန်းနှင့်ဝင်အောင်တိုက်ပြီး မျိုချစေရတဲ့ အခြေအနေမို့လို့က အလွန်အမင်း ကိုယ်ရည်စစ်သွားသည်။

မျက်နှာတွေ ချောင်ကျနေကာ လူမမာရုပ်စစ်စစ် ဖြစ်နေပါသည်။ မျက်ဆန်ကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ရွေ့လျားအကဲခတ်လျက်သား။ ဆံပင်ရိတ်ထားတာမို့ မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့် ပါးရိုးပေါ်ပေါ်တို့က ပိုပြီးထင်ရှားနေကာ အကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ သူ့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုး ချစ်သူတို့ မြင်ရင်တော့ ဝမ်းနည်းစိတ်ဆင်းရဲစရာပင် ဖြစ်သည်။

“သူ့အိမ်က ဧည့်သည်တော့ ခွင့်ပြုတာပေါ့”

“တစ်ကြိမ်ပဲ တစ်နေ့ကို လာခွင့်ပြုတယ်၊ အစားအသောက် ပိုဖို့လည်း မလိုတော့ တွေ့ချင်လို့လာကြည့်ကြရုံသက်သက်ပါပဲ”

မြေဝသုန်ရဲ့ မျက်ဝန်းများက သူ့ သေချာမသိတဲ့ မင်းနရီကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒါလည်း ဆရာဝန်ပဲ သိလား ညီလေး၊ ညီလေးအခြေအနေကို စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့၊ လာကြည့်တာ”

“ကျေးဇူးတင်”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောလိုပုံ ရသော်လည်း သူ့ရဲ့ နှုတ်လျှာမှာ လေးနေသေးကာ အဆုံးသတ်စကားတို့က ပျောက်သွားတဲ့သဘော ဖြစ်သည်။ မင်းနရီသည် မျက်စိရှေ့မှောက်က ရင်နှင့်စရာ ဝေဒနာသည်ကို သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲ မြေဝသုန်”

“ခေါင်းမှာ ... ထုံနေ ...”

မြေဝသုန် ဖြေလိုက်တဲ့ လေယူလေသိမ်းက မင်းနရီကိုတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်စေကာ စကားဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်စေသည်။ ကြည့်နေရင်းက မြေဝသုန်ရဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များ ရစ်လည်လာပါသည်။

“ကျွန်တော် ... ဘယ်တော့မှ ... ပြန်မကောင်းတော့ ...”

ပြန်မကောင်းတော့ဘူးလား ဟု မေးလိုက်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပါသေးသော်လည်း မသဲကွဲဘဲ အသံပျောက်သွားသည်။ ဝေလွင်က မြေဝသုန်ရဲ့ လက်ကောက် ဝတ်တစ်ဖက်နားကို အားပေးဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ပြန်မကောင်းတော့ဘူးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီလေးရ တစ်နေ့တော့ ကောင်းမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အချိန်ယူ ပြီး ညီလေးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အော်ပရေးရှင်းလုပ် ဖို့ လိုအပ်ဦးမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်မှ”

ရစ်လည်နေတဲ့ မြေဝသုန်ရဲ့ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည် တို့က ပက်လက်အနေအထားကြောင့် နားထင်နှစ်ဖက်မှ ဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက်သို့ လိမ့်ပြီး စီးကျလာတဲ့ မြင်ကွင်းမှာ စိတ်ထိနှိပ် ဖို့ ကောင်းလှသည်။ သူ့ခေါင်းကို အနောက်ဘက် ဦးခေါင်းခွံနှင့် လည်ပင်းရိုး အစပ်လောက်က ခွဲစိတ်ထားတာဖြစ်ရာ ခွဲစိတ်ဒဏ် ရာကို အုပ်ထားတဲ့ ပလာစတစ်ဖတ်ကြီးက နားရွက်နှစ်ဖက်အောက် အထိ ရောက်နေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိ စီစွတ်သွားတဲ့ မျက်ရည်စက် ကို ဝေလွင်က တစ်ရှူးတစ်ရွက်ဖြုတ်ကာ တို့သုတ်ပေးလေသည်။ လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့ မင်းနရီသည် စိတ်နှလုံးတွေ နောက်ကိုလာ သည်။ ဒီလိုကြီး ဖြစ်နေရတာနဲ့ စာရင်တော့ သေသွားလိုက်ရတာ က ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်။ ချက်ချင်း သေပွဲဝင်လိုက်ရတဲ့ နန္ဒာ

ဘို့ ငဖြိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတို့မှာ ခုလို ဝင့်ဒုက္ခကြီး ခံစားမနေ ဖြစ်ရ၍ ကံကောင်းပါသည်။

မြေဝသုန် ခမျာတော့ ဝင့်ဒုက္ခကြီး တစ်ခုလို ဖြစ် နေသည်။ သူသည်လည်း သေလိုရလျှင် သေဖဲ သေလိုက်ချင်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်။ မြေဝသုန်ကို ကြည့်ရင်း ကကြီး ဘယ် လောက်များ ရင်ကွဲပက်လက် ခံစားနာကျင်ရရှာမလဲ။ အင်မတန် ခိတ်ဆင်းရဲပေလိမ့်မည်။

“မကောင်းနိုင်ရင် ... မခွဲချင်တော့ ... သေရင်လည်း သေ”

မြေဝသုန်က မျက်ရည်ထပ်ကျနေကာ မသဲကွဲ မပီသ ဘဲ အသံနှင့်ပင် စကားဆက်နေရာ ဝေလွင်ပါ စိတ်မကောင်းလာ သလို မျက်ရည်သာ တို့သုတ်ပေးရင်း ...

“မငိုပါနဲ့ ညီလေးရာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကောင်းအောင် ကုကြရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အိမ်မှာ ... အဖေတို့ ... အမေတို့ ... ပိုက်ဆံ မရှိ ...”

“ခေါင်းမခါနဲ့ မြေဝသုန်၊ ခေါင်းမလှုပ်နဲ့”

ဝေလွင်က မြေဝသုန်ကို ပြုံးပြရင်း ...

“မရှိတော့လည်း မရှိတဲ့ အလျှောက်၊ ရှိတော့လည်း ရှိတဲ့ အလျှောက်ပေါ့ကွ၊ ဝေဒနာရယ်လို့ ဖြစ်ရင်တော့ ကုရမှာ ပဲကွ။ မင်းက ထင်နေတာပါ၊ မင်းမိဘက ဒီလောက်လည်း

မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ လိုအပ်တာအားလုံး ဆက်လုပ်ခဲ့ပဲ အမြဲပြောတာ မြေဝသုန်၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ကုန်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒီကြားထဲမှာ ပြန်ခွဲစိတ်ဖို့ အားပြည့်အောင် ကျန်းမာအောင် မင်းနေရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ကဲ ... နား၊ ဟိုတွေ၊ ဒီတွေ၊ မတွေ့နဲ့၊ မင်းအိမ်က ဟိုမှာ ကက်ဆက်နဲ့ တရားခွေ ယူလာပေးထားတယ်တဲ့၊ တရားခွေလည်း နာတဲ့အခါ နာပေါ့၊ သီချင်းခွေလည်း နားထောင်ချင်ရင် နားထောင်လို့ရတယ်၊ ကြားလား၊ စိတ်ကြည်လင်တာပေါ့၊ ဆရာမ မေးပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး”

ဝေလွင်က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီး သီးသန့်အခန်းထဲက ထွက်ပြီမို့ မင်းရန်ကလည်း မြေဝသုန်ကို တစ်ချက် ခေါင်းဆတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဝေလွင် နောက်ကိုမိအောင် လိုက်လာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ...

“သူ့ကို ထပ်ခွဲရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မခွဲရင် ဒီအတိုင်းပဲ တစ်သက်လုံး ပြီးသွားမယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီထက် တိုးတက်လို တိုးတက်ငြား အချိန်တစ်ခု စောင့်ပြီး အကောင်းဆုံး ကြိုးစားကြည့်တဲ့အနေနဲ့ ခွဲတော့ ခွဲရဦးမှာပေါ့၊ ထပ်မခွဲရင်တော့ ဒီအနေအထားဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး Result ပဲလေ၊ ဒီအတိုင်းကြီးနဲ့ ဆေးရုံမှာလည်း

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားနိုင်မလဲ၊ အိမ်ပြန်ခေါ်တော့ ရော သူ့မိသားစုအနေနဲ့ ရေရှည် ဘယ်လိုထားမလဲ ...

ဒီတော့ Risk (အန္တရာယ်)ယူပြီးတော့ပဲ ထပ်ခွဲကြည့်ရမှာပဲ မင်းနရီ၊ ထပ်ခွဲစိတ်လိုက်တဲ့အတွက် မပြောနိုင်ဘူး၊ လျှော့ရင်လည်း လျှော့သွားမယ်၊ ဒီရီဇာတ်ပဲ ပြန်ထွက်ရင်လည်း ထွက်မယ် သို့မဟုတ် ဒီထက်ပိုပြီး တိုးတက်ကောင်းမွန်လာမယ်၊ ဒီတိုင်း ထားလိုက်မဲ့အစား ရာခိုင်နှုန်းနည်းသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုထားပြီး ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မင်းနရီရာ ...

သူ့ရဲ့ နာမိကြောတွေက ကျိုးပဲ့ကြေမွနေတဲ့ ကျောရိုး၊ လည်ပင်းရိုး၊ ညှပ်ရိုးနဲ့ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်က ကြေသွားအက်သွားတဲ့ အရိုးစ၊ တချို့ကြားမှာ ညှပ်ပိပြီး ဒဏ်ဖြစ်နေတယ်၊ အခု ခွဲစိတ်မှုမှာ တချို့ အရိုးအဆစ် အကျိုးအစတွေကို ဆက်တန်ဆက် တွယ်တန်တွယ်နဲ့ အကျိုးမရှိဘူး မဟုတ်ဘူး ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံး အကုန်အစင် လုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ ညှပ်ပိနေတဲ့ သူ့အာရုံကြောက ဘာမှ တိုးတက်မလာ မလှုပ်ရှားနိုင်လာဘူး၊ ဟိုက ဆရာဝန်တွေလည်း အားလုံး အံ့ဩကြတယ် ...

ဒီအခြေအနေက လူနာဟာ သေရင်သေ၊ မသေရင်ကိုမာရနေလောက်တဲ့ အဆင့်ပေါ့၊ အခြေအနေ ဆိုးတယ်

ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနာက ဒီအခြေအနေနဲ့ သတိရနေတာကို အံ့အားသင့်ကြတယ်။ ကားတိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဒီကောင်
လေးရဲ့ လည်ပင်းရိုး ကုပ်ပိုး၊ ပခုံးရိုး ညှပ်ရိုး ကျောရိုး
အထက်ပိုင်းနေရာတွေဟာ အတော်ပျက်စီး ထိခိုက်မိသွား
တာ”

“ငါ့အထင်တော့ကွာ”

မင်းနရီက ပြောမကောင်း၍ စကားကို ရပ်ထားလိုက်
ရာ ဝေလွင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“အေးပေါ့၊ ချန့်စိတော့ အတော်နည်းပါတယ်”

“ပြန်ကို ကောင်းလာမယ် မထင်ရဘူး၊ သူ့ဓာတ်မှန်တွေ
ထဲမှာလည်း အတော်ဆိုးဝါးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်း ထားလိုက်မဲ့ အစားတော့ ...”

“ဒါပေါ့လေ၊ အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာထား၊ ကြီး
စားတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့၊ သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေကလည်း
မျှော်လင့်ချက်တော့ ထားချင်ဦးမှာပေါ့”

“အခြေအနေမှန်ကိုတော့ ငါတို့ သေချာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ရှင်းပြထားပါတယ်။ ထပ်ပြီးခွဲစိတ်ရင် ကောင်းမယ်လို့
တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်တာကိုပေါ့၊ ဒီတိုင်း တစ်သက်လုံး
ထားမလား၊ စွန့်စားပြီး နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ်
နှစ်ကြိမ် အခွင့်အလမ်း ရှိသလောက် ထပ်ခွဲစိတ်ကြည့်ဦး

မလား ဆိုတာ၊ ခွဲစိတ်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်ဘက်က မျှော်
လင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အနေနဲ့ ရာနှုန်းအင်မတန်နည်း
ပါးတယ် ဆိုတာကိုလည်း သူတို့ကို ပေးသိထားပါတယ်”

“အေးပေါ့၊ ဒီအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အချိန်ပြည့် နာစ်
တစ်ယောက်နဲ့ ထားရမဲ့ အခြေအနေက ရေရှည်အတွက်
လွယ်မှ မလွယ်တာ။ အစာလည်း မစားနိုင်၊ မမျိုနိုင်၊
ထပ်ခွဲစိတ်မယ် ဆိုရင် ကုန်ကျစရိတ် လာဦးမှာပေါ့”

“အေးပေါ့ ... အတိုင်းအတာ တစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊
လူနာခမျာ သူ့ဟာနဲ့သူ ဒါကိုပါ ပူနေရှာတာ၊ အတော်
တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါ မင်းနရီရာ”

“ဝေလွင် ... ဒီလူနာအတွက် ခုလောလောဆယ် တစ်နေ့
စာ တစ်နေ့စာ ကုန်ကျနေရသမျှ ဆေးဖိုးတွေ အပါအဝင်
ထပ်ပြီး ခွဲစိတ်မယ်ဆိုတဲ့ တစ်ချိန်မှာ ကုန်ကျမဲ့ ကုန်ကျ
စရိတ်ပါ အပါပေါ့၊ ငါ လှူချင်တယ် ဖြစ်မလား”

ဝေလွင်က မင်းနရီကို အံ့အားတသင့် ဝမ်းပန်းတသာ
ချိုးမွမ်းလေးစားတဲ့ အကြည့်နှင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ... လှူလို့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လှူလို့ရပါ
တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီစရိတ်တွေ ငါလှူပါရစေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘ
ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ အသိမပေးစေချင်ဘူး၊ ဘာ

မှ ထူးထူးထွေထွေ ပြောမနေနဲ့တော့ပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးတွေ ဝယ်မခိုင်းနဲ့တော့ပေါ့၊ ခွဲစိတ်မဲ့ အချိန်ကျရင်လည်း သူတို့အတွက် အခမဲ့သဘောမျိုးပဲ သိကြပါစေ၊ မင်းကိုတစ်ပတ်တစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်ပြီး ဆေးဖိုးအလှူငွေ လုံလုံလောက်လောက် ပို့ထားပေးပါ့မယ်၊ သူတို့ကိုတော့ ဘာမှ အသိပေးမနေပါနဲ့တော့”

“အိုကေလေ၊ မင်းက အသိမပေးစေချင်ရင်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလို့ ရပါတယ်၊ ငါကပဲတစ်ဆင့် ဆေးဖိုးဝါးခ ကုန်ကျသုံးစွဲနေတဲ့ ငွေစာရင်းကို မင်းကိုပို့ပေးနေပါ့မယ်၊ ဆေးရုံမှာသာ အလှူရှင်အနေနဲ့ မှတ်တမ်း တင်ထားပေးလိုက်မယ်”

“အဲသလို မှတ်တမ်းတင်ဖို့လည်း မလိုပါဘူးကွာ၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလို့ ငါ လှူချင်တာ သက်သက်ပဲ”

“သာဓုလည်း ခေါ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ် မင်းနရီ”

အဲဒီနောက်တော့ မင်းနရီ ဝေလွင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ အတော်မကောင်းနိုင်။ ရုပ်ဆင်းပျက်နေတဲ့ မြေဝသုန် မျက်နှာက အာရုံထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲပေါ်နေပါသည်။ ဒီဝေဒနာသည်ရဲ့ ချစ်သူကို သူက အပိုင်စီးဖို့ ကြံနေမိသည်။

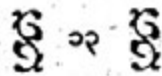

မြေဝသုန် အခြေအနေဟာ နဂိုနေ ပြန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ရှာခိုင်းနှုန်း မရှိသလောက် နည်းပါးနေပြီကို (ဆေးကုမနေပေမဲ့) ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲမို့ မင်းနရီ မှန်းဆရိပ်မိနိုင်သည်။ ကကြီးကိုလည်း သူ့အနေနဲ့ လက်ထပ်နိုင်ဖို့ဆေးလို့ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ အရင်လို တွဲသွားတွဲလာ လူချင်းတန်းတူ ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လှတော့ပါ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြေဝသုန်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဆို ကကြီးကို လက်လွှတ်ရမည့် အနေအထား၊ လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထား ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ မင်းနရီသည် ကိုယ့်အပြုအမူအတွက် အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ခံစားရပါသည်။ သူဟာ အတော်မကောင်းတဲ့ကောင်။ သူ့များကို အနိုင်လိုချင်တဲ့ကောင်။ ကကြီးကို တကယ်ကို တမြတ်တနိုး ချစ်နေမိပြီမှာ မှန်ပေမဲ့ အခြေခံစိတ်ရင်းကတော့ မဖြူစင် မမှန်ကန်ခဲ့။

အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဆေးချင်၊ ပေးဆပ်ချင်တာကြောင့်လည်း အခုလို မြေဝသုန်တာဝန်ကို သူ ယူလိုက်တာပါ။ ကျေနိုင်သည်ဖြစ်စေ မကျေနိုင်ဘူးဖြစ်စေ သူ့ဘက်က စေတနာ အမှန်နှင့်ပါ။

ခုနစ်ကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်မောင် ဦးစိုး ရောက်လာတာကိုတော့ မြင်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာညာညာ ဆက်မတွေးမိတာ။ သို့သော် မကြာမြင့်လှသော အချိန်တွင် ကကြီးတို့သား အမိရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ဆင်းလာကာ ...

“ရော ... ကကြီး၊ ဟောဒါက ငွေရင်း ဆယ်သိန်း။ ဒါက ဒီလအတွက်အတိုး၊ ဒီလထဲ ပေးရမဲ့ရက်တော့ မစေ့သေးဘူး၊ နည်းနည်းလိုသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြန်ဆုံးပဲ သွားပြန်ဆပ်လိုက်တော့”

ကကြီးသည် ပိုက်ဆံထုပ်ကို ကြည့်ရင်း ...

“ဦးစိုး ငွေလာဆပ်ပြီပေါ့နော် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို နဂိုတည်းက ပြောထားတာ၊ သူ ငွေပေါ်တာနဲ့ရွေးပြီး တစ်ခါတည်း အပြတ်ရောင်းပစ်မှာလို့၊ မနက်က ငါနဲ့ မောင်စိုး သွားရောင်းကြတယ်၊ လက်ဝတ်

လက်စားအားလုံး နှစ်ဆယ့်ခြောက်သိန်း ရခဲ့တယ်၊ မနက်က ငွေအပြည့် မရခဲ့သေးဘဲ အခုမှရလို့ ခုမှ လာပေးတာ၊ ဆယ်သိန်းဆပ်ပြီးတဲ့နောက်လည်း ဝသန့်ဖို့ ကုန်ကျဖို့ငွေ အလုံအလောက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲလည်း အိမ်ကို ရောင်းပစ်တော့မှာ၊ ရောင်းပြီးရင် ဒေါ်သန်းသန်းတို့ကိုလည်း ညှိညှက်ပြီး ငွေပိုပေးလိုက်မယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး နှင့်လို့ရမှ အဆင်ပြေမှာလေ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်ကကောင်းခဲ့တိုင်း အခါခပ်သိမ်း ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ သစ္စာရှိမှုမျိုးလည်း ရှိတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကကြီးတို့ သားအမိလည်း ဘယ်လောက် တောင်းမလဲ ... တောင်း”

ဒီကြားထဲ မျက်နှာကြောတည်တည်နှင့် ကကြီးအပေါ် အဖုအထစ် ရှိနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် စကားကြောင့် ကကြီးမျက်နှာက ပျက်ထွက်သွားရကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ တောင်းရမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊ အိမ်ရှင်က အိမ်ရောင်းလို့ ငွေညစ်ပြီး တောင်းဖို့တဲ့ အိမ်ငှားမျိုးထဲ ကကြီးတို့ မပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ခုလို ပြောတာကိုတောင် ကကြီး ဝမ်းနည်းမဆုံးဘူး”

ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က မျက်နှာကြော အနည်းငယ် လျှော့ကာ ...

“အို ... ညည်းတို့သားအမိလည်း တခြားမှာ အိမ်ရှာနေ
မှာမို့ ပြောရတာပါ”

“ခုခေတ်မှာ စပေါ်နှစ်သိန်းလောက်နဲ့ အဆင်ပြေပြေနေလို့
မရတော့ဘူး ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်၊
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ငွေက ဒီနှစ်သိန်းပဲဟာ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်လည်း
ထိပေါက်လို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အိမ်ကို ပြောင်းတာမဟုတ်
ဘူး၊ ငွေပိုထွက်အောင် အိမ်ကြီးကနေ အိမ်သေးပြောင်းရ
မှာကို ဝိုင်းညှစ်နေကြလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အိမ်ထုပ်ငှားဖို့
အဆင်ပြေတာ မပြေတာ ကကြီးတို့ဘာသာ ကြီးပမ်းရမဲ့
ကိစ္စ ဖြစ်သွားပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်။ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဆီက ငွေပို
မတောင်းပါဘူး”

ဤသို့ ပြောပြန်တော့ ဒေါ်အေးမြိုင်က တစ်မျိုးသော
မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်လာပြန်ကာ ...

“အင်းပေါ့လေ၊ ညည်းတို့အတွက်တော့ ပူစရာ သိပ်မရှိပါ
ဘူး၊ ညည်းရဲ့ဟိုသူဌေးက မကူညီဘဲမနေပါဘူး ကကြီး
ရယ်”

ကကြီးသည် ဝမ်းပန်းတနည်း မျက်ရည်ကျမိလှမ
တတ် ဖြစ်လာသည်။ အမေသည် ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်လေကို မနှစ်မြို့
ဖြစ်လာပုံရကာ ...

“အဲဒီသူဌေးက ကကြီးကသာ ပူဆာရင် အိမ်တောင်ဝယ်
ပေးမှာတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာမက ပူဆာပါလိမ့်မယ်၊ အဝေး
ကြီး မမြိုင်ရဲ့ ... ဟွန်း”

“ကကြီးကို ကျုပ်က သားရဲ့ရည်းစားလို မှတ်ခဲ့တာမဟုတ်
ဘူးတော့၊ သမီးလိုကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလည်း မရှူ
နိုင် မကယ်နိုင် အဖြစ်မျိုးနဲ့ဖို့ပါ၊ ဝသုန် ထူထောင်လာရင်
သူ့ချစ်သူအတွက် တစ်ခါ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်နေရဦးမှာ
စိုးလို့သာ ခုလိုစကားမျိုးတွေ မပြောသာ ပြောသာ ဝင်ပြော
နေရတာ ...

တကယ်ဆို ကိုယ့်သားကိုမှ သစ္စာမရှိလို့ သူဌေးနဲ့
ကြိုက်သွားရင်လည်း သွားပေါ့လို့ ... မျက်နှာလွဲနေလိုက်
ချင်တာပါတော်၊ ကိုယ့်သား ဆေးရုံပေါ်ပက်လက် မလှုပ်
နိုင် မယှက်နိုင် အခြေအနေမှာ သင်းက သူဌေးနဲ့အသစ်
တွေ့နိုင်လေခြင်းဆိုပြီး အသည်းမာမာနဲ့ လှည့်မကြည့်ချင်
တာမျိုးပါ၊ ငယ်သံယောဇဉ်ကြောင့်ရော ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့
သားလုပ်တဲ့သူ နေလေးမှ ကောင်းလာရင် သူ့ရည်းစားကို
ဝိုင်းမထိန်းသိမ်းရကောင်းလား အပြစ်တင်ခံရမှာလည်း
ကြောက်သေးလို့ပါ”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်သည် နှုတ်က ပြစ်တင်ဝေဖန် မချီတရီ
စကားတွေ ရန်လိုဟန် ပြောနေလင့်ကစား ပြောရင်းက ရှိုက်သံ

အခွန်ခွန်ခြစ်လိုက် နှပ်ညှစ်လိုက်နှင့် မချီတင်ကဲ ငိုကြွေးစပြု
ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် စိတ်တွေဟာလည်း ကကြီးလိုပင် (သူက
မိခင်မို့ ပိုပင် ပိုနိုင်မည်) ဝသုန်အတွက် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲ
ဝမ်းနည်းထိခိုက်နေရလွန်း၍ ထစ်ခနဲနှင့်ပင် ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲ
လိုက်ဖို့ အသင့် တိုဆတ်နေပုံရပါသည်။

တအားဝမ်းနည်းလိုက်ဖို့လည်း အသင့်။ ဒေါ်သဖြစ်
လိုက်ဖို့လည်း အသင့်။ ဘာကိုမှ အမြင်မကြည့်၊ ရှုပ်ထွေးခွမ်းညစ်
နေပုံရပါသည်။ ကကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအတိုင်း ဖြစ်နေ
တာ။ ကကြီးက ဘာမှ တုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ထိုင်
နေရာဘက် ကျောခိုင်းကာ မျက်ရည် တတုတ်တုတ် ကျနေမိပါ
သည်။

“ခုတော့ မနက်ပိုင်းတွေ ငါ့သား ဆေးရုံကို သွားတွေ ပေး
တဲ့ ဝတ္ထုရားလည်း ပျက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီတုန်း၊
ဟိုကတော့ တမျှော်မျှော်နဲ့ ညည်းပေါ်မလာရင် ကကြီး ...
ကကြီးနဲ့ မပီကလာ မေးရှာတယ်၊ ငါ ရင်တောင်နာပါတယ်
အေ၊ ညည်းကတော့ မနက်ခင်းဆို ဟိုသူဌေးရဲ့ ကုမ္ပဏီကို
ရောက်ရောက်နေရတာကိုး”

“ကကြီး အလကား သွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊
အလုပ်ဆင်းနေတာ၊ သူက အလုပ်ခန့်ပေးထားတာပါ၊
ကကြီးကို ကူညီတာပါ”

“ညည်းမှာ အလုပ်ရှိသားပဲ၊ နေ့တစ်ဝက် အလုပ်ခန့်တယ်
ဆိုတာလည်း သူ့လက်ထက်မှ ကြားဖူးတာ၊ အလကား
ခေါ်ခေါ် အလှကြည့်နေတာ နေမှာပါ၊ လူကြားကောင်း
အောင် အလုပ် အလုပ်နဲ့”

“အဲဒီအတွက် ကကြီး လခရတယ် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ကကြီး
လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လှည့်တစ်ခေါက် ဝသုန်အတွက်
ဆေးလေး ဘာလေး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် တတ်နိုင်
သလောက် စိုက်ဝယ်ခြမ်း သုံးစွဲချင်သေးတယ်”

ကကြီး အသံတုန်တုန်ကလေးကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့်က
မဲ့ရွဲကာ ...

“အမယ်လေး ... တော်ပါအေ၊ ဟိုသူဌေးက ပိုးပန်းကြေး
ပေးနေတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ငါ့သားလေး ဆေးတွေစိုက်မဝယ်
လိုက်ပါနဲ့ ကကြီးရယ်၊ ငါ့သားလေးဆီမှာ အပင်းအဆိပ်
သွားဖြစ်နေပါမယ်၊ ငါတို့ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ညည်းဒီငွေ
တွေနဲ့ ဘာမှထည့်မဝယ်ပါနဲ့၊ ညည်းလုပ်အားခမှ မဟုတ်
တာပဲ၊ နေ့တစ်ပိုင်း နေ့တစ်ပိုင်း သူ့အကြည့် သွားသွား
ခံနေရလို့ ရတဲ့အဖိုးအခပါအေ”

ကကြီးရဲ့ ရှိုက်သံကလေး ကျယ်လာလျှင် အမေက
စိတ်တိုလာပုံပေါ်ကာ ...

“မမြိုင်ရယ် ... ရှင် အဲသလို ယူဆနေလည်း ကကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလိုက်ပါလား၊ ဘာကိစ္စ ခုလိုခိုင်ထက် စီးနင်း လာပြောနေရတာလဲ၊ ကျွန်မသမီးဟာ ရှင်သား ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ဒီသူဌေးနဲ့ တွေ့စရာအကြောင်း လည်း မရှိ၊ ခေါ်ပြောနီးစပ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး ရှင် ...

သူ့မှာ ဝသူနဲ့အတွက် တတ်နိုင်သလောက်လေး ကူညီစိုက်ထုတ်ချင်ရတာနဲ့၊ အချိန်မီ ငွေချေးငှားလို့ ရချင် တာနဲ့၊ အရင်းအချာစိတ်နဲ့ ဝင်ပူပန်လွန်းလို့ ခုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်ပါ၊ မမြိုင်ရဲ့ ဟိုသူဌေးက သူ့ကို မျက်စိကျတာ ချစ်ကြိုက်တာတော့ ကျုပ်တို့လည်း တတ်နိုင်ဘူးတော်၊ သူ့ကုသိုလ်ကံနဲ့ သူပဲ၊ သူ အခုခေါင်းညိတ် ဟိုက ခုယူခဲ့ သူဌေး”

“ဒါဖြင့်လည်း ခုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါလား၊ ဘာကိုစောင့် နေကြသေးတုန်း ... ဟင် ...၊ ဟိုက ချက်ချင်းယူမယ်ဆို ပေမဲ့ လူသိရှင်ကြား တင့်တင့်တမ်းတယ် ယူရင် တော်ပါ သေးရဲ့၊ မပေါ်မထင် တိတ်တိတ်ပုန်းလည်း ဖြစ်သွားပါဦး မယ်”

မခံချင်ဒေါသတွေ ပါလာကြတဲ့အခါ စကားတွေ ဟာ ရင့်သီးလာတော့တာပင်။

“ဟင် ... ရှင် ... ကျွန်မသမီးလေးကို မှီခိုချွတ်ချွတ်နဲ့ ပြောထွက်လှချည်လား၊ ရှင်တို့မှာ အဆင်ပြေအောင် ကူညီ ပေးခဲ့တာတွေမှ မထောက်၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ... မနာလိုနေတာ၊ ကကြီး သူဌေးကတော်ဖြစ်ပြီး ကောင်စား သွားမှာကို ရှင် မနာလိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား မမြိုင်ရဲ့၊ ရှင်သားက ဘာမှမဟုတ်တော့ ...”

“အို ... တော်ပါတော့ အမေရယ်၊ ရှက်တော့ကောင်စား စကားတွေ မပြောပါနဲ့ အမေရယ်”

“အောင်မယ် ... ငါ့သားက ဘာမှမဟုတ်ရင် အကေဘာ လို့ ကြိုက်ခဲ့သေးလဲ၊ အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးရုံ ကပ်နှုံးခဲ့တာ လား ... ဟုတ်လား၊ ညည်းသမီးက ဒီလိုပဲလား၊ ဟိုလူ့ ကပ်နှုံးလိုက် အလုပ်တောင်းလိုက်၊ ဒီလူ့ကပ်နှုံးလိုက် အကူအညီတောင်းလိုက်၊ အဲဒီလို ဟာမျိုးလား၊ မသိလို့ပါ တော် ...

အောင်မလေး ...၊ ရင်နာလိုက်တာ၊ ခုတော့ ပြော အားရှိကြပြီပေါ့၊ ရှင်သားက ဘာမှမဟုတ်ဘူးတဲ့ ရှင်မို့ ပြောထွက်တယ်၊ အစကတော့ ဝသူနဲ့ နိုင်ငံခြားထွက်မို့ အရိပ်အယောင် အခွင့်အလမ်းလေး ရရှိသေး၊ လက်လွတ် ရမှာစိုးလို့ မသွားခင်တောင် ရှင်သမီးကို လက်ထပ်သွား စေချင်တဲ့ ရှင်လို မအေမျိုးကလေ၊ ခုတော့ ဒီလိုပြောတတ်

ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ တောက် ... ရင်နာလွန်းလို့တော်
ဟောဒီ ရင်ထဲက နာလွန်းလို့တော်”

ဒေါ်အေးမြိုင်ဟာ သူ့ရင်ဘတ်ကိုသူ တအုန်းအုန်း
ထုလျက် ကြိတ်မခိုင်ခဲမရ သံကုန်ဟစ်တော့ရာ အပေါ်ထပ်မှ
ဦးနှေးကျော်တို့ ဦးစိုးတို့ ပြေးဆင်းလာကြပါသည်။ ခုနကတည်း
ကလည်း ပြောဆိုနေသမျှဟာ တိုးတိုးသက်သာ မဟုတ်တာမို့
ကြိုတင် ကြားနေကြပါလိမ့်မည်။

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ မမြိုင် ... အော်ကြီးဟစ်
ကျယ်နဲ့ မင်း မရှက်ဘူးလား၊ လာစမ်းကွာ”

“မရှက်ဘူး၊ ဟင် ... သင်းတို့က ကျုပ်သားလေးကို ဘာ
မဟုတ်တဲ့ကောင်တဲ့”

“အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ရယ်”
ကကြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုရတော့သည်။

“ငါတို့လည်း ကြားပါတယ်ကွာ၊ စကားဆိုတာ များများ
ပြောရင် အမှားပါတတ်စမြဲပဲဟာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် သိကျွမ်းပေါင်းသင်းလာကာ ကြာပဲကြာပြီ၊ ခုမှ
ဆက်ဆံရတဲ့သူတွေ ကျနေတာပဲ၊ ဒီ ကကြီးလည်း ကိုယ့်
မျက်စိအောက် ကြီးလာတာ မမြိုင်ရယ်၊ သူ့ခမျာလည်း
ကိုယ့်သားအတွက် ဘယ်လောက်ထိ ပူလောင်ရသလဲ
မင်း အမြင်ပဲ၊ ပိန်ချုံးလို့၊ အတွင်းစိတ်တွေ သိပြီးသား လူ

ရင်းတွေပဲ၊ အပေါ်ယံကျကျကြည့်ပြီး ရန်စကားတွေ ပြော
ကြရင် စိတ်ဝမ်းကွဲဖို့ပဲ ရှိမလော့ကွာ”

“ကျုပ်သားလေးအတွက် ကျုပ် ရင်နာတယ်၊ သူ့ခမျာ
ဘယ်တော့ ပြန်ကောင်းမယ် မသိ၊ ဒီမှာ သူ့ရည်းစားက
ခပ်လှုပ်လှုပ်”

“ဪ ... ပြောနေတဲ့ ကြားကကွာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ကကြီး
တို့သားအမိလည်း နားလည်ကြပါ၊ ကျုပ်တို့မှာ ဝသုန့်
အတွက် မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း ရတက်မအေးတော့ ရင်
ထဲမှာ ပူခဲပြီး စိတ်တွေလည်း ကပေါက်တိ ကပေါက်ဆာ
ဖြစ်နေကြတာပါ၊ ထွက်ပေါက်ပိတ်သလို ဖြစ်နေတော့
ဘယ်အချက်က စိတ်ထွက်ပေါက် ရှာရမဲလဲ ချောင်းပြီး
မဆီမဆိုင်ဘက်က ထွက်မိထွက်ရာ လွတ်ထွက်တဲ့သဘော
ပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ကို သမီး နားလည်ပါတယ် ဦးလေးကျော်
ရယ်၊ သမီး ရင်ထဲမှာပူလောင်နေစဉ်နဲ့အမျှ ပူလောင်ခဲစား
နေရတာပါ၊ ဝသုန့်အတွက်ပဲ အမြဲခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစား
နေတာပါ ဦးလေးကျော်ရယ်”

ကကြီး ငိုကာ ရှိုက်ကာ ပြောလိုသည်။

“အေးပါ ... ဦးလေးကျော်လည်း နားလည်တာပေါ့၊ သမီး
ဒေါ်ဒေါ်လည်း နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ သူလည်း ခဲစားရ

လွန်းအားကြီးတော့ ကယောင်ချောက်ချား ပြောမိပြောရာ
တွေ ပြောတာပါ။ စိတ်ထဲ မထားကြနဲ့၊ ကံ ... ကကြီး
အမေလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့၊ ကံ ... ကံ ... လာ
လာ ... မမြိုင်”

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်ဟာ စိတ်ကို လျှော့နိုင် ဖြေနိုင်ပုံ မရ
လှဘဲ စားပွဲပေါ်က ငွေထုပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ...

“ဟိုမှာနော် ... ညည်းသူငွေရဲ့ ငွေဆယ်သိန်းနဲ့ အတိုး၊
နောက်လည်း ဘယ်လောက်ခက်ခဲခက်ခဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ
ရှာဖွေပါ့မယ်၊ ဒီဟာတုန်းကလည်း အခြေအနေတွေကို
ကိုယ်က မသိရလို့သာ ရိုးရိုးကူညီ ငွေချေးမဲ့ ငွေရှင်မှတ်
လို့ ချေးမိတာ၊ ခုတော့ သူ့မှာလည်း ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်
ဆူဖြစ်လို့၊ ကိုယ့်မှာတော့ ဒီငွေလေး ချေးနိုင်ဖို့ ဘယ်လို
ဆုံးရှုံးသွားရသလဲ အချိန်နှောင်းမှ သိရတာပါ။ မသိလို့
ချေးမိပြီး အဲဒီငွေနဲ့ပဲ ကျုပ်သားလေး ခွဲစိတ်လိုက်ရတာကို
ရင်နာမဆုံးဘူး ...

သူ့အတွက် ဒီငွေဟာ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နေလို့
များ ကျုပ်သားလေး ခွဲစိတ်ကုသမှု မအောင်မြင်ရတာလား
မသိဘူး”

“အို ... မမြိုင်ရာ၊ မင်းမလည်းကွာ။ စကားကို စိတ်ထိ
ခိုက်စရာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ပြောနေသလိုကို ဖြစ်နေ

ပြီ၊ ကံ ... သမီး ကကြီး ... ပိုက်ဆံတွေသိမ်းပြီး မောင်မိ
မင်းအစ်မ ခေါ်သွားစမ်း”

ဦးစိုးက အစ်မဖြစ်သူကို တွဲကာ ခံနိုင်အောင်
ခေါ်သွားပါသည်။

“ကကြီး အမေကိုပါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြိုင်က သူ
သားအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ အပြော
အဆိုတွေက ကယောက်တယက် ဖြစ်သလို ဖြစ်နေတာပါ။
ဝသန့် အခြေအနေကလည်း သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ထပ်ခွဲစိတ်
ရဦးမှာတဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ထပ်ခွဲရင်လည်း ကောင်းမယ် အာမ
မခံဘူးတဲ့၊ ကောင်းရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီတိုင်းဖြစ်ရင်လည်း
ဖြစ်မယ်၊ ဒီထက်ဆိုးသွားတာမျိုးတောင် ဖြစ်နိုင်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဒီပုံအတိုင်း သူ့တစ်သက် နေသွားဖို့က
ဖြစ်နိုင်တော့ လာမဲ့ဘေး ပြေးတွေ့၊ ကံဆိုးကံကောင်းဆိုတဲ့
သဘောမျိုးနဲ့ ကောင်းလိုကောင်းငြား စွန့်စားခွဲစိတ်နေသလို
ဒါတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကွားလိုက် ပြောလိုက် ငိုလိုက်
ရူးမလောက်ကို ဖြစ်နေတာပါ။ ဦးလေးကျော်ကတော့
ကကြီးရဲ့ စေတနာကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်တယ်
ကုန်ကုန်ပြောရရင်ကွယ်၊ ဦးလေးကျော် ကိုယ်တိုင် သေချ
ကို ဒီအခြေအနေကနေ ပိုကောင်းပြီး ကျန်းမာလာမယ်ကို
ကို မထင်တော့တာပါ ...

ဦးလေးသားရဲ့ဘဝက ဒီလိုပဲ လုံးပါးပါးသွားမယ် ထင်ရပါတယ်။ ငါ့သမီး အနေနဲ့လည်း တစ်သက်လုံး ဒီ ဒုက္ခိတကြီးအပေါ် သစ္စာစောင့်ပြီး နေသွားဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ရှေ့ရေးက ရှိပါတယ်။ ညည်းခေါ်ခေါ်ဖြိုင် ဘယ်လိုပဲ စကားနားထိုးထိုး သမီးဘဝကို သမီး စီရင်ဆုံးဖြတ်ပါ။ သူကတော့ ပြောနေမှာပဲ။ ခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့ သမီးရယ် ...

ဟိုသူဌေးနဲ့ တွေ့ရတာဟာလည်း ဝသုန်ကိစ္စကြောင့်ပဲဆိုတာ အားလုံး သိကြတာပဲ။ သူ့အနေနဲ့လည်း သမီးကကြီးကို မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင် အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်။ သမီးအနေနဲ့လည်း သူ့ကို အားကိုးအားထား တစ်ခုလို မှီခိုဖို့ ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ သဘာဝတရားတွေပါ။ ဖြစ်တတ်တာတွေပါ။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေး ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ဦးလေး ပြောချင်တယ် ...

ငါ့သမီး ကကြီးကိုလည်း ကြည့်ရတာ ဦးလေး သနားလှပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြောပါ ငါ့သမီးရယ်။ ခုနေခါ သမီး တင့်တင့်တယ်တယ် လူတစ်ယောက်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထိမ်းမြားလက်ထပ်သွားမယ်ဆိုရင် ဝသုန်ဖခင်တစ်ယောက် နေရာကနေ ဦးလေး

မကန့်ကွက်ပါဘူး။ သဘောတူ ဝမ်းသာပါတယ်။ နှုတ်ပြန်တယ်ကွယ်”

ဤစကားမျိုးကိုတော့ ကကြီးနဲ့ အလေးညည်း အထူးနဲ့ တက်စရာ တုံ့ပြန်ပြောစရာ ဘာမှမရှိ။ ကကြီးသည်သာ ဝမ်းသာပဲ။ တံနည်း ရှိကံကာဇင်ကာ ငိုချလိုက်ရပါသည်။ ဦးလေးသားရဲ့ဘဝလည်း ယောက်ျားကြီးမို့သာပင်။ စိတ်ထိခိုက် ကြေညံ့ခြင်းကို အောင့်အည်းထိန်းချုပ်ကာ မျက်ရည်မကျအောင် တင်ထားပေးပေါ့ပါသည်။

“ဟိုသူဌေးလေးကို ဦးလေးတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ဆပ်ဖို့လိုရင်လည်းပြော။ ဒီမှာတော့ စာချုပ်ရော ဘာရော ပြည့်စုံပါတယ်။ ငါ့သမီးပဲ ယူသွားပြီး ပေးဆပ်ပြီး စာချုပ်တွေဆွဲဆုတ်လိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

“ရပါတယ် ဦးလေးကျော်၊ လိုက်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ့စ၊ ဈေးကတည်းက အလှူတစ်ခုလို ကူညီတဲ့သဘောဆိုတာ ပြောပါတယ်။ ပြန်မဆပ်တောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကကြီးကလည်း အတိုးနဲ့ ဈေးချင်တဲ့သဘောပဲ ဆိုတာ သေချာပြောပြရတာပါ။ ဒီတိုင်းပဲ ယူသွားပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“သူ့မှာလည်း စေတနာရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ သမီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ စေတနာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဦးလေးကျော်တို့ဘက်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ သေချာပြောပြလိုက်

ပါဦးနော်၊ ကိုယ့်မှာ လိုအပ်နေတဲ့အခိုက်၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့ အခိုက်မှာ ကူညီတဲ့အဖြစ်ကို မမေ့ပါဘူးလို့”

ကကြီး ခေါင်းကလေး အသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ သည်။

“ဒေါ်ခေါ်မြိုင်တို့က ဦးမင်းနရီရဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို ပြန် ဆပ်ထားပါပြီ၊ အဲဒါ ကျွန်မ နက်ဖြန်မှပဲ ယူလာခဲ့တော့ မယ်နော်၊ ဒီနေ့တော့ အလုပ်ပိတ်လို့ အိမ်မှာရှိပေမဲ့ ကျွန်မ မလာတော့ဘူးနော်”

“ကကြီး မလာလို့ ရပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ရုံးလာရင်း ယူ လာခဲ့ဖို့ကလည်း တာဝန်ကြီးနေဦးမယ်၊ ကိုယ်လာယူမယ် လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ယူလာဖို့ အပန်းမကြီး မခက်ခဲပါဘူး ဦးမင်းနရီ”

“မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား ကကြီး”

“မဖြစ်ပါဘူး ဦးမင်းနရီ”

“မင်းအသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ငိုထားတဲ့ အသံမျိုးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ မင်း အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“လမ်းထိပ်ကပါ”

ငိုသံပါတာကို သူ ရိုက်ခိုင်းသည်ဆိုမှ ဝမ်းနည်းစိတ် က ပြန်ပေါ်လာပြီး ကကြီး အသံတုန်သွားသည်။

“ကိုယ် ဒီပိုက်ဆံကို ယူဖို့သက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ လာခဲ့မှာ ကကြီး ထိုက်တို့လည်း ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ပဲ၊ ကိုယ် အားနေတယ်၊ ကကြီး အိမ်မှာပဲ စောင့်နေ၊ ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်”

မင်းနရီက ဖုန်းကိုချပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ရှိနေတဲ့ မေမေထံ လာခဲ့ပါသည်။

“ဆောရီးပဲ မေမေ၊ ပဲထမတော့ ရုံးအားရက် အိမ်မှာရှိလို့ ဆိုပြီး မွန်းလွဲစာကို မေမေ လုပ်ပေးတဲ့ နန်းကြီးသုတ်လေး စားချင်တယ်လို့ ပူဆာလိုက်မိတာ၊ အခု ကျွန်တော် သွား စရာတစ်ခု ပေါ်လာပြီ မေမေ၊ မလုပ်နဲ့တော့နော်”

“ဘယ်သွားစရာလဲ သားရဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စလား”

“အလုပ်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဖုန်းပြောတုန်းက ကကြီးလို့ နာမည်ကြားလိုက်တယ်”

မင်းနရီက မေမေကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မေမေကို နောက်တော့ ကျွန်တော် ပြပါ့မယ်၊ မိတ်ဆက် ပေးပါ့မယ်”

မင်းနရီရဲ့ မေမေသည် သားဖြစ်သူ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ အကဲခတ်ရင်း ...

“သားကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ ပြောချင်နေတာ ဒီအကြောင်းကို တင်ထွင် လာပြောပြီး သွားကတည်းကပဲ”

“တင်ထွင် ! ဒီကောင် ဘာတွေ လာပြောလို့လဲ”

“အဲဒီ ကကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့၊ မေမေ သားကို တား ချင်ပေမဲ့ သား စိတ်ဆင်းရဲနေတာ စိတ်ထိခိုက်နေတာတွေ မပြေပျောက်သေးတဲ့အချိန် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မပြောသေး တဲ ရွှေရွှေလာတာ၊ ခုမှ စကားကြိုတော့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါ့သားလေး ရှေ့မဆက်ပါနဲ့လားသား၊ သား စိတ်ထဲ ခံစားရတာကို မေမေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအပြုအမူကတော့ လူကြီးလူကောင်း မိကောင်းဖခင်သား သမီး အမူအကျင့်မျိုး မဟုတ်ဘူးသား”

မင်းနရီက မေမေ့ကို ဧဝေဧဝါကြည့်ရင်း ...

“တင်ထွင်က ဘာပြောလဲ မေမေ”

“သားက ဟိုဘက်ကားက ဒရိုင်ဘာလေးအပေါ် အာယာတ ရှိနေတော့ ...”

“တော်ပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ မေမေ တားချင်တယ် ဆိုတာက ဘာကိုလဲဟင်”

“သားရည်ရွယ်တဲ့ အပြုအမူဟာ ဒီနိကာလေး တင်ယောက် အပေါ် ရက်စက်လွန်ကျူးရာ ကျွဲပါတယ် သားရယ်”

“မေမေ ... တင်ထွင်ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ ကောလိပ် ဒေါသအလျှောက်ပါ၊ မေမေသားက တစ်ဆက်လုံး လူ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့တဲ့သူပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်ပင်ကိုစိတ်နဲ့ တကယ်လေ့လာနိုင်ပါသလား”

မေမေက ဝမ်းပန်းတသာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မေမေလည်း အဲသလိုပဲ ထင်တာ သားရဲ့ သားကို မေမေက အထင်ကြီးပါတယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ် သွားမိတယ် ဆိုရင်တော့”

မေမေ မျက်ခုံးပင့်သွားရကာ ...

“ဟိုကောင်လေးကကော”

“ဟိုကောင်လေးခမျာ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းလှပါဘူး မေမေ၊ ကောင်မလေးကိုလည်း ကျွန်တော် တကယ်သနား ကရဏာ သက်ရာက ချစ်သွားမိတာပါ၊ ကျွန်တော် ကောင်လေးကိုလည်း ဆေးကုသစရိတ် လျှူဒါန်းပြီး ဆေးကု ပေးနေပါတယ်၊ ကကြီးက ဖြူစင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချို့တဲ့ရှာပြီး အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ စံထဲမှာ တော့ မရှိပါဘူး”

“ရှိဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ဒီစံတွေကို သားကသာ မက်ခဲ့တာပါ။ နန္ဒာ့ကို သား အသည်းနှလုံးထဲက မချစ်ခဲ့တာ မေမေ သိပါတယ်။ ခုလို သားရဲ့အသည်းထဲ နှလုံးသားထဲက တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး သား ရှာတွေ့နိုင်လာတာကို မေမေ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ သားအတွက်လည်း ကျေနပ်တယ်။ ကံ ... သားစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာသွား။ ကကြီးကို အဆင်ပြေတဲ့ တစ်နေ့တော့ မေမေနဲ့ တွေ့ပေးဦးပေါ့”

မင်းနရီသည် အသက်ကြီးကာမှ မေမေကို ပွေ့ကာ ဖက်ကာ ပူးကပ်ကာ မရှိခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ စိတ်ထဲက စိတ်သုခအဟုန်ကြောင့် မေမေကို တအားဖက်ပြီး ပါးနှုတ်ဖက်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို နမ်းမွှေးလိုက်မိပါသည်။

ထို့နောက်တော့ ကားကို မောင်းထွက်လာကာ တစ်လမ်းလုံး ရင်ထဲရွှင်ပျက်ကြည်နူး လာခဲ့သည်။ မေမေကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပိုပြီး လုံခြုံသေချာကျေနပ် သွားပါသည်။ သူ စောင့်မှာပါ။ ကကြီးထံက ကျေနပ်နပ် (စိတ်ခုံးခုံးချလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်) နောက်ကြောင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ် မဲ့အချိန်ထိ သူ စောင့်မှာပါ။

“တီ ... တီ ... တီ”

ဟဲန်းဒီဖုန်း မြည်လာ၍ မင်းနရီက ဖုန်းခွင့်လိုက် ပါသည်။

- “ဟယ်လို”
- “ဦးမင်းနရီလား”
- “ကကြီး ... ဘာပြောမလို့လဲ ... ပြောလော့”
- “ဦးမင်းနရီ လာနေပြီလား”
- “ဟုတ်တယ် ... ကိုယ် လမ်းပေါ်မှာ”
- “ကျွန်မတို့ အိမ်အထိ မလာခဲ့နဲ့နော်၊ ကျွန်မ လမ်းထိပ်မှာ ထွက်စောင့်နေတယ်”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ ကကြီး”
- “တွေ့မှပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

ကကြီး ဖုန်းကျသွား၍ မင်းနရီ မျက်မှောင်ထူထဲ ကုတ်နှင့် ဖုန်းကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ရပါသည်။ ကကြီး ဘာဖြစ်လဲ လိမ့် ဆိုတဲ့ အတွေးက ရင်ကို ပူစေသည်။ ကကြီးတို့ရပ်ကွက် ကကြီးတို့လမ်းထိပ် မရောက်ခင်ကပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက ကကြီးကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်ဆွဲကာ ဝိုင်တိုင်တိုင် ရပ်နေပါသည်။ ကကြီးရှေ့ ကားကို အချိန်လျှော့ လိုက်ကာ ...

“ကကြီး ... မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ငိုထားတာလား၊ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“ရော ... ဦးမင်းနရီ၊ ဆယ်သိန်းနဲ့ ဒါကအတိုး”

“ဟား ... အဲဒါ ထားစမ်းပါ။ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီ အထုပ်ကြီးပဲ ထိုးပေးမနေနဲ့၊ ဘာလဲ ... ငါက အထုပ်ကြီး ယူပြီးတာနဲ့ ကားလှည့်ပြီးပြန်တော့၊ အဲသလိုလား၊ မင်းတို့ ကိစ္စလည်းပြီးရော ဒီလိုပဲလား ... ဟင်”

မင်းနရီရဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လေသံမှာကြောင့် ကကြီးသည် ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် မချီတင်ကဲ စိတ်နှလုံးညစ်နောက် ရတဲ့အထဲ အအော်ခဲနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဝမ်းနည်းကာ မျက်စိတွေ ပြာမိုက်ပြီး တလှုပ်လှုပ် မူးရဲသွားပါသည်။

“ကကြီး ... ကကြီး”

မင်းနရီသည် စက်မသတ်ထားတဲ့ ကားပေါ်က ဖျတ်ခနဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ မိုက်ခနဲ မူးယိုင်သွားပုံရတဲ့ ကကြီး ကို ကမန်းကတန်း ထိန်းကိုင်လိုက်ရကာ ...

“လာ ... ကားပေါ်တက် ကကြီး၊ ဆေးခန်းသွားမလား ဟင်”

“ဆေးခန်းတော့ မသွားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ နည်းနည်းမူး နေလို့ပါ”

“ဟိုးရှေ့က အအေးဆိုင်ဆီ သွားမယ်၊ ခဏလေးပဲလေ၊ လိုက်ခဲ့နော်”

ချောမောတဲ့ လေသံကို ကကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ သည်။ ကားထဲက အဲကွန်းကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သက် သာသွားသလိုရှိတဲ့ ဝေဒနာက ခဏငုပ်လျှိုးသွားပါသည်။ မင်းနရီ က ငွေထုပ်ကို နောက်ခန်းခုံပေါ် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ပေါက်ထည့် လိုက်ပြီး ...

“နေလည်းမကောင်းဘဲနဲ့ ဒီငွေပေးဖို့ဘာများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေလဲကွာ၊ ဖုန်းက တကူးတက ထွက်ဆက်နေ ရသေးတယ်၊ အိမ်လာလို့ မရတာကကော ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်း ငိုထားရတာကော ဘာအတွက်လဲ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ ဒီလောက် အစိပြီး တစ်မျက်နှာလုံး ကြက်စွပ်ပြုတ်လို ဖြူဖပ်နေရတဲ့ ပြသနာက ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါ”

အအေးဆိုင်က နီးနီးကလေးမို့ ချက်ချင်းပဲ ရောက် လာသည်။ အဝနားက စားပွဲဆီ နှစ်ယောက်အတူ ဆင်းအထိုင် တွင် မင်းနရီသည် အခွင့်အရေး ယူလိုတာ မဟုတ်ဘဲ အားပေး ဖေးမတဲ့သဘောနှင့် ကကြီးလက်ဖျားလေးကို တွဲလာသည်။ ကကြီး သည် အားယုတ်လျော့လှသဖြင့် အလိုက်သင့်ပါလာကာ မငြင်းမိ တော့ပါ။

“ဝသုန်က အခြေအနေ မကောင်းလှဘူး ဆိုတာလည်း သိရတယ်၊ အဲဒါကလည်း ကျွန်မကို လဲပြီစေတယ် ဦးမင်းနရီရယ်၊ ကျွန်မ အိပ်မပျော်တာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပါပြီ၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ဘာတောင်းပန်စရာရှိလဲ ကလေးရယ်”
မင်းနရီသည် အလွန် စိတ်မကောင်းကာ အသံက
ညင်သာကြင်နာနေရသည်။

“ဝသုန် အမေက ကျွန်မကို သိပ်စိတ်နာနေတယ်၊ ဝသုန်
ဆီ ကျွန်မ မရောက်ဖြစ်တဲ့ အတွက်လည်း အပြစ်တင်
တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို မမြင်ရက်တာပါ၊ သွားကိုမကြည့်
ရက်တာပါ၊ အဝေးကနေပဲ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသလောက်
လုပ်ပေးနေချင်တယ်၊ ဒါတွေ ပြောရတာ ဦးမင်းနရီကို
လည်း အားနာလှပါတယ် ...

ကျွန်မလေ နဂိုကိုက စိတ်ထားမမှန်ခဲ့လို့ ခုလိုခံစား
ရတာပဲ၊ ဝသုန်အတွက် အဆင်ပြေမလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်နဲ့ ရေသာခို ဖြတ်လမ်းလိုက်ပြီး ဦးမင်းနရီရဲ့ အကူ
အညီကို အလွယ်ယူမိတာကလည်း ဦးမင်းနရီကို လှည့်ဖြား
သလို ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကို မလှည့်ဖြားပါဘူး ကကြီး၊ မင်းက
ရိုးသားပါတယ်”

“အဆုံးသတ်တော့ ဦးမင်းနရီရယ်၊ ကျွန်မက ဝသုန်ဆီ
မှာရော ရှင်ဆီမှာရော ဝသုန် မိဘဆီမှာရော အားလုံးဆီ
မှာ မျက်နှာပျက်ရမဲ့ အနေအထားကို ရောက်ခဲ့တယ်၊
ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကျွန်မက မကောင်းဘူး၊ အားလုံးရဲ့
အတွေးအသိထဲမှာ ကျွန်မက အပြစ်ရှိနေမှာ ...

ဝသုန်ဘက်ကကြည့်တော့ သစ္စာဖောက်၊ ရှင်ဘက်
ကကြည့်တော့ အချောင်သမား ငွေမက်တဲ့သူနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်
မြိုင်တို့ဘက်ကကြည့်တော့ သာတဲ့ဘက်ကို ကူးသွားတဲ့
အခွင့်အရေးသမား”

“မဟုတ်ဘူး ကကြီး၊ မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်စမ်းပါ၊
မင်း အဲသလို စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ အပြစ်မကင်းတာ
ကိုယ်ပါ၊ ကိုယ်က မင်းကို အပေးအယူတစ်ခုနဲ့ မကူညီ
သင့်ဘူး၊ မင်းလို အားနဲ့တဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ဒီထက် ရိုးသားတဲ့ အကူအညီမျိုး ပေးသင့်
တာ၊ ကိုယ်က အပေးအယူ အနှောင်အဖွဲ့ လုပ်ခဲ့မိလို့
မင်း ခုလို ခံစားရတာ၊ ကိုယ် လူဆိုးပါ”

“ဟင့်အင်း ... ရှင်က ကြင်နာတတ်ပါတယ်၊ ရှင်ကလူကြီး
လူကောင်းပါ၊ ဒါကြောင့် ရှင်လို လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ကိုလည်း ကျွန်မ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး
မဆက်ဆံချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးမင်းနရီ
ရယ်”

“ကကြီး ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ နေမြဲတိုင်းနေ စိတ်ချမ်းချမ်းသာ
သာနေ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း အနှောင်အတည်းကြီး တစ်ခုလို့
သဘောမထားနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် တစ်သက်လုံး

အတွက် မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်ကောင်းမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ။ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မင်းကို အနိုင်မကျင့်ပါဘူး။ မြေဝသုန် အတွက် ကိုယ်တို့ စိတ်ရှင်းရှင်း စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ လုပ်ပေးနိုင်သမျှအားလုံး လုပ်ပေးကြတာပေါ့။ မြေဝသုန် အမေကလည်း နောက်တော့ မင်းကို နားလည်လာမှာပါ။”

ကကြီးသည် မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးလေးနှင့် မင်းနရီကို သနားစဖွယ် ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်မ ခေါင်းတွေ မူးနောက်နေတယ်”

“မင်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလိုက်ပါ။ မြေဝသုန် အက်ဆစ်ဒ်နဲ့ထိ ဖြစ်ကတည်းက မင်းစိတ်ဓာတ်ဟာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားကို မရသေးဘူး။ နက်ဖြန် ကိုယ့်ရုံးကိုလည်း မလာနဲ့။ မုန့်စက်ရုံ ကိုလည်း မသွားပါနဲ့။ ခွင့်ယူလိုက်ပါ။ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်နော်။ မင်း နားရမယ်။ မင်းစားဖို့ အစားအစာနဲ့ မင်းသောက်ဖို့ အားဆေး မနက်ဖြန် ကိုယ်လာပေးမယ်။ မြေဝသုန် အပြည့်အဝ ကျန်းမာမလာသေးတာ တစ်ခုက လွဲရင် မင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်သောအခါမှ စိတ်မညစ်စေရပါဘူး ကကြီး။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းနရီ။ ရှင်က စိတ်ထားပြည့်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ခုနကထိ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အရမ်းကဲဆိုးတဲ့သူ တစ်ယောက်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ ရှင် ပြောလိုက်တော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကဲဆိုးလှတယ်လို့ မထင်ရတော့ပြန်ဘူး။”

မျက်ရည်စိုစွတ်နေတဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက သက်သောင့်သက်သာ ရှိလာပါသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်တော့မှ ကဲဆိုးဖို့ မရှိတဲ့သူလို့ စိတ်ချထားလိုက်တော့၊ ကဲ ... မင်းကို ပြန်ပို့မယ်”

“လမ်းထိပ်မှာပဲ ချပေးပါနော်”

နွမ်းလျနေတဲ့ ကကြီးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မင်းနရီ ကြင်နာမဆုံး၊ ကရုဏာသက်မဆုံး၊ ချစ်မဆုံး။ သူ့စိတ်သဘော တို့ကိုပါ ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေနိုင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာမလေးပါ။ အချစ်တစ်ခုကို တန်ဖိုးထားတတ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး ... သူ့အချစ် ရေးမှာလည်း ကဲကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာဆန္ဒ မင်းနရီရင်မှာ အပြည့်ပါ။

မြေဝသုန်အမေရဲ့ အငြိုငြင်ကို ခံချင်ပုံမရတဲ့ သနားစရာ ကကြီးကို လမ်းရဲ့ ဒီဘက်တစ်ခြမ်းမှာ ကားရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းနုရီ”

ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်သံလေးနှင့်အတူ ကကြီးက ကားလမ်းမကြီးကို အပြေးဖြတ်ကာ သူမတို့ရဲ့ လမ်းထိပ်ရှိရာသို့ ကူးသွားပါသည်။

ရက်ရှည်လချီကာ စိတ်ဆင်းရဲ ထိခိုက်ခံစားနေရခြင်း၊ လတ်တလော စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်း ဝေဒနာတို့ကို ခံစားနေရခြင်း၊ အငေးအတွေးအဆွေးတွေနှင့် အအိပ်ပျက် အစားပျက် ညှိုးချိုးအားလျော့ကာ ကျန်းမာရေးခွန်အား မပြည့်ဝနိုင်ခြင်း၊ လောလောဆယ်မှာကို စိတ်နှင့်လူ မကပ်လှဘဲ မူးမိုက်ပြာဝေနေခြင်းတို့ စုပြုံရောပေါင်း ခံစားရလျက် မင်းနုရီ ကားနံဘေးက လှည့်ထွက်လိုက်တဲ့ ကကြီးမှာ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်ဖို့တစ်ခုပဲ အာရုံစော့ရှိလျက် ကားရှင်းမရှင်းကို လုံးဝမစစ်ဆေး မကြည့်ရှုမိလိုက်ခဲ့ပါ။

ဆံပင်လေးတွေ တလွင့်လွင့်နေအောင် ပြေးသွားတဲ့ ခြေလှမ်းလေး၊ ငါးလှမ်းစာရောက်တဲ့ လမ်းအလယ်မှာပင် ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းလာတဲ့ ခရီးသည်တင် ဒိုင်နာကားတစ်စင်းက ကကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို အငြိုးတကြီး ဝင်ဆောင့်သကဲ့သို့ လွင့်ခနဲ မြောက်ပါသွားစေပါတော့သည်။ သာမန်လူ ဘယ်သူမှ ဖြတ်ပြေးကူးမှာ မဟုတ်တဲ့ အကွာအဝေးကမို့ ဒိုင်နာကားကလည်း မမျှော်မလင့် အရှိန်မလျှော့မိ။ ကကြီးကတော့ သတိလည်း ခေါင်းထဲလုံးဝရှိပုံ မြင်ပုံမရ။

မြန်ဆန်လှတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွင် မင်းနုရီသည် သူ မြတ်နိုးသူကလေးကို ကူညီကယ်တင်နိုင်ဖို့ရာ တစ်ချက်တောင် မလှုပ်လိုက်နိုင်ပဲ ကားပေါ်မှသာ “ကကြီး” ... “ကကြီး”ဟု သေလုမျှော့ပါး ရင်ကွဲပက်လက် ကျုံးအော်နေခဲ့မိပါသည်။

မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ပျက်တတ်လေ့ရှိတဲ့ လောကကြီးရဲ့ လှည့်စားပျက်ရယ်ပြုမှုတို့ကို ရံဖန်ရံခါတွင် အတော်ပင် မျက်စိလည်ကာ ဩချရလေ့ ရှိပါသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို မင်းနုရီ အရူးတစ်ပိုင်း ခံစားသိရှိသွားအောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကကြီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မျက်စိထဲ သံတစ်ဆုပ်နှင့် ပစ်ပက်ခံလိုက်ရသလို နာနာကြည်းကြည်း လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် မကြာလှတဲ့ လတစ်လ၊ ရက်တစ်ရက်မှာတော့ မြေဝသုန် ဆိုတဲ့ သေဓွာပြန်ကောင်ကလေးသည် ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်စရာဖြစ်အောင် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် အားပြုထောက်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာနိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြေဝသုန် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမသွားအောင် ကကြီး
 ရဲ့ နာရေးကို ဘယ်သူကမှ အသိမပေးဘဲ ဖုံးဖိလျှို့ဝှက်ထားခဲ့
 ကြတာမို့ မျှော်လင့်ချက် အသစ် အသစ်တွေနှင့် ရွှင်ပျတက်ကြွ
 နေခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေးကို ဆေးရုံကအဆင်း အိမ်အထိ ကားနှင့်
 လိုက်ပို့ပြီးစီးတဲ့ တာဝန်အထိ တောက်လျှောက် မင်းနရီ ပုံပိုးကူညီ
 ခဲ့သည်မှာ ကကြီးကိုချစ်သော အချစ်စိတ်သက်သက် တစ်ခုကြောင့်
 ဖြစ်ပါသည်။

လမင်းပိုပို

၆၇-၉၂၆၇

မြင်

စေတနာအားလုံးပဲ